

ดูรู้...หนึ่งพรรษา

หนังสือลำดับที่ ๓๖

ดูรู้...หนึ่งพรรษา : พระศุภกิจ สุภกิจใจ
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สิงหาคม ๒๕๕๐
จำนวนพิมพ์ : ๗,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ อำเภอเมือง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓, ๐-๒๖๓๕-๓๕๙๘
จัดรูปเล่ม : บริษัท วิธิต่า จำกัด โทรศัพท์ ๐-๒๔๑๗-๐๔๑๗
แยกสี, ปก : แคนนา กราฟฟิค โทรศัพท์ ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑
วาดภาพประกอบโดย : คุณวิสูตร หารักษ์ภิญโญ
ISBN : ๙๗๘-๙๗๔-๗๕๓๘-๙๙-๑
จัดพิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
๕๙/๘๔ หมู่ ๑๙ ถนนบรมราชชนนี แขวงศาลาธรรมสพน์
เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๐-๘๒๗๒

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

คำนำ

จากชมรมกัลยาณธรรม

นับว่าเป็นโชคดีในชีวิต ที่ได้มีโอกาสอ่านบันทึกสอภารมณ
ของพระกรรมฐานถึง ๒ รูป ในเวลาไล่เลี่ยกัน โดยทั้ง ๒ รูปต่าง
เป็นศิษย์ของพระอาจารย์กิตติปัญญาภิรมย์ ที่ข้าพเจ้าศรัทธา เคารพ
ในอริยวัตรของท่านตลอดมา เริ่มแรกได้อ่านบันทึกระหว่างบวช
ของท่านปัญญาวิโรภิกขุ ซึ่งต่อมาบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งฯ ได้จัด
พิมพ์เป็นรูปเล่มในนาม “ดูจิต หนึ่งพรรษา” เป็นหนังสือที่มีคุณค่า
เป็นกำลังใจสำหรับนักเดินทางที่นำแสงหามาอ่านอย่างยิ่ง

ไม่นานนักก็ได้อ่านบันทึกระหว่างบวชของท่านศุภกิจ สุภกิจใจ
ซึ่งเป็นศิษย์ผู้น้องของท่านปัญญาวิโร ซึ่งได้ผ่านประสบการณ์แห่ง
พุทธบุตร อันทรงคุณค่าในระยะเวลาเดียวกัน ดังนั้นสองเล่มนี้จึง
สอดรับกันด้วยเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆ แต่ด้วยวิธีการนำเสนอที่
แตกต่างกัน ทำให้สองเล่มนี้ให้อารมณ์ต่างกัน ข้าพเจ้าขอยกเล่มแรก
ไว้ในภูมิธรรมระดับครูบาอาจารย์ ส่วนในเล่มที่ท่านศุภกิจใจเขียน
ซึ่งได้จัดพิมพ์โดยชมรมกัลยาณธรรมในนาม “ดูรู้ หนึ่งพรรษา” นี้

ด้วยลีลาการนำเสนอที่สดใสและให้รายละเอียดตามความเห็นตาม
บุคลิกลักษณะของท่านผู้เขียน ทำให้เห็นว่าไม่ได้อยู่ห่างไกลเกิน
ความเข้าใจของผู้คนผู้เริ่มหัดเดินบนเส้นทางแสวงหาสัจธรรมนัก
หลายๆ ครั้งข้าพเจ้าอ่านไปยิ้มไปด้วยความสุขมีกำลังใจและคอย
ให้กำลังใจแก่ท่านผู้เขียนในสิ่งที่ท่านกำลังปฏิบัติ ชื่นชมในความ
ตั้งใจของท่านเป็นอย่างยิ่ง

อดไม่ได้ที่จะคิดถึงหนังสือ **“บันทึกสนทนาธรรมตามรอยพ่อ”**
ที่จุ่มจะจริงเขียนไว้เล่มนี้กับเล่มนั้นมีอะไรคล้ายๆ กันหลายอย่าง
เหมือนเป็นญาติเป็นโยมกันมาก่อน ตั้งแต่ความรู้สึกรัตนชาติใน
ครุบาอาจารย์ที่นำพาเราไปสู่ความเจริญงอกงาม และความใสซื่อ
บริสุทธิ์ในการหัดเดินเตาะเตาะอยู่ในโลกทางธรรมนี้

เมื่อขออนุญาตท่านผู้เขียนจัดพิมพ์ ข้าพเจ้าก็อดรู้สึกดีใจ
ไม่ได้ที่ท่านให้โอกาสชมรมฯ ได้เผยแพร่ และเพื่อให้มหาทานครั้งนี้
สำเร็จด้วยดี ข้าพเจ้าจึงขอพึ่งใบบุญของคุณแม่ในทางธรรม (คุณแม่
จำนุญ ฐิตะฐาน) ผู้มีอุปการคุณแก่ข้าพเจ้ามาโดยตลอด ท่านได้
สนับสนุนปัจจัยการพิมพ์ทั้งหมด ด้วยกุศลเจตนาถวายเป็นพระราช
กุศล เนื่องในวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระเกียรติพระชนมพรรษา ๘๐
พรรษาและยังได้รับความเมตตาจากท่านพระอาจารย์กิตติปัญญาภิบาล
ร่วมสมทบบุญมาอีกจำนวนหนึ่ง ทำให้คณะผู้จัดทำตลอดจนผู้เขียน
มีกำลังใจที่จะทำงานให้ดีที่สุด

ข้าพเจ้าขอขอบคุณฉัตรพร ศิริภิรมย์ และทุกท่านผู้เกี่ยวข้อง
ที่ได้ทำให้ฝันนี้เป็นความจริง ปราบกฏแก่สายตาของทุกท่านในขณะนี้
และขอเชิญท่านเริ่มเดินทางไปกับเรา ณ บัดนี้

กราบอนุโมทนาในบุญกุศลนี้ทุกท่าน

ชมรมกัลยาณธรรม

๖ สิงหาคม ๒๕๕๐

คำนำ

เรื่องราวที่จะได้อ่านต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่กล่าวถึงผู้เขียน ซึ่งเป็นคนหนึ่ง ที่มีความสนใจในพระศาสนา เขาเริ่มออกเดินทางและพยายามตามหาในสิ่งที่เรียกว่า “ธรรมะ” มาโดยตลอด ในเบื้องต้นนั้น ได้อาศัยสัญชาตญาณเก่า สัญญาเก่า ที่คงเคยมีติดตัวมาบ้าง ใ้ใช้ให้เป็นแรงดึงดูดเป็นตัวนำพาให้ไปพบ ให้ไปสนใจในสิ่งที่ตามหา แต่ถึงอย่างไรก็ตามสำหรับการเริ่มต้นนั้นคงจะเป็นในแบบที่เรียกว่า เป็นไปตามประสา หรือเป็นไปตามแบบตามเวรตามกรรมก็คงไม่ผิดนัก แล้วแต่จะเรียกก็แล้วกัน

แต่สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนต้องการกล่าวถึงก็คือ ประสพการณ์ตั้งแต่การเริ่มต้นการปฏิบัติอย่างสะเปะสะปะ จนกระทั่งวันหนึ่งได้มีโอกาสพบครูบาอาจารย์ที่น่าเลื่อมใส มีปฏิภาณที่น่ายกย่อง ทำให้ได้มีหลักยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติ และเข้าใจในสิ่งที่เรียกว่า ธรรมะมากยิ่งขึ้น และสุดท้ายก็ได้จับพลัดจับผลูทำให้ได้มีโอกาสเข้ามาบวชอย่างไม่คาดฝัน และมีโอกาสได้มาศึกษาธรรมะของ

พระพุทธองค์อย่างจริงจัง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่ทรงคุณค่าที่สุด ตั้งแต่เกิดมาเลยก็ว่าได้หรืออาจทรงคุณค่าที่สุดในสังสารวัฏนี้ก็ไม่รู้นะ ทำให้ผู้เขียนเกิดมุมมองและแนวคิดที่เปลี่ยนไป อะไรเป็นสาเหตุ อะไรคือจุดเปลี่ยน แล้วอย่างไรจึงได้เกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนา อย่างแรงกล้า จนได้อาศัยศรัทธาที่เกิดขึ้นในครั้งนี้เป็นสิ่งนำทาง และนำพาตนเองจนกระทั่งได้เข้ามาสู่ร่มกาสาวพัสตร์

การบวชครั้งนี้ได้ให้อะไรบ้าง สิ่งต่างๆ ที่ได้บันทึกลงไปตลอดพรรษานั้น ผู้เขียนได้จดจำและถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสืออยู่ในหนังสือเล่มนี้ทั้งหมดแล้ว โดยในครั้งแรกนั้นผู้เขียน มิได้มีความคาดหวังหรือทราบว่าในวันหนึ่งสิ่งที่ได้จดบันทึกนี้จะได้มีโอกาสเผยแพร่ออกไปในวงกว้างแต่อย่างใด

แต่จะด้วยสาเหตุใดก็ตามท้ายที่สุดแล้ว บันทึกนี้ก็จะมีผู้ที่มีจิตศรัทธาต่อพระศาสนาเห็นว่าเกิดประโยชน์และเป็นกำลังใจแก่ผู้ร่วมปฏิบัติ หรือเปรียบเสมือนผู้ร่วมเดินทางบนเส้นทางสายนี้ จึงได้มีการจัดพิมพ์ขึ้นและเผยแพร่ออกสู่สาธารณชนในที่สุดซึ่งผู้เขียนก็พลอยยินดีและขออนุโมทนากับมหากุศลจิตในครั้งนี้ด้วยเช่นกัน และหากบันทึกนี้มีข้อผิดพลาดประการใด รวมถึงภาษาที่ใช้ อาจจะ

คำนิยม

ไม่สวยงาม ไม่ไพเราะหรือไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหตุเพราะผู้เขียนมิได้เป็นนักเขียนมืออาชีพ ผู้เขียนก็ขออน้อมรับข้อผิดพลาดนี้ไว้แต่เพียงผู้เดียว และหากมีอันสงส์อันใดที่เกิดจากการเผยแพร่ธรรมในครั้งนี้เกิดขึ้น ผู้เขียนก็ขอยกคุณความดีทั้งหมดนี้ให้กับบิดามารดาของผู้เขียนที่ให้กำเนิดเกิดมา ครูบาอาจารย์ โดยมีพระอาจารย์เป็นที่ตั้ง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ขอให้ท่านทั้งหลายที่กล่าวมานี้จึงมีส่วนร่วมและได้รับอันสงส์ผลบุญนี้ด้วยเทอญ

เรื่องราวจะเป็นอย่างไร? ใครขอเรียนเชิญท่านสัมผัสได้ ฌ
บัดนี้

ผู้เขียน

สุภกิจใจเป็นฉายาของพระสุภกิจผู้ที่ร่วมบวชด้วยกันในช่วงเข้าพรรษาปี ๒๕๔๙ ในระหว่างบวชนั้นพระสุภกิจเป็นผู้ที่ใฝ่ในการปฏิบัติเป็นอย่างดี ซึ่งความเข้าใจในช่วงแรกก็เหมือนกับผู้ปฏิบัติทั่วไปคือ การปฏิบัติคือการเดินจงกรม นั่งสมาธิ เข้าคอร์สปฏิบัติ แต่จากการที่ได้เข้ามาสัมผัสกับแก่นแท้ของธรรมะจริงๆ แล้วพระสุภกิจเริ่มเข้าใจการปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องจนเกิดสัมมาทิฐิในการเดินทางออกจากทุกข์ด้วยวิธีการเจริญสติปัญญา ๔ จนเป็นที่มาของการบันทึกเรื่องราวการเดินทางจากประสบการณ์ที่ได้พบเจอในแต่ละวัน แม้จะยังเดินทางอยู่แต่ก็ให้แง่คิดตามสไตล์ของ “คนรุ่นใหม่ได้อย่างดีและมีความสามารถในการอธิบายให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจน”

บันทึกฉบับนี้จึงเป็นบันทึกจากความจริงที่พระรูปหนึ่งซึ่งใช้เวลาหนึ่งพรรษาในการศึกษา ฝ่าสังเกตพฤติกรรมของจิต จนเกิดความรู้ความเข้าใจ (ปัญญา) ความจริงตามความเป็นจริงของจิต

สารบัญ

ซึ่งขอชื่นชมและอนุโมทนากับท่านสุภกิจที่บันทึกของท่านจะได้ช่วยให้เพื่อนร่วมทุกข์ได้ศึกษาหาหนทางออกจากทุกข์ตามคำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยใช้ประสบการณ์ตรงของท่านสุภกิจใจเองเป็นแนวทางเทียบเคียงเพื่อเดินทางตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์

ปัญญาวโรภิกขุ

วันวานที่ผ่านมา	๑๕
ณ จุดเริ่มต้น	๑๗
เริ่มต้นก็ผิดพลาดแล้ว	๒๑
นักรบหนึ่งพันวัน	๒๕
สร้างเหตุไม่หวังผล	๒๙
แขก (ไม่ได้) รับเชิญ	๓๕
เดือนแรก - เรียน “รู้”	๓๙
กราบนมัสการพระอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง	๔๐
วันนี้ที่เป็นพระ	๔๒
วันใหม่ ชีวิตใหม่ ๆ	๔๖
งานแรกของพระใหม่	๕๑
เกิดจากเท้า	๕๔
ปรับตัว ปรับใจ	๕๙
ยังอยู่ได้ ยังได้อยู่...ต่อไป	๖๖
ฝากตัวเป็นศิษย์	๗๐

โตนความคิดเล่นงาน	๗๕
เรียนรู้ ผีกฝน	๘๑
เกิดสภาวะครั้งแรก	๘๔
ฟังเทศน์	๘๗
จิตตก	๘๙

เดือนที่สอง - ตุกตาล้มลุก ๙๑

ยึดผู้รู้	๙๒
ค่อยๆ ไป	๙๘
วันแม่แห่งชาติ	๑๑๑
ข้าๆ กันลีม	๑๑๔
กองทัพธรรม	๑๒๐
จริงตามจริง	๑๒๗
รักตัวกลัว...ผี	๑๓๑
ของฝากจากพระปัญญาโร	๑๓๔
มุ่งมั่น - หมั่นฝึก	๑๓๖
คือบทเรียน	๑๔๕
โปรดโยมอาปา-โยมแม่	๑๕๗
ปลื้กวิเวก	๑๖๑
เก็บเล็กผสมน้อย	๑๗๓
กามราคะและราคะกับกาม	๑๘๖
เทวดาดลใจ	๑๘๙

เดือนที่สาม - เกาะสติไว้ให้มั่น ๑๙๗

ไม่ต้องพูดก็รู้เรื่อง	๑๙๘
เตือนตน	๒๐๖
จากสิ่งรอบตัว	๒๑๒
ปักธงธรรม ที่เมืองจันทบูร	๒๑๙
คูกรรม	๒๖๓
เด็กหญิงคนนั้นชื่อ “มัดหมี่”	๒๖๗
เข้าใจเรื่อง “สัมปชัญญะ” ผิดไป	๒๗๖
บิณฑบาต...ประกาศพระศาสนา	๒๗๙
ธรรมะ คือ ปัจจัยที่ห้า?	๒๘๗
ตั้งมั่นเท่านั้น...จำไว้	๒๙๕

ความในใจของผู้เขียน ๓๐๑

ประวัติผู้เขียน ๓๐๓

วันวาน ที่ผ่านมา

ณ จุดเริ่มต้น

ผู้เขียนเป็นคนต่างจังหวัดเกิดที่สุพรรณบุรี แต่ได้ไปเติบโตและเรียนหนังสือที่จังหวัดจันทบุรี ตั้งแต่เล็กเท่าที่จำความได้รู้สึกว่าคุณเขียนเองนั้นมีความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับพระศาสนามาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กๆ ชอบอ่านหนังสือธรรมะ ชอบไปวัด ไปกับอาม่าบ่อยๆ จึงทำให้มีความรู้สึกคุ้นเคยกับบรรยากาศในวัดเป็นอย่างดี เมื่อยามใดมีเรื่องที่ไม่สบายใจมักจะไปที่วัดไปนั่งในโบสถ์ ไปนอนเล่นที่นั่น รู้สึกว่าสบายใจดี หรือแม้กระทั่งตอนใกล้จะสอบก็ไปอ่านหนังสือที่วัดบ่อยๆ เพราะรู้สึกว่าที่นั่นสงบดีและไม่ค่อยมีใครมารบกวน

และหากจะย้อนกลับไปหาสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เขียนมีความสนใจในเรื่องพระเรื่องเจ้าตั้งแต่ครั้งวัยเด็กนั้น ก็คงต้องบอกว่ามีที่มาจาก **“หนังสือพระ”** ที่มีขายกันในท้องตลาดนี้แหละ ซึ่งในสมัยแรกๆ ที่ผู้เขียนเริ่มอ่านนั้นจะเป็นนิยายสารเล่มใหญ่ๆ เป็นรายปักษ์บ้าง รายเดือนบ้าง เนื้อหาข้างในจะมีหลากหลาย มีทั้งเรื่องพระเครื่อง ประวัติพระเกจิอาจารย์ต่างๆ ตลอดจนเรื่องเล่าลึกลับลึลับที่ออกไปในแนวอภินิหารปาฏิหาริย์ต่างๆ ซึ่งตรงนี้ถูกจริตกับผู้เขียนมากเป็นพิเศษเลยทีเดียว เช่น เรื่องเทวดา, พญานาค, เมืองลับแล, ผีสังนางไม้ต่างๆ ฯลฯ เพราะรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจระทึกขวัญและน่าติดตามเป็นที่สุด

และใช้ว่าหนังสือประเภทนี้จะไม่มียุคสมัยเพราะจะว่าไปแล้วหนังสือประเภทนี้ก็ได้อะไรดีๆ เป็นประโยชน์เป็นสาระไม่น้อยเช่นกัน เพราะในหนังสือประเภทนี้จะมีการนำเสนอและกล่าวถึงชีวประวัติเรื่องราวของพระเกจิอาจารย์ต่างๆ ให้ได้อ่าน ให้ได้ศึกษากันเป็นตอนๆ ทำให้ทราบเรื่องราวและแบบอย่างที่ดีๆ ของพระสุปฏิปันโนที่มีปฏิปทาน่าเลื่อมใส น่ากราบไหว้ สมกับที่เป็นสงฆ์สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เช่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่แหวน เป็นต้น

ผู้เขียนได้รับทราบเรื่องราวของท่านผ่านหนังสือชนิดนี้และเมื่อได้อ่านก็ยิ่งทำให้มีจิตใจที่ฮึกเหิมมาก และคิดว่าเรื่องธรรมะนี้มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว เพราะขนาดครูบาอาจารย์เองยังต้องแลกกันด้วยชีวิต กว่าจะได้ธรรมะของพระพุทธองค์ ยิ่งได้อ่านก็ยิ่งมี

อะไรให้นำติดตามเยอะแยะ เรื่องเหลือเชื่อปาฏิหาริย์ก็มีมากมาย ผู้เขียนอ่านแล้วสนุกอ่านแล้วติดอกกับอ่านหนังสือนิยายเลยทีเดียว เมื่อได้อ่านได้รับรู้มากๆ เข้า ก็ทำให้ผู้เขียนต้องการจะทราบว่ามีสิ่งเหล่านี้มีจริงหรือ? และอยากหาทางที่จะได้ปฏิบัติธรรมหรือมีโอกาสได้พบพระดีๆ บ้าง ผู้เขียนเคยเฝฝินว่า สักวันคงได้มีโอกาสผจญภัยอย่างกับที่อ่านเจอในหนังสือบ้าง ความชอบตอนเด็กๆ แบบนี้ คือ **“บันไดขั้นแรก”** คือ ก้าวแรกที่ไม่เคยล้มและเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดความสนใจเรื่อยมา

จากนั้นเมื่อเติบโตเข้าสู่วัยรุ่นก็พอห่างๆ เรื่องนี้ไปบ้าง ก็ไปเที่ยวเล่นสนุกสนานตามประสาเด็กวัยรุ่นทั่วๆ ไป แต่จะห่างเหินกันไปอย่างไร ในใจส่วนลึกก็รู้ดีว่ายังต้องการค้นหาคำตอบ ยังอยากรสนใจในเรื่องของธรรมะของพระพุทธองค์อยู่ตลอด แต่ ณ ขณะนั้นในเวลานั้นผู้เขียนเองก็ยังมีมดแปดด้าน ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร? ครูบาอาจารย์ก็ไม่ว่าจะไปหาท่านที่ไหน? ยังไม่พบช่องทางว่าจะเดินทางไปอย่างไรบนเส้นทางสายนี้ และกระทั่งวันหนึ่งได้เปิดทีวีดูรายการหนึ่งที่น่าสนใจ เพราะว่า เขารับเชิญวันนั้นคือ **“คุณแม่ ดร.สิริกฤษชัย”** ผู้เขียนไม่เคยรู้จักท่าน ไม่เคยได้ยินชื่อ ไม่รู้อะไรเลยที่เกี่ยวข้องกับท่าน แต่เมื่อฟังท่านพูดตอบข้อซักถามผ่านรายการโดยให้สัมภาษณ์นั้น ทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจมาก เพราะว่าคำตอบของท่านสามารถตอบคำถามในใจของผู้เขียนได้หลายข้อทีเดียว

ที่สำคัญทำให้ผู้เขียนพอจะทราบลู่ทางอะไรบางอย่างแล้ว เมื่อรายการจบลงผู้เขียนบอกกับตัวเองว่า **“เจอแล้ว”**

คำว่า **เจอแล้ว** ในที่นี้ก็หมายความว่าสิ่งที่ตามหามานาน นั้นคืออะไร? จะเริ่มต้นเข้าสู่เส้นทางธรรมเริ่มปฏิบัติธรรมอย่างไร? ดังนั้น ในวันรุ่งขึ้น ผู้เขียนจึงรีบโทรไปขอสมัครเข้าปฏิบัติธรรมทันที เขาเรียกกันหรรุ หรือ ว่า “**การเข้าคอร์สปฏิบัติธรรม**” และในใจของผู้เขียนขณะนั้นก็นึกกระหยิ่มอยู่ในใจว่า นี่แหละคือหนทางที่จะเดินทางไปบนเส้นทางนี้ หลังจากที่เฝ้าตามหาและรอคอยมานานแสนนาน...

เริ่มต้น ก็ผิดเสียแล้ว

ในที่สุดผู้เขียนก็สามารถสมัครเข้าคอร์สปฏิบัติธรรมได้สำเร็จ โดยผู้เขียนเลือกไปที่โคราช ถามว่าทำไมต้องเป็นที่โคราช ทั้งๆ ที่สถานที่อื่นๆ ก็มีตั้งมากมายหลายที่ บางสถานที่ก็ยังไม่ไกลบ้านและสะดวกกว่าด้วยซ้ำไป แต่ด้วยความตั้งใจอันแรงกล้าของผู้เขียนในเวลานั้น จึงทำให้มุ่งเน้น มุ่งมั่นว่าจะต้องเป็นที่บ้านของคุณแม่ ดร.สิริกกรินชัยเท่านั้น ซึ่งก็คือที่โคราชนั่นเอง เพราะผู้เขียนตรวจสอบเจอว่าที่นี่เป็นจุดกำเนิดของการปฏิบัติธรรมตามแนวทางของคุณแม่ ดร.สิริกกรินชัย ซึ่งผู้เขียนก็เข้าใจไปเองว่า ถ้าเราต้องการปฏิบัติธรรมไม่ให้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนก็ต้องไปที่จุดต้นกำเนิดของการสอนเลยจะดีที่สุดคงจะทำให้ได้รับการถ่ายทอดการสอนได้อย่างถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน

(ทั้งที่จริงแล้วหลักสูตรการสอนของคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย จะที่ไหนๆ การสอนก็ไม่ต่างกัน) และเมื่อได้เริ่มปฏิบัติตามหลักสูตรจริงๆ ก็ทำให้ผู้เขียนเองเริ่มพอจะเข้าใจอะไรได้มากขึ้น หูตาเริ่มสว่าง ขึ้นมาได้บ้าง เห็นอะไรตรงทางตรงธรรมมากขึ้น จากเดิมที่เคยเข้าใจว่าการปฏิบัติธรรมนั้นจะได้พบได้เห็นแต่เรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ตามหนังสือที่ได้เคยอ่านก็คงไม่ใช่ หรือหลายๆ อย่างที่เคยเข้าใจผิดๆ มาแต่ครั้งก่อน หรือแม้แต่เข้าใจว่าการปฏิบัติธรรมคือการสวดมนต์ หรือนั่งสมาธิ เท่านั้นก็คงไม่ใช่อีกต่อไป

การไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกนี้ ผู้เขียนเองได้รับการขัดเกลาได้รับความเข้าใจจากอาจารย์ซึ่งเป็นวิทยากรที่สอน ซึ่งผู้เขียนเองยังให้ความเคารพนับถือท่านและติดต่อกันอยู่จนถึงปัจจุบัน ผู้เขียนเองถือว่าท่านเป็นมารดาทางธรรมของผู้เขียนคนแรกเลยทีเดียว ท่านคือ “**อาจารย์นันทน์ภัส ภูตระกูล**” ซึ่งท่านเป็นผู้ที่เสียสละทั้งชีวิตเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อพระศาสนา ท่านเป็นผู้นำการปฏิบัติ และเป็นผู้ให้คำแนะนำแก่ผู้ที่มาเข้ารับการปฏิบัติมาโดยตลอด สำหรับผู้เขียนเองแล้วท่านอาจารย์นันทน์ภัส ท่านยังให้ความเมตตาเป็นพิเศษเพราะเห็นว่าเป็นเด็กหนุ่มที่มีความสนใจทางด้านนี้

เมื่อคอร์สการปฏิบัติธรรมสิ้นสุดลง รวมระยะเวลา ๗ คืน ๘ วัน ผู้เขียนรู้สึกว่าคุณเขียนมีความสุขและประทับใจมาก คิดว่าตัวเองสะอาดและบริสุทธิ์ที่สุด มีความศรัทธาเกิดขึ้นอย่างมาก และเลยเถิดไปถึงการนึกถึงบุคคลต่างๆ ที่ตนเองรู้จัก อยากจะแนะนำให้เข้าปฏิบัติธรรม เรียกว่า “**ศรัทธาล้น**” ว่างั้นเถอะ

ตอนนั้นผู้เขียนก็เริ่มมา “**บ้าการปฏิบัติ**” และเข้าใจไปว่าการปฏิบัติ ต้องเข้าคอร์สแบบนี้ ดีมาก และได้บุญมากนักเชียว ซึ่งผู้เขียนในเวลานั้นหาได้รู้เท่าทันกิเลสไม่ กิเลสได้ส่งแบบทดสอบโดยมาในสิ่งที่เรียกว่า **ศรัทธา** มาในฝ่ายดี มาในฝ่ายกุศล เราเรียกสิ่งที่ทำกันนี้ว่า “**การทำความดี**” ตอนนั้นผู้เขียนเองยังด้อยนัก ยังไม่รู้เท่าทันกิเลส ไม่รู้เท่าทันใจของตนเองเลย มีแต่ความพอใจในบุญกุศลที่ทำ อยากทำอีก อยากได้บุญมากๆ

เมื่อกลับมาถึงบ้าน หลังจากการเข้าคอร์สปฏิบัติก็คิดว่าตอนนี้ตนเองเป็นคนดี เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เสียเต็มประดา มองใครๆ ก็ไม่เข้าตา เห็นคนอื่นดูไม่ใช่ **คนดี** ดูไม่มีศีลไม่มีธรรมไปเสียหมด สิ่งที่ได้รับจากการเข้าคอร์สปฏิบัติ สิ่งใดที่เห็นว่าดี ผู้เขียนก็พยายามยึดเยียดสิ่งเหล่านั้นให้กับคนในครอบครัว โดยที่ผู้เขียนเองในขณะนั้นมีความเข้าใจผิดอย่างมาก ผลก็คือจากคนปกติกลายเป็นคนที่ผิดปกติในสายตาคนอื่น

และจากการที่ผู้เขียนพยายามทำอะไรต่อมิอะไรที่เรียกว่าการทำความดีในเวลานั้น จะว่าไปแล้วถึงแม้จะเรียกว่าเป็นการทำดี เป็นสิ่งที่ดี และแม้กระทั่งมีเจตนาที่ดีที่จะให้ผู้อื่นได้รับก็ตาม แต่วิธีการมันไม่เหมาะสม มันไม่ถูกที่ถูกเวลา การที่ผู้เขียนได้เรียนรู้ว่าการให้ทาน การรักษาศีล และการภาวนาว่าเป็นสิ่งที่ดีและต้องมีความเคร่งครัดนั้นก็ไม่ได้ผิดอะไร ถูกต้องแล้ว แต่ทุกอย่างต้องพอดี จะได้ดีพอ คือต้องไม่ตึง หรือหักโหมมากเกินไป

นักรบ หนึ่งพันวัน

ความเปลี่ยนแปลงจากคนที่เคยอยู่กันเป็นแบบปกติ กลับทำตัวเป็นที่แตกต่างจากคนอื่น แล้วกลับบอกว่าคนอื่นต่างหากที่ผิด เพราะตนเองเป็นคนมีศีลธรรมต้องทำอย่างนี้ ต้องเคร่งครัดแบบนี้ จึงจะถูก แต่ได้ทราบความจริงว่าตอนนั้นนั่นแหละ ผู้เขียนเองกำลังทำลายศาสนาอย่างเต็มที่เลยทีเดียว ยิ่งผิดปกติเท่าไร ยิ่งเคร่งอย่างออกนอกหน้ามากเท่าไร ก็ยิ่งทำลายพระศาสนาได้ผลดีมาก ยิ่งขึ้นเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่ง มีคำพูดจากน้องสาวที่ทำให้ผู้เขียนต้องหยุด และมานึกทบทวนบทบาทและการกระทำของตนเอง จากคำพูดที่ว่า **“หากปฏิบัติธรรมแล้วเป็นแบบเสีย ก็ขอไม่ปฏิบัติธรรมจะดีกว่า”**

แท้จริงแล้ว การปฏิบัติธรรมไม่ใช่ต้องทำอะไรที่แปลกแตกต่างจากคนอื่น การปฏิบัติธรรมไม่ใช่การสวดมนต์หรือนั่งสมาธิที่ห้องพระเท่านั้น การปฏิบัติธรรมไม่ใช่การไปเข้าคอร์ส เพราะในสมัยพุทธกาลคงไม่มีการเปิดคอร์สสอนการปฏิบัติเช่นทุกวันนี้ แต่การปฏิบัติธรรมคือ การเรียนรู้และเข้าใจธรรมชาติของร่างกาย และจิตใจตามที่เขาเป็น เข้าใจตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นปกติ ในแบบฉบับของแต่ละคน และนั่นแหละ คือ **“ทางสายกลาง”** ที่พวกเราทุกคนมี ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน ความพอดีของใครก็ของใคร เป็นความสามารถเฉพาะตัว ห้ามลอกเลียนแบบ ฉะนั้น จงหาความพอดี หรือทางสายกลางของตนเองให้เจอ นั่นแหละคือสุดยอด (แต่ไม่ใช่ยอดสุด) ของการปฏิบัติธรรม

จากนั้นเป็นต้นมาผู้เขียนก็ได้เข้าปฏิบัติอีกหลายครั้ง เรียนรู้ สะสมความรู้ความเข้าใจเรื่อยมา กระทั่งวันหนึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสมารู้จักสำนักปฏิบัติธรรมที่ชื่อ **“สถานปฏิบัติธรรมค่ายอัครเบญจพล”** อยู่ที่อำเภอปอพลอย จังหวัดกาญจนบุรี ผู้เขียนได้มีโอกาสรู้จักกับท่านเจ้าของสำนักคือ **อาจารย์ศุภกิจ อัครเบญจพล** (ชื่อเดียวกับผู้เขียน แต่ยืนยันว่าไม่ใช่ผู้เขียนนะ) ท่านนั่งสมาธิมาตลอดระยะเวลา ๓๗ ปี ท่านเปิดสอนการเจริญสมณะกรรมฐานแก่คนทั่วไป ทั้งกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด ที่นี้มีคนมาปฏิบัติกันมาก ทั้งๆ ที่สถานที่ก็อยู่ในป่าแห้งแล้งและกันดาร แต่จะด้วยเหตุใดก็ตามทำให้วันหนึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสเข้ามาสัมผัสที่นี่และเรียนรู้ รู้จักการนั่งสมาธิแบบจริงจัง

เป็นแบบสมถะกรรมฐาน ทำให้ได้เข้าใจว่าสมถะและวิปัสสนาแตกต่างกันอย่างไร?

สำหรับอาจารย์ศุภกิจกับผู้เขียนแล้ว ท่านเองมีความเมตตาสูง ถึงแม้ว่าตอนนั้นผู้เขียนจะอแง เป็นศิษย์ที่ไม่น่ารักเท่าไร แต่ท่านอุตส่าห์ทนผู้เขียนและเมตตาตอบคำถามอยู่เสมอ กระทั่งวันหนึ่ง ท่านอาจารย์คงคิดอุบายอะไรบางอย่างที่จะใช้สอนลูกศิษย์อย่างผู้เขียนได้ เพราะว่าหากได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง คงจะดีกว่าที่ผู้เขียนเอาแต่มานั่งถามคำถามมากมายและหากเป็นอย่างนั้นคงจะไม่เกิดประโยชน์สูงสุดกับลูกศิษย์เป็นแน่แท้ เพราะของเหล่านี้เป็นของที่รู้ได้เฉพาะตน ใครกินใครก็อิ่ม ใครไม่กินใครก็หิว รู้ด้วยตนเอง เห็นเอง เข้าใจเอง ทำแทนกันไม่ได้

คำวันนั้นท่านอาจารย์บอกกับผู้เขียนว่าเอาอย่างนี้ให้ผู้เขียนลองนั่งสมาธิติดต่อกันทุกวันดูนะ ห้ามหยุดให้ทำต่อเนื่องกันไปเป็นระยะเวลาหนึ่งวัน แล้วค่อยมาคุยกัน ดูซิว่าอย่างผู้เขียนเนีย!

จะทำได้ไหม? แล้วท่านก็ถามผู้เขียนว่าถ้าพอที่จะรับเงื่อนไขนี้ไหม? ชีชะ! อาจารย์คนอย่างผม ไม่มีคำว่าทำไม่ได้ (ตอนหลังเมื่อได้มาบวชเรียนกับพระอาจารย์ จึงทราบว่า อะไรๆ ก็ “ทำ” ไม่ได้จริงๆ ด้วย) ผู้เขียนก็ไช่ย่อย อัดตาความเป็นตัวตนเนีย มันวิ่งแข่งหน้าไปเลย ในที่สุดจึงรับปากท่านและสัญญาว่าจะนั่งสมาธิติดต่อกันหนึ่งวัน ก็เป็นอันว่าผู้เขียนโง่มาเข้าทางท่านพอดี และจากการที่ผู้เขียนเป็นคน ที่รักษาคำพูดจึงได้ปฏิบัติเรื่อยมา โดยผู้เขียนเองได้บอกท่าน อาจารย์ศุภกิจว่า ผู้เขียนจะเป็น “**นักรบหนึ่งพันวัน**” หมายถึงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตามจะนั่งสมาธิให้ครบหนึ่งพันวันตามกำหนดตามสัญญาที่ให้ไว้กับอาจารย์ให้ได้

จากอุบายตรงนี้นี่เอง ที่ทำให้ผู้เขียนตั้งใจปฏิบัติ ทำเป็นกิจวัตรทุกวันอย่างต่อเนื่อง และเมื่อนานวันไปสังเกตได้ว่าจิตจะรวมลงเป็นสมาธิได้รวดเร็ว ผู้เขียนได้เห็นประโยชน์ตรงนี้ว่า หากเมื่อจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิดีแล้ว สามารถเห็นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายและจิตใจได้ชัดเจนทีเดียว หากแต่ว่าจุดด้อยก็มีเหมือนกัน

เพราะการนั่งสมาธินานๆ โดยไม่มีปัญญาประกอบ เอาแต่จมดิ่งอยู่ในความสงบเพียงอย่างเดียวก็จะทำให้จิตเกิดติดสุข คือจิตจะไปพักตัว เอาแต่สงบอย่างเดียว ไม่สนใจ ไม่รับรู้อะไรเลย มันดีตอนที่อยู่ในสมาธิเพราะเหมือนกับได้พักผ่อน ผ่อนคลาย แต่เมื่อออกจากสมาธิแล้วต้องมาเจอกับความจริงที่ไม่สามารถควบคุมได้ มีการเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จะทำให้ไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติ เพราะจะวิ่งหนีหรือเข้าหาแต่ความสงบเท่านั้น

ตรงนี้แหละที่ต้องมีครูบาอาจารย์คอยให้คำแนะนำสั่งสอน และถือว่ามีค่ามากทีเดียว

สร้างเหตุ ไม่หวังผล

ในเวลาต่อมา ผู้เขียนได้มารู้จักกับพระภิกษุรูปหนึ่งโดยบังเอิญ อีกเช่นกัน การรู้จักกับพระภิกษุรูปนี้ถือว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญ โดยส่วนตัวแล้วทำให้เชื่อได้ว่า กฎของธรรมชาติ กฎของการสร้าง เหตุ เช่นไรได้ผลอย่างนั้น หรือที่เรียกว่า กฎแห่งกรรม มีจริงก็คงไม่ผิดนัก พระภิกษุที่ผู้เขียนกล่าวถึงนี้ หลวงพี่ท่านเป็นพระอาพาธ กายสังขารของท่านไม่สมบูรณ์

ครั้งแรกที่ผู้เขียนพบท่านก็นึกว่าอยากช่วยเหลือท่านในทันที และที่สำคัญเห็นว่ากายสังขารของท่านประกาศพระศาสนาได้ เพราะท่านเป็นตัวอย่างที่ดีของนักปฏิบัติ ท่านยังเดินจงกรม ยังนั่งสมาธิ

ยังปฏิบัติศาสนกิจอย่างเต็มที่เหมือนพระทุกรูปที่ร่างกายปกติ จิตใจของท่านเข้มแข็ง หน้าตาท่านดูผ่องใส ท่านไม่ได้รู้สึกว่าร่างกายของท่านเป็นปัญหาสำคัญที่จะมาเป็นข้ออ้างในการที่จะทำหน้าที่กิจของสงฆ์ให้สมบูรณ์ และในเรื่องกายสังขารของท่านก็เป็นตัวอย่างที่ดีที่จะทำให้คนทั่วไปที่มีร่างกายที่สมบูรณ์จะดูเป็นตัวอย่าง ทั้งในการดำรงชีวิตและการปฏิบัติธรรมควบคู่กันไป ในขณะที่สนทนาธรรมกับท่านสังเกตได้ว่า จะมีคนมาทำบุญกับท่านมากมาย บางคนก็เอาปัจจัยมาถวาย ผู้เขียนเคยถามโยมท่านหนึ่งที่มาถวายปัจจัยท่านถามเขาว่า ทำไมพระมีหลายรูปจึงเลือกมาถวายพระรูปนี้? โยมผู้นั้นตอบว่า ถวายกับพระอาพาธนั้นแหละดีเพราะเท่ากับว่าได้ชื่อว่า เป็นผู้อุปฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลยทีเดียวนะ แถมอานิสงส์ที่ได้รับก็มีมากด้วย อย่างนี้แหละได้บุญมากดี

ผู้เขียนได้ฟังก็ถึงกับอึ้งกิมกิในสารบบความคิดของโยมผู้นั้น สาธุ! แต่จะบอกอะไรให้ นะครับว่า สิ่งที่ทำไปเนี่ยเขาไม่ได้เรียกว่ามา ให้ เพราะการให้จะต้องไม่มีการคาดหวัง แต่สิ่งที่ยอมผู้นั้นกระทำเนี่ยเมื่อหลังการถ่ายทำคือแถมจะเอาคือมาเอาบุญ อย่างนี้เขาไม่ได้เรียกว่า “ให้” แต่เรียกว่ามา “เอา” นะจ๊ะ

แท้จริงแล้ว บุญที่จะได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยนั้นต้องประกอบด้วยจิตที่บริสุทธิ์เต็มกำลังทั้งผู้ให้และผู้รับ และผู้ให้เมื่อได้ให้ออกไปแล้ว ก็จะไม่หวังเอาอะไรแม้แต่ “บุญ” หรือ คำว่า “อยากได้บุญ” จากนั้นผู้เขียนได้ขอพวรวรรณาตัวกับหลวงพี่ว่าจะขอดูแลท่านและ

รักษาอาการป่วยของท่าน อย่างน้อยเพื่อจะทำให้ร่างกายของท่านสะดวกในการใช้ชีวิตได้มากขึ้น ซึ่งท่านกล่าวอนุโมทนาและขอขอบใจในจิตที่เป็นกุศล

หลังจากนั้นก็ยังมีโอกาสได้รับใช้ท่านและติดต่อกันเรื่อยมา จนกระทั่งวันหนึ่งหลวงพี่เอ่ยว่าที่วัดกำลังมีการจัดไปอินเดียเพื่อให้พระภิกษุและสาธุชนที่ศรัทธาได้มีโอกาสไปกราบสังเวชนียสถานตามที่สำคัญต่างๆ ซึ่งหลวงพี่บอกว่า ท่านอธิษฐานกับพระในโบสถ์ไว้ว่า ขอให้ท่านได้มีโอกาสไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ได้สักครั้งในชีวิตที่ประเทศอินเดีย ในตอนนั้น ท่านแค่เล่าให้ผู้เขียนฟังเฉยๆ ท่านคงไม่คิดว่าท่านจะได้ไปก็แค่คุยผ่านมาถึงเรื่องนี้เท่านั้น แต่ไอ้คนฟังนี่ซิคือผู้เขียนเอง พอได้ยินได้ฟัง ก็นึกต้องการสานฝันท่านให้เป็นจริง ต้องการให้คนอื่นๆ หนึ่งในที่เป็นพระทั้งตัวและหัวใจได้สมหวังสักครั้งในชีวิต

ดังนั้น ก็เลยพยายามซักถามรายละเอียดจากท่านโดยไม่ให้ท่านรู้ตัวว่า จงใจซักถามจนผิดสังเกต และก็ไม่ได้บอกอะไรกับหลวงพี่ว่าผู้เขียนกำลังจะทำอะไรต่อไป

ในตอนนั้นความคิดของผู้เขียนมีเพียงอย่างเดียวว่า ทำอย่างไรที่จะสานฝันของท่านให้เป็นจริงได้ แต่เมื่อมามองดูความเป็นจริงแล้วผู้เขียน ติดปัญหาอยู่หลายเรื่องเพราะยังนึกไม่ออกว่าจะไปหาเงินที่ไหน? และระยะเวลาในการที่จะลงชื่อเพื่อจองการเดินทางไปประเทศอินเดียก็เหลือเพียงแค่อาทิตย์เดียวเท่านั้น

แต่ด้วยศรัทธาที่มี ทำให้ผู้เขียนสามารถรวบรวมปัจจัยจนสำเร็จและสามารถนำมาถวายท่านได้อย่างฉิวเฉียด และก็มีมากเพียงพอที่จะพาท่านส่งท่านขึ้นเครื่องบินไปตามหาฝันของท่านได้

เมื่อผู้เขียนดำเนินการเสร็จเรียบร้อยก็ได้แจ้งกับท่านว่าตอนนี้หลวงพี่สามารถมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางแล้วนะครับ เมื่อท่านทราบท่านตกใจมากเพราะท่านคงไม่คิดว่าการพูดคุยกับผู้เขียนกันแบบธรรมดาในวันนั้นจะทำให้ท่านได้ไปอินเดียได้จริงๆ

สุดท้ายหลวงพี่ก็กล่าวอโนโมนากับผู้เขียน ท่านบอกว่าท่านยินดีเพราะนี่คือความตั้งใจของท่านว่าจะไปสักครั้งในชีวิต จากนั้นปัญหาต่อไปที่ต้องแก้ไขก็คือผู้เขียนจำได้ว่า ในช่วงเวลานั้นที่เมืองไทยและที่อินเดียเป็นช่วงหน้าหนาวพอดี และทราบที่ที่อินเดียจะหนาวกว่ามาก ดังนั้น มีภารกิจอีกอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนต้องทำคือผู้เขียนต้องรักษาเครื่องป้องกันความหนาวให้กับหลวงพี่ แต่กว่าจะลงตัวก็เล่นเอาเหนื่อย เพราะผู้เขียนไม่ทราบว่าจะไปซื้อเครื่องป้องกันหนาวได้ที่ไหน แต่สุดท้ายก็หากันจนได้ และได้ไปเลือกอุปกรณ์กันหนาวต่างๆ กับหลวงพี่เพื่อให้พอดีและตรงกับความต้องการของท่าน เพราะร่างกายของท่านมีปัญหาหนักกว่าคนอื่นๆ ของที่ซื้อก็มีชุดถุงมือ ถุงเท้า ผ้าพันคอ ชุดสวมกันหนาว รวมแล้วประมาณสามพันกว่าบาท ผู้เขียนก็ทุ่มสุดตัวจ่ายเงินเอง ทำทุกอย่างให้สมบูรณ์ที่สุดเพื่อให้ท่านได้ไป

ในที่สุดทุกอย่างทั้งพระ (หลวงพี่) ทั้งสิ่งของ ทั้งกระเป๋า และสัมภาระต่างๆ บวกกับความศรัทธาก็พร้อมที่จะออกเดินทางไป

อินเดียด้วยกันแล้ว วันเดินทางผู้เขียนไปส่งท่านขึ้นเครื่องบิน ก้มลงกราบหลวงพี่ ๓ ครั้ง ต่างคนมองหน้าและยิ้มให้กันโดยไม่ต้องพูดอะไร

ถึงจุดนี้ก็หมดหน้าที่ของผู้เขียน ภารกิจสานฝันให้หลวงพี่เสร็จสิ้นและจบลงแล้ว

ผ่านไปสองอาทิตย์ หลังจากนั้น หลวงพี่ท่านกลับมาพร้อมกับความตื่นเต้น ท่านมาเล่าสิ่งอัศจรรย์ และเรื่องราวต่างๆ ที่ได้พบเห็น ผู้เขียนเองก็ยิ้มรับฟังท่านด้วยความปลาบปลื้มใจ

สุดท้ายก่อนการสนทนาจะสิ้นสุดลง หลวงพี่บอกกับผู้เขียนว่าให้ผู้เขียนไปอธิษฐานที่หน้าพระประธานในโบสถ์เหมือนที่ท่านเคยอธิษฐานไว้ เพื่อว่าผู้เขียนจะได้ไปที่อินเดียบ้าง **“มันจะเป็นไปได้ยังไงครับหลวงพี่”** ในใจก็พูดเถียงท่านไปอย่างนั้น เฮ้อ! เสียเวลาไปงมเข็มในมหาสมุทรดูน่าจะมีโอกาสเจอเข็มมากกว่าที่ผู้เขียนจะมีโอกาสได้ไปอินเดีย แต่ก็เอาเถอะหลวงพี่บอกให้ไปทำอะไรก็ไปทำอย่างน้อยท่านจะได้สบายใจ ตอนนั้นก็คิดแบบนั้น และเรื่องเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น **กฎแห่งกรรม** หรือกฎที่เคยบอกไว้ว่าสร้างเหตุเช่นไรได้รับผลเช่นนั้น

สองอาทิตย์ต่อมา **“กิจไปอินเดียกับพี่ไหม?”** งง!! ครับ เจ้านายจู้ๆ ก็พูดขึ้นมาแบบนี้ ชนิดไม่มีปีไม่มีขลุ่ย เพราะเหตุมีอยู่ว่า เพื่อนเจ้านายติดธุระ จึงอยากให้ผู้เขียนไปเป็นเพื่อน ส่วนค่าใช้จ่ายต่างๆ นั้น ก็ไม่ต้องห่วงมากนัก เพราะท่านช่วยสนับสนุนบางส่วนให้

และแล้วในเวลาต่อมา ผู้เขียนก็ได้ขึ้นเครื่องบินไปที่อินเดียแบบงงๆ และเร่งรีบ โดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนที่เตรียมการให้กับหลวงพี่ยังงัยงั้นเลย ก็เลยเข้าใจความรู้สึกของท่านเป็นอย่างดีตอนที่ท่านได้ไป

แบก (ไม่ได้) รับเชิญ

ด้วยเหตุนี้เอง การเดินทางของผู้เขียนก็เริ่มต้นขึ้นบ้างเช่นกัน และครั้งนี้เองที่จะเป็นจุดเปลี่ยนในชีวิต เพราะที่นี้เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนได้มีโอกาสมาเจอกับ “พระอาจารย์” ที่ผู้เขียนเคารพและศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง ท่านเป็นพระที่มีจริยวัตรงดงาม โดดเด่นเป็นสง่า ผ่องใส และดูตั้งมั่น มั่นคงมีพลัง บวกกับวิธีการที่แยบคายในการสอนโดยไม่ขัดแย้งกับชาวโลกไม่ขวางโลกและไม่ไหวไปกับโลก

สุดท้ายผู้เขียนก็ได้ติดตามท่านและได้มาบวชเรียนกับท่าน จนเป็นที่มาของหนังสือเล่มนี้นั่นเอง ผู้เขียนได้ทราบภายหลังว่าการเดินทางที่ผู้เขียนได้ไปอินเดียในครั้งนั้น มีการเตรียมตัวกันมาล่วงหน้าตั้งหนึ่งปี มีการนัดแนะกันว่าจะมีใครไปบ้าง ซึ่งแต่ละคนนั้น

ล้วนมีฐานะทางโลกเป็นอย่างดีแต่สำหรับผู้เขียนเองเป็นใครมาจากไหน ไม่มีใครรู้จัก แต่จู่ๆ ก็ดันได้โผล่หน้า (จืดๆ) ไปกับเขา ได้เป็นแขกที่ไม่มีใครรู้จักและไม่มีใครรับเชิญ และก่อนที่จะเดินทางสองวันทางคณะทัวร์ได้แจ้งว่าที่นั่นอากาศจะหนาวและสถานที่ที่จะไป จะมีหิมะด้วย ให้เตรียมเครื่องป้องกันหนาวกันให้ดี ดังนั้น ผู้เขียนจึงเตรียมตัวไปอย่างดีตามคำแนะนำ แต่เนื่องจากผู้เขียนมีประสบการณ์น้อยสำหรับการเดินทางไปต่างประเทศจึงผิดพลาดในเรื่องนี้ เรามาดูกันว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป

รายละเอียดสำหรับการเดินทางไปอินเดีย คราวนั้นจะเป็นธรรมเนียมกันคือ หมายความว่า หลังจากไปกราบนมัสการตามสถานที่สำคัญต่างๆ แล้ว ช่วงครึ่งหลังหรือสามวันสุดท้ายก็จะมี การท่องเที่ยวตามสถานที่สวยงามต่างๆ และครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนได้มาเหยียบหิมะของจริง ทุกอย่างในการเดินทางไปทริปนี้ผ่านพ้นไปด้วยดี และเมื่อถึงช่วงครึ่งหลังที่ต้องเจอกับสภาพอากาศ

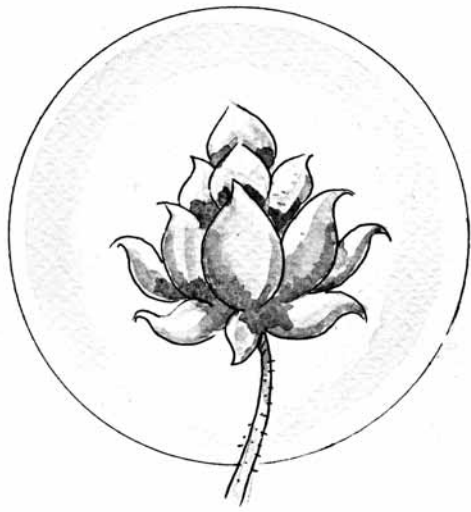
ที่หนาวจัดมีหิมะตกลงมา แรกๆ ที่ผู้เขียนได้เจอได้เล่นหิมะก็มี ความสุขดี รู้สึกสนุกสนานเป็นการใหญ่

แต่หลังจากเราวิ่งกับหิมะได้ไม่นาน ก็ทำให้ทราบว่าความหนาวที่แท้จริงมันเป็นอย่างไร? เริ่มเป็นทุกข์ เริ่มไม่สนุกกับหิมะซะแล้ว มันจะหนาวตายอยู่แล้ว

แต่ในที่สุดก่อนที่จะต้องแข็งตายไปเสียก่อน อานิสงส์ที่ได้เคยซื้อเครื่องกันหนาวให้หลวงพี่ หรือกรรมดีก็ตามมาช่วยและส่งผลได้ทันเวลา ผ่านเรื่องราวที่ไม่น่าเชื่ออีกเช่นกัน คือว่า มีพี่ที่เดินทางไปด้วยกันท่านหนึ่ง ท่านให้ความเมตตากับผู้เขียนโดยซื้อเสื้อแจ็กเก็ตกันหนาวให้ เป็นเสื้อหนังตัวหนึ่งราคาประมาณหมื่นบาท เหตุผลก็ไม่มีอะไรมากรอก เวลากรรมดีเขาส่งผล (ก็คงไม่ต่างจากกรรมไม่ดีส่งผลนั่นแหละ) พี่เขาให้ผู้เขียนในฐานะที่บังเอิญหน้าตาไปดูดีเหมือนลูกชายพี่เขานั่นเอง โอ้โห! อะไรจะขนาดนั้น ไม่น่าเชื่อไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะดูจากเหตุผลที่ได้เลือกกันหนาวแล้วมันหน่อมแน่นจริงๆ แต่ก็เอาเถอะ ดีกว่าหนาวตาย จนถึงบัดนี้ พี่เขาก็คงไม่ทราบเช่นกันว่า ได้ช่วยชีวิตผู้เขียนเอาไว้โดยบังเอิญ แต่มีเพียงผู้เขียนเท่านั้นที่ทราบว่าความบังเอิญไม่มีในโลกทุกอย่างเกิดขึ้นย่อมมีสาเหตุ มีที่มาที่ไปเสมอ แต่กฎแห่งกรรมบางครั้งซับซ้อนเกินกว่าที่เราจะมาใช้สมองอันน้อยนิดคิดเอาเอง

สิ่งที่เล่ามา ท่านเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เชื่อเรื่องกฎแห่งการกระทำหรือไม่? หรือแม้แต่เรื่องการอธิษฐานจิต ท่านเชื่อ...หรือไม่?

เรื่องราวต่อจากนี้ไป เป็นสิ่งที่ผู้เขียนได้บันทึกไว้ในช่วงที่ถือสมณเพศได้บวชและปฏิบัติธรรมภายใต้การดูแลของ “พระอาจารย์” เป็นเวลาหนึ่งพรรษา ทำให้ได้พบ ได้สัมผัส ได้เข้าใจสิ่งต่างๆ อย่างมากมาย เป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ชีวิตเพิ่มขึ้นอีกระดับหนึ่ง จนเป็นที่มาของคำว่า “ดูรู้...หนึ่งพรรษา”

เดือนแรก เรียน “รู้”

กราบนมัสการ พระอาจารย์ที่เคารพอย่างสูง

บันทึกนี้กระผมมีความตั้งใจที่จะรวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างการศึกษาปฏิบัติธรรม ในช่วงที่ได้บวชเป็นพระตลอดพรรษาสามเดือนนี้ โดยสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นผลจากประสบการณ์ที่ได้รับจากการปฏิบัติ รวมไปถึงเรื่องราวอื่นๆ เกียรติเล็กเกียรติน้อยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาของชีวิตอันสำคัญยิ่งนี้ โดยกระผมได้ใช้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริง ถ่ายทอดลงเป็นตัวหนังสือโดยที่มิได้มีการตัดทอนสิ่งหนึ่งสิ่งใดออก เนื่องด้วยเห็นว่าอาจจะมีประโยชน์ต่อการส่งอารมณ์กับพระอาจารย์อีกทางหนึ่งด้วยและต้องการให้พระอาจารย์รับทราบความรู้สึกความเข้าใจของกระผมเองที่เกิดขึ้นตามที่ตนเองรู้สึกได้ในขณะนั้นๆตามความเป็นจริง และโดยส่วนตัวหวังว่า หากวันหนึ่ง

ได้มีโอกาสหยิบเรื่องราวเหล่านี้ขึ้นมาอ่านในคราวใดครั้งใด จะยังคงทำให้สามารถย้อนระลึกนึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ และจดจำความรู้สึกต่างๆ เหล่านี้ได้โดยง่าย

แต่หากพระอาจารย์พบว่าในบันทึกเหล่านี้ มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือข้อความตอนหนึ่งตอนใดหรือภาษาที่ใช้ในส่วนที่เห็นว่าอาจจะไม่เหมาะสมหรือการไม่สมควรขอความกรุณาพระอาจารย์ได้โปรดให้คำแนะนำและคำชี้แนะด้วยครับจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเพื่อความเหมาะสมต่อไป

และหากบันทึกนี้ไม่ว่าตอนหนึ่งตอนใด จะได้มีส่วนร่วมที่จะยังประโยชน์เกื้อกูลกับท่านใดก็ตามที่ได้พบเห็น หากจะมีอานิสงส์ผลบุญใดที่เกิดขึ้น อาตมาภาพขอให้อานิสงส์ผลบุญนั้นจงบังเกิดมีแก่โยมบิดา มารดา และท่านพระอาจารย์ซึ่งเป็นวิปัสสนาจารย์ผู้ที่คอยชี้แนะ แนะนำ ดูแล แลดู และให้ความเมตตาอย่างยิ่งในการอบรมสั่งสอนศิษย์ผู้เป็นอย่างดี ขอให้ท่านเหล่านั้นที่กล่าวมา ซึ่งอาตมาภาพขอยกย่องท่านเหล่านั้นเอาไว้สูงสุดในชีวิต และจะขอตอบบุญแทนคุณ เท่าที่ตนสามารถเท่าที่ตนมีโอกาส ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ด้วยความเคารพธรรม
พระศุภกิจ สุภกิจใจ
(๓ ตุลาคม ๒๕๔๙)

วันนี้ ที่เป็นพระ

ได้ไปนอนที่วัดผาณิตาราม เมืองแปดริ้ว ตั้งแต่คืนวันก่อน เพื่อเตรียมตัวเข้าพิธีบวชในเช้าวันนี้ อยู่กับพี่อ๋า และพี่ประเสริฐ (พี่หมี) ทุกคนสวดชานาคกันยังไม่ได้เลยสักคน คุณกันไปก็ฆ่ากันเอง จะรอดไหมเนี่ย?

ก่อนบวชก็ได้พี่เล็กช่วยตีวเข้มให้หลายเรื่อง อี้นันท์ พี่วิณา และเท่าที่ทราบก็มีอีกหลายๆ คน โดยเฉพาะพี่เล็กอีกนั่นแหละที่เป็นธุระซื้อของใช้เตรียมไว้ให้สำหรับพระกิจกับพระอ๋า ทุกๆ คนยังช่วยกันคุยกับอาปากับแม่ ขออนุญาตอาโกวและมีส่วนร่วมเตรียมข้าวเตรียมของให้ ไม่ได้ให้ผู้ที่กำลังจะเป็นพระต้องหนักใจอะไรเลย แถมพี่เล็กยังสั่งห้ามไม่ให้เกรงใจและคิดมากอีกด้วยเพราะถือว่าไป

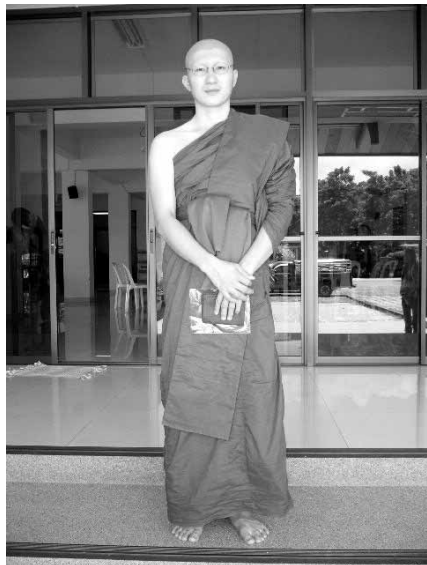
ขัดขวางทำให้พี่ๆ ไม่ได้บุญอีกต่างหาก พี่ๆ ทุกคนให้ความรักความเมตตาอย่างกับรู้จักกันมานาน นี่มันก็เป็นเรื่องแปลก เพราะจะว่ากันไปตามจริงแล้วพวกพี่ที่กล่าวมารู้จักกันได้ก็ตั้ง ๘ วันมั้ง ตอนไปอินเดีย

และแล้วพิธีการบวชต่างๆ ก็ผ่านไป ผู้เขียนไม่บอกเรื่องงานบวชนี้กับใครๆ เลย มีแต่คนสนิทในครอบครัวเท่านั้น เพื่อนฝูงไม่ได้แจ้งใครเพราะไม่อยากให้ใครลำบาก เนื่องจากเคยบวชมาครั้งหนึ่งแล้ว จึงไม่อยากมาตอบคำถามอีกว่านี่ก็อย่างไรถึงบวชอีก เดียวจะตอบบยาว และจริงๆ ที่ผ่านมาก็มีโอกาสบวชสั้นๆ แค่วันเดียวเท่านั้น

ส่วนญาติโยมทางพี่ทั้งสองคนไม่ต้องพูดถึง พี่ประเสริฐแทบจะบอกวามากันทั้งโรงเรียน พร้อมมวงดนตรีไทยอีกต่างหาก พี่อ๋าก็ไม่ค่อยได้บอกใครเช่นกัน แต่ก็เล่นไปเบาะๆ แค ๕๐ กว่าคน (เอง)

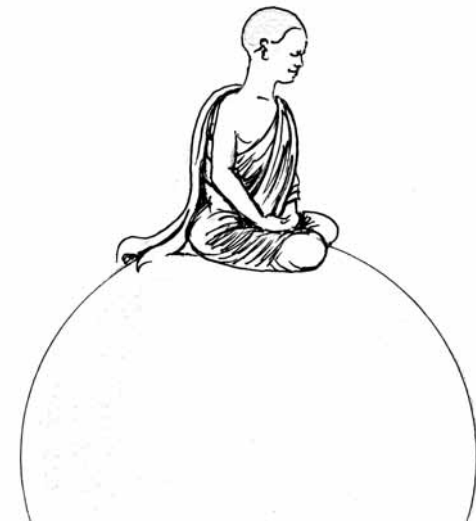
เมื่อพิธีการต่างๆ ผ่านไป และเสร็จสิ้นลงแล้ว ได้เป็นพระทุกรูปสมความตั้งใจ พวกเราพระใหม่ก็ได้เข้าไปกราบพระอาจารย์ในห้องด้านหลัง พระอาจารย์ก็ได้สอบถามและคุยกับพระใหม่ว่าในขณะที่บวชและพิธีการต่างๆ มีอุปสรรคใดๆ หรือไม่? ดูท่านคงปลื้มใจที่ทุกคนผ่านการบวชมาได้โดยไร้ปัญหา พระอาจารย์ได้ยกตัวอย่างให้ฟังว่าบางคนก็มีปัญหาทำให้ไม่ได้บวชบ้าง ทำให้หงุดหงิด มีเรื่องมีราวบ้าง คล้ายกับมีมารมาผจญ และทิ้งท้ายว่าไม่ถ้ายะที่ทั้ง ๓ คน จะมีความพร้อมใจและได้มาบวชด้วยกันอย่างไม่ได้นัดหมาย

แบบนี้ ซึ่งตอนนี้ต้องใช้คำแทนตัวเองว่า “**อาตมา**” ได้แล้วซินะ ซึ่งอาตมาก็อยากจะบอกกับท่านเช่นกันว่า สำหรับอาตมาแล้ว ในครั้งแรกเมื่อทราบข่าวว่าพระเจ้าจะบวช และพระประเสริฐก็จะบวช ได้แต่รู้สึกอิจฉาทั้งสองคน เพราะเราอยากบวชกับพระอาจารย์มากที่สุด อยากเรียนธรรมะกับพระอาจารย์แต่คงไม่มีโอกาสและไม่มีข้ออ้างอะไรเลยที่จะหาเรื่องมาบวชได้ อีกอย่างเพิ่งลาออกจากงานมาเพื่อตั้งใจจะมาแบ่งเบาภาระของอาปากับแม่ เนื่องจากไม่อยากจะให้ท่านลำบาก อยู่ๆ จะมาขอไปบวชอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ยแบบนี้ มันคงเป็นไปได้อยู่แล้ว แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ผ่านมาได้ อย่างน่าแปลกประหลาด

จากนั้นหลังจากฉันเพลที่วัดผาฯ แล้ว อาตมาได้นั่งรถตุ๊กออกจากวัดผาฯ มุ่งหน้าไปที่ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ จังหวัดปทุมธานี (ศูนย์สอง) เพราะต้องไปจำพรรษาอยู่ที่นั่น เมื่อมาถึงก็แยกย้ายกันไปตามกุฏิที่ทางศูนย์ฯ ได้จัดเตรียมไว้ให้ อาตมาได้กุฏิ ๘ พระประเสริฐได้กุฏิพระพรหมโมลี ส่วนพระเจ้าได้กุฏิ ๓

พระอาจารย์คุยกับอาตมาช่วงเย็น ท่านบอกว่าอาปากับแม่ของอาตมา หน้าตาใจดีไม่เห็นเหมือนอย่างที่คิดไว้ เพราะฟังจากที่อาตมา และจากญาติโยมหลายๆ คนกล่าวถึง คิดว่าน่าจะเป็นอีกแบบและท่านก็บอกว่า เห็นไหม? การปรุงแต่งมันเป็นอย่างนี้แหละ ไม่ค่อยตรงกับความเป็นจริงหรือ...

วันใหม่ ชีวิตใหม่ ๆ

วันนี้เป็นวันที่สอง เช้านี้ยังไม่เจอพระอาจารย์เลย ท่านคงปล่อยให้ทุกคนปรับตัวและเรียนรู้ชีวิตใหม่ มีพระอ๋าเดินมาทักทายประมาณตอนสิบโมงเช้าด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม แล้วบอกว่าสบายมาก หัวเราะเสร็จก็เดินกลับไป ระหว่างนั้นอาตมาก็ซักจิวร ดูกาย ดูใจ ไปตามที่คุณคิดว่าทำถูกและเข้าใจ

ช่วงเย็นประมาณหกโมง พระอาจารย์นัดให้ไปพร้อมกันที่หอธรรม เพื่อทำวัตรเย็นและซ้อมครองผ้า ไปพร้อมกันทุกรูป มีพระใหม่ ๕ รูป แต่ใหม่ซึ่งๆ ๓ รูป และถึงแม้ว่าอาตมาจะเคยบวชมาครั้งหนึ่งแล้วก็ตาม แต่มันก็ไม่ได้ช่วยให้การครองผ้าดีขึ้นเลย

กว่าจะครองผ้าเสร็จและไปที่หอธรรมได้เล่นเอาเหงื่อตก โดยเฉพาะพระอ๋าเห็นอกแตกพลั๊กบอกกว่าเมื่อยมือ เพราะต้องหมุนผ้าเข้ามาและสะบัดไปข้างหลัง

ส่วนอาตมาและพระประเสริฐห่มผ้าออกมาแล้วดูไม่จืด ให้ไปออกงานคงไม่ได้แน่ๆ แต่ดูกันเองก็พอไหว เมื่อเสร็จการทำวัตรเย็น พระรูปอื่นๆ ก็กลับเข้ากุฏิ เหลือแต่พระใหม่ ๓ รูป ซึ่งพระอาจารย์ท่านก็เมตตามากโดยท่านพานั่งสมาธิต่ออีกครึ่งชั่วโมง เสร็จแล้วท่านก็ถามและเริ่มสอน ซึ่งรวมความที่ถามๆ กันก็จับความได้ว่า

- การดูกายนั้นให้ดูรวมๆ เห็นด้วยความรู้สึกทั้งหมด เช่น นั่งอยู่ เดินอยู่ เป็นต้น
- ให้รู้จักดูกาย ดูใจ พลิกไปมา อย่าไปจมแช่อยู่อย่างเดียว เฉพาะช่วงแรกให้ทำอย่างนี้ไปก่อน ให้ดูสลับไปมา เพราะใหม่ ๆ สมาธิยังอ่อนอยู่
- การปฏิบัติธรรมทุกรูปแบบจะมีแบบเฉพาะของตนเอง แต่รวมความแล้วให้ตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ ให้ดูที่ว่าปฏิบัติไปแล้วต้องเบา สบาย ไม่เกร็ง แข็ง ตึง เครียด หากรู้สึกไม่ใช่อย่างนี้ แปลว่าทำผิดและอาจจะเปลี่ยนจากอิริยาบถนั้นไปทำอย่างอื่นก่อน อย่าฝืนต่อไป
- การนั่งสมาธิขอให้มีความ ๑๐๐% เต็ม ไม่เอาอะไรๆ มาเป็นตัวกำหนด หรือแม้แต่เอาเวลามาเป็นตัวกำหนด หมายความว่า จะนั่งกี่นาทีก็ตามให้พอเหมาะกับตัวเอง หากกำหนดเวลาแล้วจะต้อง

ทำให้ผืนหนังเพื่อให้ครบตามกำหนดเวลาที่ตั้งไว้ก็ไม่ควร แต่หากเราตั้งเวลาไว้และยังสามารถนั่งต่อไปได้อีกโดยไม่ผืนก็ถือว่าเป็นกำไร ท่านว่าอย่างนั้น

พระอาจารย์ท่านให้เกียรติมากท่านไม่ให้เรียก “อาจารย์” ท่านบอกว่าตอนนี้เราเป็นพระเหมือนกัน พวกอาตมาก็ลำบากใจ หากไม่ให้เรียกว่า “อาจารย์” แล้วจะเรียกกันยังไง? ท่านเสริมว่าท่านไม่ได้ให้เกียรติพวกเรา แต่ท่านทำตามที่พระศาสดาได้ทรงชี้แนะไว้ เพราะถือว่าบวชเข้ามาแล้วก็เท่าเทียมกันมีความเสมอเหมือนกัน

ถือว่า พระอาจารย์ท่านมีเมตตามากทีเดียว และยังสอนเรื่องอัตตากับพวกอาตมาทางอ้อมอีกด้วย ท่านเป็นถึงครูบาอาจารย์ของอาตมาแท้ๆ แต่ท่านไม่ยึดติดเลย ลองดูในสังคมปัจจุบันนี้สิ สมมติว่าลูกน้องที่เคยยกมือไหว้หัวหน้าทุกวัน หากแต่วันนี้เกิดมองไม่เห็นและไม่ได้ไหว้ไม่ได้ทักทายเหมือนทุกวันละก็...อาจจะได้เห็นหัวหน้าบางคนมีอัตตาออกหน้าออกตามาให้เห็นกันบ้างแน่ๆ

สุดท้ายทุกคนก็ขีดคำสั่งพระอาจารย์ คือ เรียกพระอาจารย์ แต่ไม่ใช่ขีดเพราะดีอ้วน แต่เป็นเพราะความเคารพที่มีให้พระอาจารย์อย่างสูงสุดและสิ่งเหล่านี้ก็ออกมาจากใจของพระใหม่ทุกรูปที่นั่งอยู่ต่อหน้าพระอาจารย์

วันนี้จะขอทำอีกสักหนึ่งบัลลังก์ พຽນนี้เป็นวันอาสาฬหบูชา มีกิจกรรมที่ศูนย์สอง ก็ดีเหมือนกันมีงานให้พระใหม่ทำทันที พระอาจารย์มาคุยให้ฟังบอกว่าหลังงานบวชแล้ว ญาติโยมชื่นชมพระใหม่ทุกรูป ซึ่งแต่ละรูปก็มีบุคลิกต่างกัน

พระประเสริฐ...ท่านให้เป็นที่ใหญ่ ดูมาดเหมือนท่านเจ้าคุณ

พระอ่ำ...ดูโดดเด่น สง่างาม

อาตมา...ดูแล้วฟังใส (เนียน)

แต่ว่าทั้งสามรูปก็มีต้นแบบ และมีแบบอย่างที่ดีงามซึ่งจดจำมาจากพระอาจารย์มิใช่หรือครับ? ทุกอย่างที่ออกมา จึงได้มีความล้ำมระวังตลอดงานบวช และมีเสียงชื่นชมตามมาในภายหลัง

เทคนิคการปฏิบัติจากพระอาจารย์

• **หากเราตั้งใจจะเดินจงกรม หรือนั่งสมาธิ** ตั้งใจเท่าไรเมื่อครบเวลาที่ตั้งใจแล้วให้ลองแถมดูเพราะทำตามเป้าครบแล้วที่เกินมาก็ถือว่าเป็นกำไร ท่านบอกว่าของดีจะอยู่ที่เกิน ที่แถมนั้นแหละ

• **อิริยาบถย่อย** ทำทุกๆ อย่าง ให้มีสติตามรู้ไปตลอดกับกายและใจ ดูสลับกันไปมา อะไรเด่นก็ให้ดูอันนั้น ดูไปเรื่อยๆ ไม่ต้องรีบ

• **วิปัสสนา** คือ การรู้สภาวะแต่รู้เฉยๆ แต่ไม่เข้าไปทำอะไร
รู้ไปเรื่อยๆ เช่น พองยุบ ก็รู้ว่ามี การโป่งออก ยืดออก ดูรู้ตามอาการ
โดยรวมและเพียงรู้และปล่อยผ่านไป อะไรจะเกิดก็สักแต่รู้เฉยๆ
ให้เขาทำงานของเขาไป แต่สมณะคือ การเพ่งจ้อง จดจ่อ เช่น พอง
ยุบก็สนใจอยู่ตรงนั้น ไม่รับรู้ อะไรอีกเลย จะทำให้เครียด เกร็ง เพ่ง
บังคับ ได้ง่าย

งานแรก ของพระใหม่

ยังคงเป็นเรื่องใหญ่สำหรับอาตมาทั้งสองรูปสำหรับพระกิจ
และพระอ่า ในเรื่องการครองผ้า ซึ่งวันนี้เป็นวันอาสาฬหบูชา ทาง
ยุวพุทธฯ ศูนย์สอง จัดงานและถวายอาหารทั้งเช้าและเพล เพราะ
ฉะนั้น ต้องออกไปตั้งแต่ ๐๖.๓๐ น. เพื่อรับบิณฑบาต แต่ตอนนี้
๐๖.๐๐ น. แล้ว ยังครองผ้าไม่ได้สักที รื้อเข้ารื้อออกอยู่หลายรอบ
จนเมื่อยมือไปหมด ไม่รู้พระอ่าเป็นไงบ้าง? สักพักพระอ่าก็กึ่งเดิน
กึ่งวิ่งมาที่กุฏิอาตมาพร้อมหอบผ้ากระเซอะกระเซิงมาด้วย

ตอนนี้อาตมากับพระอ่าตกอยู่ในสภาพเดียวกันคือไม่สามารถ
ช่วยเหลือตัวเองได้เลย และก็ไม่มีท่านโส*กับท่านเดนนิส*อีก
ตามเคยที่ตามมาช่วย รู้สึกอายที่ต้องเป็นภาระคนอื่นจัง

เมื่อตั้งแถวและเดินออกมาที่ศาลาใหญ่ก็เห็นมีญาติโยมที่มารอใส่อาหารแห้งภายในบริเวณส่วนหย่อม-บ่อบัวของทางศูนย์สองเป็นการรับบิณฑบาตครั้งแรก ซึ่งอาตมาพยายามไม่มองใครเลยจะดูแต่มีโยมที่หยิบของใส่บาตรเท่านั้น เพราะเกรงว่ามองใครหลายๆ แล้วจะฟุ้งซ่านได้ง่าย แต่ก็เหลือบไปเห็นว่ามีการต้อนรับคุณโยมยินดีโยมมาก โยมใหม่ พร้อมลูกๆ ของพระประเสริฐมารอตักบาตรด้วย

วันนี้พยายามรู้สึกตัวมากๆ ดูกาย ดูใจสลับกันไปมาตามทีพระอาจารย์สอนมาเมื่อวาน หากใจซัดก็ดูใจ และมาดูกาย ซัดห้องน้ำเดินจงกรม ทำอะไรต่างๆ ให้มีการเคลื่อนไหว แม้แต่เขียนหนังสือก็รู้สึกตัวได้ ดูกายรวมๆ ก็เห็นนั่งเขียนหนังสืออยู่นิ่ง กายเคลื่อนไหวคอยรู้ใจ เคลื่อนไหวก็คอยรู้

หลังทำวัตรเย็น เมื่อคนอื่นๆ กลับไปแล้วก็เช่นเคย พระอาจารย์พูดคุยหลายๆ เรื่องที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังให้ทราบ และอาตมาประทับใจและตื่นต้นกับคำพูดของท่านที่ว่า **“หากมีพระสงฆ์เหมือนกับท่านทั้งสามรูปจะดีมาก”** และท่านบอกว่าท่านไม่อยากคุยกับใคร เพราะคนที่รับธรรมะจากท่านไม่มีใจ และท่านมีกำลังใจขึ้นอีกมากที่ได้สอนพวกอาตมาทั้ง ๓ รูป พระหมี่ (พระประเสริฐ) ดูแล้วไปไกลลิบ ส่วนอาตมาและพระอ่าก็พยายามกันอยู่ (แต่ตามแบบห่างๆ)

* **พระเดนนิส** เป็นชาวอเมริกัน บวชมา ๑๐ พรรษาแล้ว เป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบควรแก่การเคารพกราบไหว้ อีก (แล้ว) รูปหนึ่ง

* **ท่านโส** เป็นพระพี่ชายของพระอาจารย์... บวชมา ๑๐ พรรษาแล้ว

สิ่งหนึ่งที่คิดได้ ณ ตอนนี้ และอยากจะบอกพระอ่าคือ พี่โชคดีมากแล้ว ที่เข้ามาปฏิบัติธรรมก็ได้เจอพระอาจารย์เลย ไม่ต้องไปลองผิดลองถูกเหมือนผมที่เที่ยวตระเวนไปหลายที่แต่ก็ยังไม่เข้าใจ พี่จะได้ปฏิบัติโดยไม่ต้องมาล้นสนกับวิธีการครั้งแรกก็ได้ครูบาอาจารย์ที่ดีเลย ต้องมีบุญมากจริงๆ ผมเองแอบชื่นชมความตั้งใจของพี่พี่เยี่ยมมากๆ แล้วครับ

เทคนิคการปฏิบัติจากพระอาจารย์

- ในขณะนั่งสมาธินั้น พระอาจารย์ได้พูดขึ้นมาในระหว่างที่ยังหลับตาคันอยู่ว่าทุกอย่างอย่าไปกักเก็บไว้ ทุกอย่างเกิดขึ้นเพื่อที่จะผ่านไป ผ่านมาแล้วก็ผ่านไปเรามีหน้าที่สักแต่รู้ว่ารู้เท่านั้น ไม่ต้องไปทำอะไร ไม่เก็บอดีตมาคิด ออกมาจากความคิดซะ ถึงจะคิด การคิดครั้งนี้ก็ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ อีกต่อไปเพราะสภาวะต่างๆ มันก็ต่างไป ปล่อยมันไป
- ทำทุกอย่างต้องสายกลาง ทำแล้วสบายใจ โปร่ง โล่ง เบา ไม่เป็นภาระ
- เจริญมีสองด้าน ฝ้าดู-ฝ้ารู้ กายนี้ ใจนี้ และก็ปล่อยผ่านไปและอยู่กับปัจจุบัน ทำให้ต่อเนื่อง

เกิด จากเท้า

วันนี้เป็นวันแรกที่ออกบิณฑบาตไปข้างนอก (บิณฑบาตของจริง) และต้องตื่นกันตั้งแต่ตีสี่เพื่อทำวัตรเช้า และเริ่มออกบิณฑบาตกันตอนหกโมงเช้า โดยตั้งแถวกันและมีพระอาจารย์อยู่หน้าสุด ท่านโสภิตทำย

ไล่จากท่านโสภิตขึ้นมาก็มีอาตมา พระอ๋า พระประเสริฐ แรกๆ ก็คึกคักกันดี ออกมาจากจุดเริ่มต้นได้นิดเดียว พระอ๋าหันมามองอาตมาและทำหน้าที่แบบภูมิใจสุดๆ ที่ได้บิณฑบาตของจริงครั้งแรก ประมาณว่า “ไป!!! กิจพวกเราไปลุยกัน” สิ่งที่ได้ระหว่างทางคือความรู้สึกที่แปลกใหม่ สดชื่น มีความสุข และเดินต่อไป เดินต่อไป (แบบใจเลื่อนลอย)

หลังจากที่ความสุขเมื่อสักครู่นี้ได้รับเริ่มหายไป สิ่งที่เข้ามาทดแทนคือความเจ็บปวด และความเมื่อย (มาก) ซึ่งคาดว่ารวมระยะทางการออกไปบิณฑบาตทั้งขา-ไปและกลับ น่าจะมากกว่า ๕ กิโลเมตรเห็นจะได้ ซึ่งใช้เวลาประมาณสองชั่วโมง

ช่วงที่บิณฑบาตในขณะที่เท้าก้าวไปๆ นั้นเอง พอเท้ายกขึ้นและมองไปที่พระที่เดินนำอยู่ข้างหน้า อาตมาเกิดความคิดแว็บเข้ามาในหัวอย่างรวดเร็วว่า

“คนที่อยู่ข้างหน้าที่เดินนำหน้าในการบิณฑบาตนั้น ต้องทำหน้าที่คือเดินไปเรื่อยๆ เปรียบได้ดั่งกาลเวลาที่ไม่เคยหยุดเดิน และตัวอาตมาซึ่งต้องตามขบวนแถวไป ก็ไม่สามารถที่จะหยุดอยู่กับที่ได้ และไม่สามารถหยุดกาลเวลาหรือบอกให้กาลเวลาหยุดได้ แต่กลับต้องโดนกาลเวลาลากไปด้วย ถึงแม้ทุกฝีก้าวทุกขณะที่ก้าวไปๆ จะผ่านทั้งความสุข (หญ้าที่นุ่มเท้า เดินเหยียบน้ำสบายเท้าจัง)

**จะผ่าน ความทุกข์ (เหยียบหินแหลมคมหลบก็หลบไม่ได้ ความเจ็บ
ทำต่างๆ นานา) แต่ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรให้เก็บไว้ได้เลยทั้งสุข
หรือทุกข์ นอกจากก้าวผ่านไปอย่างไม่มีเยื่อใยกับมัน”**

แต่สำหรับชีวิตจริงนี่สิ **สุข**ก็เก็บมาชื่นชม เก็บมาระลึก เพื่อฝัน
สุขจริงๆ ไม่ยอมให้ผ่านไปง่ายๆ ส่วน**ความทุกข์**ก็เช่นกัน จบแล้ว
ผ่านแล้วไม่ยอมให้ผ่านไป กลับหยิบมาคิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า กระแทกซ้ำ
ไปที่ใจตัวเองเจ็บปวด ทุกครั้งเมื่อนึกถึง **เหมือนมีดที่แทงปักเข้าไป
ในอก แทนที่จะดึงมีดออก แล้วโยนมีดทิ้งไป กลับจับด้ามมีดเล่มนั้น
แล้วขยี้ไปที่แผลอยู่อย่างนั้น** เก็บความทุกข์เอาไว้ไม่ยอมให้ผ่านไป
ตามที่มันควรจะเป็น ดังนั้น ควรมีแต่ปัจจุบัน ทำให้ดีที่สุด ไม่ควร
กักเก็บอะไรไว้ถึงจะเก็บก็เก็บไม่หมด ถึงจะเก็บก็เก็บได้ไม่เหมือนเดิม
เพราะไม่มีอะไรเหมือนเดิม ถึงจะเป็นเค้าโครงเรื่องเดิมแต่รายละเอียด
ก็ไม่ใช้ของเดิมอยู่ดี เพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลงตลอด
เวลา ไม่มีอะไรหยุดอยู่กับที่ หากจะมี ก็มีแต่จะเพิ่มเติมเสริมแต่ง
ให้เป็นไปตามปรารถนาของตนทั้งนั้น

**แล้วทำอย่างไรไม่ให้ทุกข์หรือสุข (ปลอมๆ) เล่า? ก็รู้อยู่กับ
ปัจจุบันสิ** แล้วอยู่อย่างไรเล่า ก็ตามรู้ตามดูสิ่งที่เกิดขึ้นกับกายกับใจ
ไฉนละ สิ่งที่ทำไปแล้วก็ไปรับผลเอาจะดีหรือชั่วก็ตาม ปัจจุบัน
สำคัญที่สุด ถ้าปัจจุบันดี อดีต-อนาคตย่อมดีแน่นอน ก็บอกกับตัว
เองไปอย่างนั้น

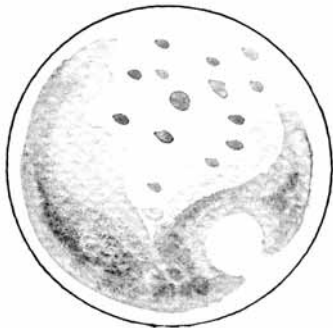
สอบอารมณ์

ถามพระอาจารย์ว่า เหตุใดที่เรารู้สึกตัวแล้วยังเป็นทุกข์อยู่อีก
เช่นคิดถึง**คนที่เราไม่ชอบหรือที่ไม่ชอบใจ** ทั้งที่รู้ตัวอยู่ว่าคิด แต่ผลที่
ได้รับคือเป็นทุกข์

พระอาจารย์ : ให้ระวังว่าถึงตรงนั้น ตัวเราได้โดดเข้าไปอยู่
ในความคิดเรียบร้อยแล้ว (ติดบัญญัติ) ว่าคิดถึงสิ่งนั้น คนนั้น แล้ว
ปรุงแต่งต่อจนเกิดความไม่พอใจและเป็นทุกข์ ที่ถูกคือวิปัสสนา
ต้องให้ตรงตามความเป็นจริงคือจบแค่รู้ว่าคิด (ปรมาตถ์) ออกมา
จากความคิด แล้วดูความคิด ความคิดเมื่อถูกจับได้โดยที่เราดูคุณ
เชิงอยู่ มันจะดับลงไปเอง วิปัสสนาแท้ๆ คือ ชั่วๆ ตรงๆ ตาม
ความเป็นจริง และท่านแนะว่าเราต้องมีความเป็น**นักวิปัสสนามีอ
อาชีพรู้** คือไม่ว่าจะเกิดสภาวะใดหรืออารมณ์ใดๆ ให้ดู รู้ อย่างเดียว
รู้เฉยๆ แล้วดูเขาทำงานของเขาไป ไม่เข้าไปยุ่งไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์
แต่หากสภาวะนั้นรุนแรงมากและสู้ไม่ไหวจริงๆ เห็นว่าเริ่มบานปลาย
เช่น เรื่องกามราคะ เกิดคิดขึ้นมาแต่ถึงรู้ว่าคิดก็เอาไม่อยู่ไปใ้ที่สุดท้าย
(แต่ขอให้เป็นทางเลือกสุดท้ายและจำเป็นจริงๆ) คือ ให้ใช้สมณะเข้า
ช่วยซึ่งวิธีการมีร้อยแปด

ช่วงเย็นมีการกวาดใบไม้ อาตมากับพระอ้าถามพระอาจารย์
ว่ากวาดใบไม้เป็นงานส่วนรวมจะให้ทำที่กุฏิของตัวเองก่อน หรือทำ
ของส่วนรวมก่อน ท่านตอบว่าไม่ต้องทำของใครก่อน จบแค่การกวาด
เราทำงานเพื่องาน กวาดใบไม้เพื่อกวาดใบไม้ กวาดหนึ่งครั้งก็จบ

ไปหนึ่งครั้ง ไม่ได้มีการหวังผล เพราะเมื่อหวังผลก็จะมีสุขสมหวัง หรือผิดหวังตามมา หากไม่สุขก็ต้องมาทุกข์อีก แต่เราทำเพราะเป็น สิ่งที่เหมาะสมควรทำ ทำเท่าที่ทำได้ และในขณะที่ทำก็ทำด้วยความพอใจ อยู่กับปัจจุบันกับสิ่งที่ทำ

ปรับตัว ปรับใจ

เฝ้าสังเกต

บิณฑบาตวันที่สอง รู้สึกกลัวกับการเหยียบหินกรวด (ให้รู้ว่ากลัว) วันนี้เข้าใจว่า เราปฏิบัติได้ดีเชียว ตามดู ตามรู้ อยู่ตลอด เองๆ ซึ่งตามที่สังเกตดูเขาก็ทำโน่นทำนี่ของเขาเองตามสัญญา ส่วนใจก็ดูรู้อยู่ตลอดอะไรมากระทบก็คอยรู้สึก

สภาวะธรรมในการตามดูที่จิตนั้น จากการสังเกตมันจะเกิด เร็วมาก และมีโอกาสที่จะสร้างทุกข์ให้กับเราได้ตลอดเวลาเลยทีเดียว หากไม่มีสติที่รวดเร็วพอที่จะเข้าไปประกบหรือรู้เท่าทัน หรือเคลือบ ซ้อคโกลแลตด้วยกุศลไว่ก่อนก็หมดสิทธิ์ เพราะทุกอย่างทำหน้าที่ ของเขา คือ จะรับอารมณ์ทั้งหกทวาร (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

แล้วจะมารวมลงที่จิตเพื่อปรุงแต่งต่อทันที โดยเฉพาะอารมณ์ที่มาทางใจนั้น อยู่ๆ เขาสามารถคิดและปรุงแต่งให้เกิดอารมณ์ได้ด้วยตัวเองอีกด้วย เช่น การเผลอไปคิดหรือหลงคิดไป นี่เป็นอันดับหนึ่งเลย **คิดปุ๊บสัญญาจะทำหน้าที่ปั๊บ และสังขารก็ปรุงแต่งต่อทันที** สร้างยินดี ยินร้ายได้เองอีกด้วย ยังไม่รวมอนุสัยกิเลสที่จะเข้ามาผสมโรงให้สับสนกันเข้าไปใหญ่ ถือเป็นละครเวทีที่ครบรสสนุกตามใจฉัน **กิเลสวิ่งกันอยู่เต็มเวทีล้อมรอบเรา เรียกเราว่า ไอ้โง่! คิดอีกๆ คิดเข้าไปๆ โดยที่เราไม่รู้รู้สึกตัวเลย** ถ้าเข้าไปรู้ไม่ทัน หลุดหลงเข้าไปคิดเมื่อไรละก็รุ่นวายอยู่ในดงกล้วย อยู่ในดงแห่งความฝันลมๆ แล้งๆ เต็มวัดเต็มว้าวย เต็มวสุขเต็มวทุกข์อยู่นั้นแหละ **ถ้าไม่ตื่นออกมาจากความคิดก็สร้างภาพสร้างชาติไม่หยุดหย่อน** ปกติสิ่งที่เข้ามากกระทบให้ใจหวั่นไหว ก็มี

- ตา - เห็นรูป + ปรุงแต่งต่อทันที
(แต่หากไม่ปรุงก็สักว่าเห็นก็จบไป)
- หู - ได้ยิน + ปรุงแต่งต่อทันที
(ผลลัพ์คือ สุข-ทุกข์ หรือยินดี-ยินร้ายก็ตามมา)
- จมูก - ได้กลิ่น + ปรุงแต่งต่อทันที
(ผลลัพ์คือ สุข-ทุกข์ หรือยินดี-ยินร้ายก็ตามมา)
- ลิ้น - รับรส + ปรุงแต่งต่อทันที
(ผลลัพ์คือ สุข-ทุกข์ หรือยินดี-ยินร้ายก็ตามมา)
- กาย - รับสัมผัส + ปรุงแต่งต่อทันที
(ผลลัพ์คือ สุข-ทุกข์ หรือยินดี-ยินร้ายก็ตามมา)

ใจ - หลงคิด เผลอไปคิด ลืมเนื้อลืมตัว
(ผลลัพ์คือ สะสม โมหะ)

ฉะนั้นพระอาจารย์จึงย้ำนักย้ำหนาว่าให้รู้สึกตัวไว้ ตื่นตัวไว้ ให้รู้กาย รู้ใจบ่อยๆ หรืออย่างน้อยก็ให้รู้ว่าเผลอบ่อย **ให้เผลอถี่ๆ อย่างนานๆ เผลอที** เขิญเผลอได้ตามสบายนะเจ้าความเผลอ นี่คำของท่านเลยได้ยินประจำ

วันนี้ทำงานเยอะเลย เพราะตั้งใจจะให้มีความกระตือรือร้นซักผ้าก็ทำไปอย่างไร้รับ ดูกายทำงานไป อยู่ๆ ลมพัดมาเย็นดีรู้สึกชอบ ก็รู้ว่าใจชอบและก็ชอบใจด้วย อยู่ๆ เผลอไปคิดอีกแล้วก็รู้ว่าเผลอคิด **เฮ้ย!!! ชยันๆ เข้านะ ชยันมากๆ นะ**

วันนี้เตือนตัวเองว่า ให้อยู่กับปัจจุบันทุกขณะ อย่าไปมีเยื่อใยกับอดีตแม้เพียงผ่านพ้นไป และให้รู้สภาพธรรมตามความเป็นจริง

คำเตือนจากพระอาจารย์

- ทำจิตให้เหมือนกับแผ่นดินหนักแน่นเข้าไว้ ไม่หวั่นไหว รับผิดชอบได้ทุกภาวะ รับผิดชอบทุกอย่างเหมือนแผ่นดิน ไม่ว่าใครจะทิ้งอะไรลงมาสู่แผ่นดิน ก็รับได้ทั้งนั้น
- ให้หมั่นทำกิจกรรมไปด้วย ภาวนาไปด้วย ต่อไปท่านก็จะ เป็นธรรมชาติของตัวเอง สบายๆ ในแบบของท่าน
- เป็นลูกพระพุทธเจ้าต้องเด็ดเดี่ยว กล้าหาญ มั่นคง ต้องกล้าพอ กล้าพอที่จะไม่กลัวการที่จะเผลอไป และไม่ต้องไปคอย

ประคองรักษา (เฟ่ง) ปล่อยมันไปเลย ปล่อยทุกๆ อย่าง ไม่ต้องพยายามรักษาสติ มันห้ามไม่ได้หรอก และอย่าไปบังคับ แต่ให้ตั้งเป้าหมายในการตามดูให้ถูกต้องว่า **“เพียงแค่นี้”**

- จุดสำคัญขอให้ได้ภาวนา แบบสบายๆ ในทุกๆ กิจกรรม ไม่ต้องมากำหนดรูปแบบตายตัวแบบตอนเข้าคอร์ส และไม่หวังผล ๑๐๐% ไม่ต้องมากดดันตัวเอง แต่ให้ขยันรู้สึกตัว

- ไม่มีการปฏิบัติที่ดีที่สุด มีแต่ทางไครทางมัน เพราะแต่ละคนรายละเอียดไม่เหมือนกัน แต่หลักการที่พระพุทธรเจ้าให้มาต้องปฏิบัติตามให้ถูกต้อง ๑๐๐%

- **อย่าปฏิบัติอารมณ์ที่ขุ่นมัว หรืออารมณ์ที่ไม่ดีต่างๆ ให้ตามรู้ต่อไป** เหมือนเป็นสิ่งๆ หนึ่งในที่ถูกต้องอยู่ เราเพียงแค่ว่าเกิดขึ้น และเพียงแค่ว่าให้เขาแสดงธรรมชาติ แสดงไตรลักษณ์ให้เราดูเอง แต่ถ้ารู้สึกไม่หาย นานๆ แล้วรู้สึกเครียดก็ลองหันมาดูกายแทน อย่าไปแช่อารมณ์ไว้ที่เดียวนานๆ (เพราะเดี๋ยวจะกลายเป็นการเผลอดูหลงดู ตรงนั้นนับว่าอันตราย)

เมื่อเริ่มมีความรู้ทันกับใจที่มีความอยากต่างๆ มากขึ้น เช่น รู้ว่าอยากปฏิบัติ (เบื้องหลังคือโลภะ) และสามารถวางใจให้เป็นกลางมากขึ้น หวันไหวต่อสิ่งที่มากระทบน้อยลง ขอให้คอยเตือนตัวเองไว้ว่าคอยรู้ทันใจตัวเองเอาไว้ ใจชอบ ใจชัง ใจลอย ใจอิจฉา ใจแอบไปคิด (เกิดบ่อยมาก) ฯลฯ แล้วก็รู้ตามความเป็นจริงไป ก็แค่นั้นเอง ไม่ต้องคิดมาก **รู้ไปเรื่อยๆ ตรงๆ บอกตัวเองไว้ว่ามันทำงานของมันเอง ไม่ใช่เรา**

ของฝากจากพระอาจารย์

- วิธีที่ตรวจสอบว่าทำถูกต้องหรือไม่ ต้องไม่เครียด ไม่อึดอัด ไม่เป็นภาระ ไม่ปวดหัว ไม่วุ่นวาย เบาสบาย ต้องพอดีและต้องเป็นกลางๆ

- ทุกสิ่งที่ผ่านมาให้เพียงแค่นี้ และปล่อยไป จะโล่งเลย จะไม่มีทุกข์

- การปฏิบัติธรรม ต้องไม่เร่งรัดเอาผล ไม่คาดหวัง ไม่เร่งร้อน เพราะหากอยากได้และคาดหวังก็จะได้อะไรเลย เพราะมีความไม่เป็นปกติตั้งแต่กระบวนการความคิดแล้ว

ทำสมณะช่วย

บิณฑบาตเข้านี้ รู้สึกฟุ้งและปรุงแต่งมาก ต้องทำสมณะช่วย ลักหน้อย

วาทะธรรมพระอาจารย์

- **จงมีอิสระจากกรอบ และระเบียบของเรา** (ความสบาย ความพอดี) ไม่จำเป็นต้องไปติดกรอบของสังคม ต่อไปจะไปอยู่ที่ไหนก็สบาย สังคมไหนก็อยู่ได้ อิสระจริงๆ ตั้งใจไว้ได้ คาดหวังไว้ได้ แต่อย่าหวัง ทำในสิ่งที่ควรทำและทำเท่าที่ทำได้ (ไม่คาดหวังและพอใจในสิ่งที่ทำ) เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเกิดฉันทะ และฉันทะก็จะทำให้เกิดความเพียรโดยอัตโนมัติ

• **หลักการ กฎเกณฑ์ต่างๆ นั้น ถูกต้องแล้วที่ต้องมีไว้** เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบและมีบรรทัดฐาน แต่คนส่วนมากจะยึดอัดเคร่งครัด เพราะต้องปฏิบัติให้ได้ตามกฎเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งที่จริงเราควรเป็นอิสระจากกฎที่ตั้งไว้แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่ทำตามกฎ คือเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์แต่ก็ไม่สะเปะสะปะ ไร้ซึ่งระเบียบแบบแผน

• **ล้างจานคือล้างจาน บิณฑบาตคือบิณฑบาต สวดมนต์คือสวดมนต์ ฝึกจิตให้อยู่กับปัจจุบัน** ขณะนี้ทำอะไรให้ทำอย่างนั้น จะได้ผล ๑๐๐% เต็ม คนส่วนมากคิดเรื่องอื่น และอยู่กับสิ่งอื่น กังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว หรือไม่ก็คิดล่วงหน้าในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ดังนั้นปัจจุบันของเขาก็จะเสียหาย และเมื่อเป็นเช่นนั้น เขาจะสังคมนิสัยที่ไม่เคยอยู่กับปัจจุบันเลย เพราะฉะนั้นปัจจุบันจึงไม่ได้ เมื่อไปถึงอนาคตจริงๆ เขาก็จะเป็นอย่างนี้อีก ดังนั้น เขาจะไม่ได้มีชีวิตอยู่กับปัจจุบันเลย ซึ่ง**ปัจจุบันคือ ความจริงที่แท้จริง เป็นสิ่งที่มีค่า และมีความสำคัญที่สุด**

จากการที่ได้อยู่ร่วมกันมาหลายวัน (๗ วัน) เห็นว่าพระอาจารย์เป็นพระที่มีระเบียบวินัยของพระอย่างแท้จริง ท่านกล่าวมาคำหนึ่งซึ่งประทับใจมาก ท่านกล่าวว่า

“เมื่อใดที่พระไม่บิณฑบาตและไม่จับไม้กวาด ถือว่าความเป็นพระได้เริ่มเสื่อมแล้ว” ท่านคงหมายถึง การที่เริ่มไม่ติดดิน เริ่มขี้เกียจ เริ่มย่อหย่อน หย่อนยาน แล้วนั่นเอง

วันนี้เป็นวันแรกที่ได้ไปลงป่าติโมกษ์ที่วัดพยอม (นั่งรถจากที่ศูนย์สองไปไม่เกิน ๑๕ นาที) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไร การลงป่าติโมกษ์ก็เพื่อชำระศีล ให้บริสุทธิ์ปราศจากความมัวหมอง เมื่อการสวดเริ่มขึ้นพระที่สวดป่าติโมกษ์ ท่านสวดเร็วมาก เก่งจริงๆ ใจไม่รู้ว่าจำได้ยังไงตั้งมากมาย ใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมงก็เสร็จเรียบร้อย

ยังอยู่ได้ ยังได้อยู่...ต่อไป

เย็นวันหนึ่งเมื่อทำวัตรเย็นเสร็จ พระอาจารย์ได้แจ้งว่าทาง
ยุวพุทธฯ จะให้พระที่อยู่ตลอดพรรษาได้ไปอินเดีย ท่านบอกว่าถือ
เป็นเรื่องที่ดีมากและแปลกด้วย เพราะเป็นปีแรกที่จะจัดและไม่รับ
ประกันว่าปีต่อไปจะมีหรือไม่

การที่จะได้ไปครั้งนี้ ถือว่าได้ไปในแบบที่เป็นพระสงฆ์ มีศีล
๒๒๗ ข้อ และถือเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย ซึ่งต้องประกอบด้วย
พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ดังนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย และ
ยิ่งพระบวชใหม่แล้วมีโอกาสอย่างนี้จึงเป็นเรื่องที่ดียิ่ง ท่านบอกว่า
คณะสงฆ์ เก็บตัวปฏิบัติกัน ๓-๔ เดือน บ่มตัวกันมาอย่างดี มีให้
ศีลต่างพร้อม เมื่อไปถึงตรงนั้นท่านเองก็ไม่อยากจะคิดเลยว่า

จะเป็นอย่างไร? และท่านได้หันมาถามพระอ่าว่ามีโอกาสไหมที่จะได้ไป
พระอ่าตอบว่า คงสามารถอยู่ต่อได้หลังจบพรรษาและต่อไปจนถึง
ไปอินเดียได้ รวมๆ แล้วก็ประมาณ ๔ เดือนกว่าๆ เพราะหลังออก
พรรษาไปแล้วหนึ่งเดือน จึงจะไปอินเดีย คือจะมีรับกฐินวันที่ ๕
พฤศจิกายน ๔๙ และวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๔๙ ก็เริ่มออกเดินทาง
ไป และกลับประมาณวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๔๙ อาตมาเองไม่กล้า
สบตาพระอาจารย์ แต่ท่านคงพอจะทราบที่อาตมาคงไม่มีโอกาส ก็
เลยไม่ได้ถามมาที่อาตมา ขณะนั้นในใจก็รู้สึกว่เสียดายที่ไม่ได้ไป
คงเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตในชาตินี้ก็ว่าได้ ที่ได้ไปในฐานะสมณเพศ
ก็คงมีแค่ครั้งนี้เท่านั้น ถ้าพลาดไปก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้ว หากเป็น
ฆราวาสจะไปสักกี่ครั้งก็ได้ มีเงินก็พอแล้ว ถือศีลก็ศีล ๕ ศีล ๘
แต่ไปแบบเป็นพระนั้นคนละเรื่องเลย ยิ่งใหญ่กว่ากันมากนึก
คิดแล้วก็ปลงตก หมดลสิทธิ์ แค่ขอมาบวชเดือนเดียวยังยาก!!!

หลังจากนั้น โยมอาปา โยมแม่ และน้องๆ มากันที่ยุวพุทธฯ
มีการนิมนต์พระออกไปรับเพลที่ศาลาใหญ่ วันนั้นจะเป็นวันที่ซ้ชะตา
เนื่องจากว่าจะลองถามเรื่องการขอบวชต่อจนครบพรรษา ก็ได้โยม
ปรีชา โยมสุนันทา และพระอ่านั่งข้างๆ ช่วยคุยให้อีกแรง แปลกที่
ตอนนั้นอาตมาไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นหรือลุ้นอะไร เพราะได้มาบวชกับ
พระอาจารย์กับพระที่ศรัทธาตามที่ได้ตั้งใจไว้ก็ดีใจแล้ว อีกส่วนหนึ่ง
ก็คงเป็นเพราะนึกถึงคำสอนของพระอาจารย์ว่า **“ไม่ต้องไปคาดหวัง
อะไร จะได้ก็ได้เอง”** ปรากฏว่าทั้งโยมแม่และโยมอาป่านุญาติให้
ด้วยความเต็มใจ ทุกคนที่นั่งฟังด้วยกล่าวคำสาธุ สาธุ!!! อาตมาเอง

ก็ดีใจสุดๆ แต่ก็เก็บอาการเพราะเป็นพระไม่กล้าแสดงออกอะไรมากนัก
เกรงว่าจะดูไม่สำรวม ไม่งาม จริงอย่างที่พระอาจารย์ว่า **“จะได้ก็ได้
เอง”** อาตมาไม่ได้ออกแรงอะไรเลย นั่งอยู่เฉยๆ ดูคนอื่นคุยไป แต่
ก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าหมั้นจะง่ายก็ง่ายชนิดคาดไม่ถึงเหมือนกัน
สรุปว่าโยมแม่เข้าใจ เราก็สบายใจ

หลังจากศาลาภิกษุชนให้โยมอาปา โยมแม่ และโยมน้อง
ประธาน เข้ามาดูความเป็นอยู่ที่กุฏิ โยมน้องประธานคงเก็บความ
รู้สึกบางเรื่องอยู่นานจึงพูดว่า ทีแรกไม่เข้าใจก็คิดว่าอาตมาโกหกที่
บอกที่บ้านว่าขอบวชแค่เดือนเดียว พอบวชแล้วค่อยมาบอกทีหลัง
ว่าจะอยู่ยาวตลอดพรรษาเป็นการมัดมือชกและโกหกหรือเปล่า ทั้งที่รู้
อยู่แต่ใจมีการวางแผนไว้แล้วหรือเปล่า อาตมาได้อธิบายตามจริงว่า

จริงๆ ก็เพิ่งทราบเรื่องที่จะได้ไปอินเดียเช่นกันและก็เลยลองขอโยม
อาปาและโยมแม่ดูเผื่อจะอนุญาต แต่หากทางโยมอาปาและโยมแม่
ไม่เห็นด้วยอาตมาก็พร้อมที่จะเลิกตามกำหนดเวลาที่ขอมาตั้งแต่แรก
ตามสัญญาที่ให้ไว้ สรุปก็อธิบายกันจนเข้าใจแล้วก็สบายใจกันหมด
รวมถึงโยมน้องประธานซึ่งสุดท้ายก็ได้กล่าวขออนุโมทนาในบุญกุศล
ครั้งนี้ด้วย เป็นอันว่าทุกอย่างจบลงด้วยดีและเข้าใจตรงกันทุกๆ ฝ่าย

วันนั้นพระอาจารย์ไม่อยู่ไปกิจนิมนต์ข้างนอกพอท่านกลับมา
อาตมาก็รีบไปแจ้งท่านเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อยู่ต่อทั้งพรรษา และยังได้
มีโอกาสติดตามท่านไปที่อินเดียอีกด้วย แล้วท่านก็นำเรื่องนี้มาบอก
กล่าวกันในที่ประชุมสงฆ์ และร่วมยินดีด้วย อาตมาก็บอกท่านว่า
จากนี้ไปก็สบายใจแล้ว อยากรู้ได้อะไรก็ได้ทุกอย่าง ก็จะตั้งใจปฏิบัติ
และเป็นพระที่ดี ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

ฝากตัว เป็นศิษย์

ช่วงบ่ายโมงครึ่งก็ขึ้นกรรมาฐานขอเป็นลูกศิษย์กับพระอาจารย์ เพื่อขอเรียนวิปัสสนากับท่าน ช่วง ๑๕ วันแรก ท่านให้เรียนปริยัติธรรมก่อนมี “นวโกวาท”^{*} เป็นต้น ซึ่งพระอาจารย์ก็สอนว่า “อย่ามุงหวังอะไร รวมทั้งมุงหวังว่าจะไม่มุงหวัง ฟังปฏิบัติเพื่อการให้ไม่ใช่เพื่อการเอา” หมายความว่า ให้ตั้งใจว่านี่คือ รูปแบบการสืบทอดพระพุทธศาสนาเป็นการปฏิบัติเพื่อปฏิบัติ และได้ชื่อว่าเราเป็นส่วนเล็กๆ ส่วนหนึ่งที่จะสืบสานวิชานี้และพระพุทธศาสนาสืบไป

^{*} “นวโกวาท” สอนโดย พระมหาสุตใจ ป.ธ.๗ ปริญญาโท พระธรรมทูตประเทศนิวซีแลนด์ ซึ่งท่านได้มาร่วมปฏิบัติธรรมจำพรรษาในปีนั้นด้วย เป็นผู้สอน

หากเรามีจิตอย่างนี้ จะภาคภูมิใจมากเพราะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ให้ธรรมะยังคงอยู่ ซึ่งพระพุทธองค์ท่านก็สรรเสริญการปฏิบัติบูชาว่าเป็นเลิศกว่าการบูชาทั้งหลายทั้งปวงอยู่แล้ว ก็เหมือนกับเราได้เข้าเฝ้าท่าน ท่านอยู่กับเราตลอดเวลา อย่างนี้ต่างหากที่จะทำให้เรามีความตั้งใจใฝ่ใจ เอาใจใส่ และมีกำลังใจ เพราะเป็นสิ่งอันยิ่งใหญ่ เป็นหน้าที่ที่มีเกียรติ แต่ถ้าเราอยากเรียนวิปัสสนาเพราะอยากบรรลุนิพพาน อยากหลุดพ้น เราก็คงเอาแต่ได้ ทำให้เราเห็นแก่ตัวมากๆ และจะเกิดกิเลสกับกิเลส คือ เครียดกับความอยากบรรลุนิพพานอยากได้ ทำเพื่อหวังผลตอบแทน ท่านบอกว่าจงเดินจงกรมเพื่อจงกรม อย่าไปหวังอะไรกับการเดินจงกรม เดินไปที่ละก้าว จบไปที่ละก้าว เดินไปอีกทีละขณะก็จบไปอีกทีละขณะ ไม่เกาะเกี่ยวผูกพันกับการเดิน ไม่ได้ทำอะไรไปกับการเดิน ไม่มีภพไม่มีชาติในการเดินนี้แหละคือการเดินออกจากวัฏฏสงสาร เดินข้ามภพข้ามชาติเดินออกจากโลก เดินไปสู่ที่ที่ไม่ต้องเดินอีกต่อไป ถ้าเดินได้แบบนี้

ก็จะได้ไม่ต้องกลับมาเดินอีก แต่ถ้าไม่ได้เดินอย่างนี้ก็ต้องกลับมาเดินกลับมา-กลับไป กลับไป-กลับมาอีกเหมือนเดิม แล้วตกลงจะเดินกันอีกนานเท่าไร? **เดินกันมาเท่าไรๆ แล้ว ไม่เหนื่อยกันบ้างหรือ?** ถ้ายังไม่เหนื่อยก็ขอเชิญเดินกันต่อไป แต่สำหรับอาจารย์เองแล้ว รู้สึกเหนื่อยแล้วละ...ในการเดิน คงไม่เดินต่อไปแล้วละ...พอแล้วละ...กับการเดิน!!

จริงอย่างที่พระอาจารย์พูดทุกคนอยากเอาสิ่งดีๆ เข้าตัวเอง เห็นแก่ตัว สิ่งเหล่านี้ก็ยังสอนให้อยู่กับปัจจุบัน (คนเราไม่ค่อยอยู่กับปัจจุบันและชอบหวังผลตลอดเวลา นั่นคือกรอบที่กดดันตัวเอง โดยไม่รู้ตัว ทำให้มีการตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ มาบังคับเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ไม่ได้ทำงานเพื่อทำงาน ไม่มีความสุข ก็จะเกิดความเครียด กดดัน เพราะกฎเกณฑ์แท้จริงมีไว้เพียงเพื่อให้มีความเป็นระเบียบ และแนวทางเท่านั้น สำหรับสาระสำคัญที่พระอาจารย์แนะนำต่อไปก็คือ การตามดูกาย ดูใจนั้น ให้สังเกต ใสใจ เอาใจใส ซึ่งคนเราทำได้แต่ไม่ค่อยทำ ไม่เคยสังเกตตัวเอง

คำสอนของพระอาจารย์

วิธีดูกาย - ให้รู้ตามจริง กิริยาอาการเป็นอย่างไร เช่น เหลียวมอง เดินไปเดินมา อิริยาบถต่างๆ รวมถึงทุกขเวทนา เจ็บตรงนั้นปวดตรงนี้ ให้**แค่รับรู้ตามความเป็นจริง และไม่ต้องไปแช่อารมณ์เอาไว้ รู้ไปอย่างที่เขาเป็น**

วิธีดูใจ - ให้ตามเฝ้าสังเกต อากาของจิต เช่น พอใจ ไม่พอใจ เบื่อ ฟุ้งซ่าน รู้ไปตามความเป็นจริง มีอะไรเกิดขึ้นก็ให้มันสังเกต และ**ก็แค่รู้ไม่ต้องไปทำอะไรกับเขา ธรรมชาติของกายและใจ จะทำงานของเขาเองเราแค่เฝ้าดูอยู่เท่านั้น** ไม่ไปกระทำ ไม่เข้าไปทำดูกายและใจเรื่อยๆ จะได้อะไรมากมาย พระอาจารย์รับประกัน**สำหรับการเดินจงกรมและการนั่งสมาธิ นั้น เป็นรูปแบบการซ้อมที่ต้องทำตลอด เหมือนนักมวยถึงแม้จะเป็นแชมป์โลกก็ต้องซ้อมชก** กระสอบทราย กระโดดเชือก ซ้อมชกกลม ก็ยังต้องซ้อมในรูปแบบอยู่เสมอ เป็นต้น

วิธีเดินจงกรม คือ เดินให้สบาย ไม่ก้าวสั้นเกินไป ไม่ก้าวยาวเกินไป ไม่เร็วไป ไม่ช้าไป ให้หาจังหวะของตัวเอง แต่สาระอยู่ที่เดินแล้วสบาย สิ้นไหล ไม่เกร็ง

วิธีนั่งสมาธิ คือ เฝ้าดูใจทำงาน เฝ้าดูอาการทุกขเวทนาทางกายที่เกิดและแค่รับรู้ แล้วปล่อยให้ผ่านไป อย่าไปกักเก็บ อย่าไปมีเยื่อใย เพียงแค่รู้และให้ผ่านไป อาศัยกิลีสทำงาน เช่น คิดก็รู้ว่าคิด (แต่ไม่เข้าไปยุ่งในความคิด ให้ออกมาจากความคิด แค่รู้ว่าคิด) โม่โม่ก็รู้ว่าโม่โม่และตามดูสภาวะต่างๆ ตามดูสภาวะที่เกิดขึ้นนั้นๆ ที่สุดแล้วทุกกระบวนการที่เราเจริญสติต่อเนื่องกันไป เป็นการทำงานข้างในสรุปความว่าทำแล้วไหลสิ้น โปร่ง โลง เบา สบาย ไม่ตามแบบใคร เป็นแบบของตัวเอง ทำเท่าที่ทำได้ มีความใสใจกับตัวเองมากๆ และไม่คาดหวังอะไรจากการทำงาน ทำทุกอย่างให้ต่อเนื่องกันไป เช่น

จากเดินจงกรม มานั่งสมาธิ ทานอาหาร คู้ เหยียด ก้ม **สังเกตใจ** **อย่างไม่เพ่งจ้อง ให้ใจมีอิสระในการทำงาน ในการรับอารมณ์** เรามีหน้าที่เพียงคอยตามรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นโดยไม่เข้าไปแทรกแซงแล้ว ก็ปล่อยผ่านไป ไม่เข้าไปยึดมั่น แคะรู้แล้วปล่อย **วิปัสสนา คือ รู้ตามความเป็นจริง ในปัจจุบัน ในขณะนั้นๆ เดียวนั้นๆ** เช่น รู้เนื้อรู้ตัว เห็นร่างกายกำลังเขียนหนังสืออยู่ พอมิเสียงโทรศัพท์ใจวิ่งไปที่เสียงก็ตามรู้ไป ให้อิสระในการรับอารมณ์ หากใจไปรับอารมณ์ไหน ก็ระลึกที่อารมณ์นั้นๆ (ไม่ไปห้ามและไม่บังคับ) ต้องมีอิสระ ไม่ต้องรีบร้อน อารมณ์ใดเด่นชัด ชัดเจนก็ไปรับอารมณ์นั้นเป็นขณะๆ หากพลาดไม่ทัน ก็รู้ว่าไม่ทัน ปล่อยไป ก็รู้ว่า (ได้) ปล่อยไป (แล้ว)

พรุ่งนี้จะเป็นวันแรกที่เริ่มปิดวาจาตามที่คณะสงฆ์ได้ประชุมตกลงกันเป็นระยะเวลา ๑๔ วัน โดยให้ใช้เวลาทั้งหมดในการเฝ้าเจริญสติให้มากที่สุด อาตมาตั้งใจว่าจะใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุด (เกือบคลุ้มคลั่งด้วย) อยู่กับปัจจุบันในการตามดู ตามรู้โดยไม่แทรกแซง ไม่ว่าจะเกิดอารมณ์ทั้งดี หรือทั้งไม่ดี ทั้งกุศล ทั้งอกุศล ก็จะมีแค่รู้ และตามดูการทำงานของเขาไปตามที่พระอาจารย์สอนไว้ เปรียบดั่งว่า ทั่วกายและใจไม่ใช่ของเรา ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน แต่อาศัยเขาในการเรียนรู้ โดยเป็นสิ่งที่เรามีหน้าที่คอยเฝ้าดูการทำงานของเขา เฝ้าดูนิสัย ความรู้สึกนึกคิด ดูการเปลี่ยนแปลงของเขาอยู่เรื่อยๆ เหมือนเฝ้าดูใครสักคน ดูพฤติกรรมของเขาและยอมรับทุกอย่างตามความเป็นจริงด้วยใจที่เป็นกลาง และไม่เครียด ให้สมดุลพอดี เป็นไปตามธรรมชาติ ก็บอกตัวเองไว้แบบนี้

โดนความคิด เล่นงาน

ทวนคำสอน

เช้านี้เป็นวันแรกที่กลับมาจากบิณฑบาตแล้วไม่ฉันอะไรเลย เพราะมีเจตนาที่จะลดอาหารเพื่อให้มีความกระตือรือร้นในความเพียรเพิ่มขึ้น สำหรับวันนี้ไม่มีเรื่องอะไรมาก มีแต่การทบทวนในการปฏิบัติ มีเสียงพระอาจารย์พูดไปพูดมาในหัวว่า อย่าหวังอะไรเพราะจะผิดหวัง แต่หากจะทำอะไร ก็ให้อยู่กับปัจจุบัน ให้อยู่กับสิ่งนั้น ณ ตอนนั้น และในขณะนั้น เดียวนั้นๆ ในตอนนั้นทำสิ่งใดอยู่ ก็ทำให้ดีที่สุด นั่นละคือการหวังผล

หากไม่ฝึกนิสัยให้อยู่กับปัจจุบัน จะหวังสิ่งใดได้ เพราะสมาธิ ก็ไม่มี กระจัด-กระจายไปกับความคิดต่างๆ ที่เข้ามา และเมื่อไปถึง

อนาคตจริงๆ ก็จะเป็นแบบนี้ อีกคือก็ไม่อยู่กับสิ่งนั้นก็ต้องคิดล่วงหน้าไปอีก เพราะไม่ปลุกฝังนิสัยให้อยู่กับปัจจุบันนี้เอง แล้วจะมาหวังปัจจุบันให้ดีได้อย่างไร ตรงกันข้ามหาก**ทำปัจจุบันขณะทุกขณะให้เต็มที่แล้ว (สร้างเหตุที่ดีทิ้งไว้)** ไม่ได้หมายความว่าดีที่สุดในขณะนี้ **ทำเท่าที่ทำได้ ผลจะออกมาเป็นอย่างไรก็เป็นเรื่องของผล** เพราะทำเต็มที่แล้วในปัจจุบันขณะนั้น ก็ไม่มีอันต้องมาคาดหวังอะไร ดังนั้น **ก็ไม่มีผิดหวังหรือสมหวังให้เดือดร้อนอีกต่อไป** เพราะฉะนั้นปัจจุบัน จึงสำคัญที่สุด และสำคัญยิ่ง ประโยคที่พระอาจารย์จะพูดบ่อยๆ คือ คำว่าล้างจานเพื่อล้างจานนั้น จึงจริงเสมอทีเดียว ท่านบอกว่าไม่ได้ล้างจาน เพื่อหวังจะได้ขึ้นเงินเดือน เลื่อนตำแหน่ง หรืออื่นใด เพราะนั่นคือการหวังผล และทำผิดวัตถุประสงค์ของการทำงานเพื่อทำงาน

พระอาจารย์เน้นให้มีความเป็นผู้นำ ไม่ต้องไปดูใคร ไม่ต้องไปว่าใคร เราทำของเรา เราพอใจของเรา เราปฏิบัติของเราไป ไม่ต้องไปตามใครๆ เพราะใครๆ ก็ไม่ใช่เรา **จงทำในสิ่งที่สมควรทำ (ไม่ใช่ทำ เพราะอยากทำ หรือไม่อยากทำ หากเป็นเช่นนั้นก็ต้องเดี๋ยวทุกข์ เดี่ยวสุขอีก)** แต่ถ้าทำเพราะเป็นเหตุที่สมควรทำ ไม่อึดอัด กอดตัน เป็นภาระ โปรง สบาย แล้วก็จะเกิดฉันทะตามมา

สิ่งเหล่านี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้และเป็นข้อเตือนใจได้ดีทีเดียว และเหตุผลของความเครียดของจิตใจ ตลอดจนความล้มเหลวของคนในยุคปัจจุบันก็มาจากสิ่งที่ตั้งโปรแกรมไว้ในสมอง ตั้งเข็มทิศผิดตั้งแต่แรก จึงไม่เคยมีความสุขเลยในสิ่งที่ทำและตลอดเวลาที่ทำ

ดูคิด

ตั้งแต่เมื่อคืนจนถึงเช้านี้ตลอดไปจนถึงการบิณฑบาตในช่วงเช้า โดนเจ้าสังขาร ความคิด-ความปรุงแต่ง เล่นงานแทบแยหาทางเดินแก้ไขก็ไม่เจอ จนโมโหขึ้นมาก็นึกได้ว่าต้องทำใจเป็นกลาง ยิ่งว่าก็เหมือนยิ่งยุ มันยิ่งคิดใหญ่เลย สุดท้ายต้องอาศัยคำพูดที่พระอาจารย์เคยบอกว่า **มันก็แค่ความคิด มีทั้งคิดดีและคิดไม่ดี ไม่ต้องไปสนใจว่าคิดอะไร ให้ระลึกรู้ให้รู้สึกตัวไว้ ให้ดูมันไป ชยันดูบ่อยเข้าๆ มันก็จะห่างลง** รู้สึกเลยว่าถ้าปล่อยไว้คิดต่อไปจะเป็นทุกข์มาก เพราะไม่อยู่กับปัจจุบันเลย ไม่มีความรู้เนื้อรู้ตัวเลย และส่วนใหญ่เมื่อเผลอไปคิดหรือหลงนานๆ เรื่องราวส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่สร้างความทุกข์ซะมากกว่า ถึงจะคิดดีก็ช่างเถอะไม่ดีทั้งนั้น ดังนั้น จึงตั้งใจว่าจะอยู่กับเนื้อกับตัวให้มากกว่านี้ **รู้สึกตัวไว้ๆ รู้ตัวบ่อยๆ ยิ่งอยู่กับปัจจุบันมาก ทุกข์ยิ่งลดลง**

ในขณะที่ยืนรอเพื่อพิจารณาอาหารเช้าในวันนี้ สายตาไปเห็น**ท่านสมเพชร*** สังเกตมาหลายวันแล้ว ท่านชอบดักอาหารมากๆ ฉันทเข้าไปหมดหรือไง? ไม่คิดถึงคนอื่นเลย เริ่มไม่สปรอกรมณ์ จากที่ตาเห็นท่านสมเพชร ที่นี้ยิ่งพอท่านสมเพชรดักปลาขึ้นใหญ่ปุ๊บ ความคิดปรุงแต่งเริ่มทำท่าจะพวยพุ่งต่อทันที จังหวะนั้นก่อนที่จะถูกลามสติก็มาจับได้ว่ากำลังเผลอคิดไปแล้วนะ หลงคิดแล้วนะ จึงหยุดและดับลง มาพิจารณาดูตั้งแต่สายตามองไปจนถึงใจที่คิดปรุงแต่งนั้น

* **ท่านสมเพชร** เป็นพระมาจาก จังหวัดเชียงใหม่ บวชมาได้ ๑๐ พรรษาแล้ว

รวดเร็วมาก นี่ถ้าหากไม่มีสติ (กุศล) มาคอยเตือนระลึกรู้ไว้ ท่านสมเพชร ปานนี้ในความคิดเราท่านจะเป็นยังไงนะ แต่รู้ไว้เถอะว่า ในความเป็นจริงท่านสมเพชรไม่ได้เป็นอะไรเลย ท่านยังเลือกอาหารอย่างสนุกสนาน ท่านก็เป็นของท่านเหมือนเดิม แต่เราสิหากไม่มีสติตั้งไว้ว่าเปลอไปคิด คงโดนความทุกข์ โดนกิเลสโทสะเผาไปเรียบร้อยแล้ว ขอบคุณท่านสมเพชรมากที่ให้บทเรียน เห็นประโยชน์ของการที่มีสติระลึกไว้ เห็นประโยชน์ของการรู้เนื้อรู้ตัวขึ้นมาทันที ดังนั้น ทุกๆ สภาวะ ทุกๆ อารมณ์ ทุกๆ สิ่งที่ได้รับรู้ ก็เป็นเพียงสิ่งๆ หนึ่งที่เกิดขึ้นเท่านั้น เมื่อหมดเหตุปัจจัยเขาก็ดับไปเอง ไม่ต้องไปไล่ดับ ไม่ต้องไปไล่ฆ่าเขา เขาเองก็อยู่ภายใต้กฎไตรลักษณ์ และไม่สามารถ บังคับตัวเองได้เช่นกัน อยู่ด้วยกันได้นะ เรามีหน้าที่รับรู้ว่าเขามาแล้ว เพียงแค่ว่าท่านั้น (แหม...พูดเหมือนอาจารย์เปี้ยะเลย)

คืนนี้พระอาจารย์บอกว่า ทางผู้ใหญ่ของยุวพุทธฯ ต้องการให้พระใหม่ได้อยู่ใกล้พระอาจารย์ จึงให้อาตมาย้ายสถับกุฏิกับท่านโส จากกุฏิ ๘ ไปกุฏิ ๒ นี่ก็เสียดายกุฏิเดิมดินน้อยเพราะลมเย็นดี เห็นใหม่เริ่มยึดติดแล้ว ตัวกู ของกูเริ่มเข้ามา !!! รีบปล่อยวางซะ น่าจะรู้จะจุดจบของการยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด หรือแม้กระทั่งยึดมั่นว่าเป็นตัวเราของเรา จุดจบก็คือความทุกข์ใจ ตัวเบ้อเร้อเลย ดังนั้นหลังจากทำวัตรเย็นเสร็จแล้ว ทุกคนก็ช่วยกันย้ายเพื่อสถับกุฏิกัน

ครั้งแรกที่เข้ามาห้องท่านโสแทบช็อค ทำไมกุฏิถึงไม่เป็นระเบียบอย่างนี้วะ โอ๊ย! แล้วจะอยู่ยังไงเนี่ย ขอลกลับไปกุฏิเดิมได้ไหมเนี่ย พอหงุดหงิดไปลักพัก ก็นึกฆ่าตัวเองที่เมื่อไม่ได้มีความ

รู้สึกตัวเลย เห็นภาพในกุฏิผ่านเข้าทางตาแล้วปรุงแต่งต่อ เป็นผลให้มายินดียินร้ายที่ใจ แปลว่าไม่มีสติหลงเหลือเลย เห็นท่านโสแล้ว บุคลิกและลักษณะแบบนี้ท่านโสเหมือนใครหน้า ไข่แล้ว!!! เหมือน “แฮกเกอร์” ในเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์มากเลยแหละ นี่ก็ไปถึงเรื่องนั้นก็ ขำอีก สติมาไม่ทันอีกแล้ว เมื่อกี้ก็หงุดหงิด ลักพักก็หัวเราะ เหมือนคนบ้าเลย คืนนี้หาที่นอนก่อนละกัน พรุ่งนี้คงได้ล้างกันขนาดใหญ่ สาธุ นมัสการลาครับท่านแฮกเกอร์

ใส่ใจ

เป็นไปตามความคาดหมาย กลับจากบิณฑบาต ก็ทำความสะดวกชานานใหญ่ ตั้งแต่แปดโมงกว่า เสร็จเกือบบ่ายโมง แต่พอได้ทำงานหลายๆ เห็นชัดว่าการกำหนดอิริยาบถย่อนั้น ยังขาดการต่อเนื่องอยู่มาก นี่ขนาดไม่มีใครมาทวงใจนะเนี่ย แล้วถ้าตอนเป็นฆราวาส มีอะไรที่ควบคุมไม่ได้มากกว่านี้จะเป็นยังไง ไม่เปลอยาวเลยหรือ แสดงว่าเราต้องเร่งภาวนาเดินจงกรม-นั่งสมาธิให้มากกว่านี้ และลองฝึกซ้อมการใช้ชีวิตประจำวัน ไปตามสบายเหมือนใช้ชีวิตเป็นแบบคนปกติให้มากๆ น่าจะช่วยให้ จะได้ฝึกตามดูกาย ดูใจไปเลย ว่ารับอารมณ์มาแล้วจิตใจเป็นยังไงบ้าง? กายเคลื่อนไหวไหวรู้ทันไหม? เปลอนานไหม? ตามดูทันไหม? ต้องฝึกรู้สึกตัวมากๆ กว่านี้อีก ส่วนจิตใจวันนี้ยังมีความคิดธาโถมเข้ามามากและจะยึดติดคิดแต่เรื่องเดิมๆ คนเดิมๆ ที่คาใจและปรุงแต่งวนเวียนอยู่ไม่ยอมเลิก

ดังนั้นพอถึงตอนที่พระอาจารย์สอบอารมณ์ท่านก็แนะวิธีให้ คือ ถ้ามีความคิดโถมใส่เข้ามามากๆ แล้วรับไม่ไหว ก็ให้หลบมาดู ภายนอกก่อน เพื่อเป็นการเบรก หรือในระหว่างที่เดินจงกรมก็ เดินให้เร็วขึ้น เพื่อเพิ่มความรู้สึกตัว และในกรณีที่ยังคิดเรื่องเดิมๆ คนเดิมๆ อยู่อีก ก็ให้ใช้คำบริกรรมเข้ามาช่วย เลือกคำบริกรรมให้ ตรงใจ ให้แทงใจดำ อาจจะเป็นคำบริกรรมที่แรงๆ ก็ได้แต่ต้องตรงกับความเป็นจริงด้วย ท่านเปรียบเทียบให้ฟังว่าเหมือนเลือกยารักษาโรคถ้าเลือกคำบริกรรมถูกหรือเลือกยาที่ถูกกับโรคมันก็จะหาย การรักษาก็ได้ผล

เรียนรู้ ฝึกฝน

จับจังหวะ (๑)

พระอาจารย์บอกว่าการดูจิต ดูใจ การตามรู้กาย อย่าพักนาน พักสัก ๑-๒ นาที แล้วดูใหม่ ให้กำลังใจตัวเองมากๆ เพราะในการ ฝึกช่วงแรกหากละเอียดการดูไปนานๆ กิเลสจะเข้าทำงาน เราก็จะ หลงคิด มีอะไรมากระทบจิตใจเคลื่อนไหว หรือกายเคลื่อนไหวก็จะ ลืมเนื้อ ลืมตัว แล้วต้องมาเริ่มต้นใหม่ ขาดความต่อเนื่องอย่างนี้ เกิดผลยาก ให้ดูตัวอย่างนักมวยพักยกก็แค่ ๑-๒ นาที นักฟุตบอล ก็พักครึ่งแค่ ๑๕ นาที เท่านั้น พระอาจารย์บอกอีกว่า **สิ่งที่ทำให้การ ปฏิบัติไม่ได้ผล คือ ขี้เกียจ เบื่อ และการอดทนทำไม่ต่อเนื่อง**

สำหรับสภาวะจิตตอนนี้ ไม่ได้มีความยึดติด ไม่ได้ให้ความ สำคัญมั่นหมายกับความคิดอีกต่อไป ออกมาจากความคิด ความคิดก็ให้เขาทำงานของเขาไป เขาก็ยังคงอยู่ปกติ แต่เราแยกกัน

ไม่ได้ห้ามคิด ไม่ไปกดข่มหรือบังคับให้หยุดคิด เพียงแค่เข้าไปรู้ว่ามีความคิดเท่านั้น เมื่อรู้เขาก็ดับ ในความคิดไม่ได้เข้าไปแตะต้องเลย หากหลงเข้าไปก็จะเหมือนหลงติดอยู่ในกับดักของกิเลสสี่มเนื้อสี่มตัว คิดกันไปแล้วก็บรู้งแต่่งยินดี ยินร้าย มีทั้งโลภะ โทสะ โมหะ ครบถ้วนทุกตัวในนั้น และช่วง پایได้แยกออกมาปฏิบัติคนเดียว ที่ศาลา รู้ลึกดีมาก ๆ สงบ ส่วนตัว จิตตั้งมั่นดีทีเดียว

จับจังหวะ (๒)

ท้าวตรเข้านี้ได้มีการส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ จากคำแนะนำที่ท่านให้มีความรู้สึกตัวบ่อยๆ และให้คอยเฝ้าสังเกตการเคลื่อนไหวของร่างกายและจิตใจมีการรับอารมณ์ต่างๆ อยู่ตลอดให้ต่อเนื่องไม่ขาดสาย จากการจดจำสภาวะต่างๆ เป็นเหตุให้กลไลให้เกิดสติ

พระอาจารย์ท่านแนะนำว่า อย่าไปยึดมั่นกับอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรือสิ่งต่างๆ เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะจะทำให้เกิดทุกข์ ให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาแล้วก็จะผ่านไป เปลี่ยนไป ทำชีวิตให้เป็นปกติเหมือนเดิม เพราะบางคนและคนส่วนมากจะทุกข์ เพราะไปยึดถือไว้กับอารมณ์ที่เกิดขึ้นมา ไม่ปล่อยให้ผ่านไป (ไปหลงยินดี ยินร้าย กับสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว ทำให้คลาดเคลื่อนจากปัจจุบัน เพราะปัจจุบันคือความจริงและไม่เคยหยุดรอคอย) บ้างก็ยึดมั่นในอัตตา เช่น ทำไมทำกับเราอย่างนี้ทำไมถึงทำกับฉันได้... มีแต่เรา ของเรา มีเราที่ไหนก็เป็นทุกข์ที่นั่นเช่นกัน

เมื่อมีอารมณ์ใดที่ผุดขึ้นมาในจิตใจให้รับรู้ เมื่อรู้ทันเขาก็ดับ เราจะ**ไม่ทำตามความอยาก (ตัณหา) ไม่ทำอะไรตามความรู้สึกตามใจตัวเอง (เหมือนเคย)** เมื่อมันดับแล้วค่อยพิจารณาตามเหตุว่าสมควร หรือไม่สมควรอีกทีหนึ่ง ถ้าเป็นกุศลก็ค่อยทำ ควรทำ หากเป็นอกุศลก็อย่าทำ เพราะจะไปสร้างเหตุปัจจัยใหม่ ซึ่งเป็นเหตุปัจจัยที่ไม่ดี ไม่มีที่สิ้นสุด และสุดท้ายตัวเองก็เป็นผู้รับผลของกรรมนั้นอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เป็นไปตามกฎกรรมชาติ ซึ่งหลักการตรงนี้สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างสบาย ในบางครั้งคนส่วนมากรู้ว่า ผิด แต่ยังทำเนื่องจากมีความเห็นผิด (มิจฉาทิฐิ) ไม่เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมว่ามีจริงเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เพราะหากไม่มีกุศล (สติ) คอยรู้เนื้อรู้ตัว คอยกำกับ และพิจารณาในสิ่งที่สมควร หรือไม่สมควรแล้วละก็ จะไหลลงสู่ที่ต่ำคือทำตามกำลังของโมหะ โทสะ โลภะ ตามอารมณ์ในขณะนั้น ซึ่งเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เพราะหากได้ลงมือทำตามมารตามกิเลสแล้ว เท่ากับว่า**จิตจะสั่งสมไว้ และอบายภูมิรออยู่เบื้องหน้า เป็นที่ไปแน่นอน**

เกิดสภาวะ ครั้งแรก

กิจกรรมยังคงดำเนินไปตามปกติ ช่วงเช้าก็ได้ทำวัตรเช้า บิณฑบาตและก็กลับมาปฏิบัติต่อที่กุฏิ แต่วันนี้ได้รับไปส่งอารมณ์ กับพระอาจารย์ เนื่องจากมีสภาวะที่เกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อวานช่วงบ่ายๆ ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกสุขอย่างมากเกิดขึ้นในจิตใจ มีความชุ่มเย็น เบา สบาย อย่างบอกไม่ถูกและไม่สามรถจะถ่ายทอด ออกมาเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนได้ ความรู้สึกแบบที่ได้รับนี้จะมีลักษณะที่เหมือนสายน้ำไหลเอื่อยๆ ให้ความสุขแบบนุ่มนวลติด อยู่ที่ใจตลอดเวลา ซึ่งการที่ได้ไปสอบถามพระอาจารย์นั้นเนื่องจาก เกรงว่าจะเกิดการปฏิบัติอะไรที่ผิดพลาดหรือเปล่า เพราะเคยอ่าน เจอในหนังสือพบว่าบางคนมีอาการที่มีความสุขและเกิดติดสุขขึ้น

มาอีกและก็แก้ไขยากเสียด้วยดังนั้นเพื่อความไม่ประมาทจึงได้ไป ส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ว่า

ขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้น ลมหายใจที่หายใจเข้าและหายใจ ออกมีการขาดหายไปเป็นช่วงๆ เหมือนกับการสูดลมหายใจเข้าทุก ครั้งก็จะเป็นเส้นเดียวต่อกันเป็นสาย แต่ครั้งนี้มีการขาดหายๆ ต่อๆ กันไป ทั้งลมหายใจเข้าและลมหายใจออก เมื่อออกจากสมาธิเปลี่ยน มาเป็นเดินจงกรมก็มีความพอใจในการเดินจงกรมมีความเบากาย เบาใจแปลกไปกว่าทุกครั้งที่เคยพบ เหมือนกับว่าเราได้เดินจงกรม คนเดียวอยู่ในบริเวณนั้น มีความรู้สึกตัวเต็มที่ ๑๐๐% ขณะนั้น ไม่มีความคิดเข้ามาแทรกแซง ไม่มีความรู้สึกใดๆ ไม่มีน้ำหนัก ไม่ โลดโผน คล้ายคนที่เพิ่งตื่นนอนขึ้นมาใหม่ๆ แต่ไม่มีอาการง่วงซึม รับรู้ทุกอย่างตามปกติ มีความรู้สึกพอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

หลังจากเหตุการณ์นั้นตั้งแต่ช่วงบ่ายจนถึงเข้านี้ยังมีความรู้สึกอย่างที่ได้พยายามอธิบายให้ฟังแล้วว่ามีความสุข อิ่มเอิบ มีความพอใจที่รู้อยู่กับปัจจุบันจะหยิบจับจะทำอะไรก็รู้ตัวดีกว่าทุกครั้ง มีความพอใจกับงานและสิ่งที่ได้ทำ ไม่่วงนอน ไม่อยากนอน เป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด

เมื่อพระอาจารย์ได้ฟังแล้วบอกว่านี่คือผลจากการปฏิบัติที่ไม่เคร่งเครียด รู้จักอยู่กับปัจจุบัน ไม่หวังผลให้เกิดขึ้น ไม่ฝืน แต่ทำนั้นก็เตือนสติว่าเราคือนักเดินทาง จงเดินทางต่อไปอย่าไปหยุดแช่อยู่ที่สถานีใดสถานีหนึ่งหรือเพียงป้ายใดป้ายหนึ่ง หนทางยังอีกไกลมาก ยังมีของดีกว่านี้อีกเยอะ ซึ่งอาตมาก็ได้บอกกับพระอาจารย์ว่า สิ่งหนึ่งซึ่งทบทวนดูแล้วเป็นผลให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้นคือ การได้ปล่อยทุกๆ อย่าง ไม่เก็บมาเป็นสาระทั้งสถานะที่ดีหรือไม่ดี ลึกแต่ว่า รู้แล้วก็ดูเขาทำงาน ลึกแต่ว่ารู้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงสถานะที่มีเหตุปัจจัยให้เกิดขึ้นแล้วก็จะจบลงไป ไม่ยึดติด ไม่ติดใจ ไม่กักเก็บไว้ ไม่หวงแหน ไม่เสียดาย ไม่ผลักใส ไม่รังเกียจ เมื่อรู้แล้วก็หันกลับมาอยู่กับปัจจุบันขณะต่อไป เพราะเห็นความสำคัญของปัจจุบันที่มีมากกว่า และปัจจุบันก็ไม่หยุดรอ หากมาคำนึงถึงสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นไป ก็จะไม่เสียสิ่งที่มีค่าคือปัจจุบันไป และทุกๆ ปัจจุบันก็คือการเริ่มต้นใหม่ทุกๆ ขณะ

กลับจากการบิณฑบาตวันนี้จึงไม่ต้องพูดถึง มีสติตามรู้กาย ใจที่เคลื่อนไหว ต่อเนื่องไม่ขาดสาย เป็นการบิณฑบาตที่ดีที่สุด ตั้งแต่ได้บวชมาเลยทีเดียว ทุกอย่างดูดีไปหมด เกินคำบรรยายจริงๆ ... (แต่ถ้าดูให้ดีดี จะไม่เกินคำบรรยายเลย)

ฟังเทศน์

ช่วงนี้ที่ศูนย์สองเป็นคอร์สของ**พระอาจารย์มหาเหล็ก*** ต้องขึ้นไปฟังท่านเทศน์พร้อมโยคีทุกๆ วัน สรุปใจความสำคัญได้ว่าการภาวนาให้ต่อเนื่องและตรงตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นคือวิปัสสนาแล้วก็ไม่ใช้เรื่องที่ยากเกินไปเลย ผู้ปฏิบัติสามารถย้ายจิต ย้ายการรับรู้ไปตามร่างกายตามจุดต่างๆ ที่มีความรู้สึกเกิดขึ้นหรือตามผัสสะที่มาทางทวารทั้ง ๖

ท่านยกตัวอย่างว่า เวลาภาวนาไม่ต้องใช้คำพูดก็ได้แค่รู้สึกตามที่ เป็น และยกภาพให้เห็นว่าสมมติจะแทงปลา ไม่ต้องดูว่าหัวปลาหรือหางปลาหรือตัวปลา เห็นว่าเป็นปลาก็ใช้ได้ ขอแทงไปให้โดนปลาละกัน จะตรงไหนก็ได้ทั้งนั้น และทำให้ต่อเนื่อง เหมือนฟ้าแลบ ยิ่งถึยิ่งสว่าง ทำไป ทำไป รู้สึกห้อยก็ให้รู้ว่าห้อย เบื่อก็ดูตัวเมื่อไป และวิปัสสนาอารมณ์จะไม่แช่อยู่ที่เดียว เพราะจิตมีการรับรู้และเคลื่อนไหวตลอดเวลาเช่นบางทีมีความโกรธ ความแค้น

* พระอาจารย์มหาเหล็ก เป็นพระอาจารย์ของพระอาจารย์

ความพยายาม คิดเบียดเบียนเกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติที่ดูจิตจะรู้สึกว่ามีเหมือนอารมณ์แช่อยู่นาน แต่จริงมันดับไปแล้ว เมื่อเข้าไปรับรู้และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา อาจจะมีบางลง โกรธเริ่มลดลง แต่เนื่องจากดูอยู่ที่เดียว ลองเปลี่ยนไปดูกายหรือสัมผัสที่มาจากทางอื่นบ้างก็ได้ แล้วค่อยมาดูใหม่ เพื่อละอุปาทานที่ยึดมั่นในอารมณ์นั้น และจิตที่เป็นอกุศลนี้ที่เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเป็นเพียงสภาวะไม่ควรไปจริงจัง ไปยึดมั่น ให้ดูเขาแสดงหน้าที่ของเขาไป อย่าไปห่วงไหว รักษาคุณภาพของจิตผู้รู้ไว้ให้เป็นกลาง ให้มั่นคง และเพียงรับรู้กับสิ่งที่เกิดขึ้น

วันนี้โยมแม่ โยมแม่ และน้องๆ มาเยี่ยมกันหลายคน ดูทุกคนมีความศรัทธามาก โยมแม่จะเข้าคอร์สด้วย ซึ่งเป้าหมายหลักแรกคือ อยากให้ในครอบครัวได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมกันทุกๆ คน

จิตตก

วันนี้ท่านเป็นอะไร?

เสียงพระอาจารย์ทักษ์ขึ้น ตอนนั้นเป็นช่วงเย็นหลังจากกวาดลานเก็บใบไม้แห้งเสร็จแล้ว ทุกรูปจะมานั่งพักผ่อนแลกเปลี่ยนสนทนากันพูดคุยกันตามภาษาพระ จำได้ว่าตอนนั้นกำลังนั่งดูหน้า แอปเปิ้ล ดวงตาเหม่อลอย มองไปข้างหน้าอย่างลึมเนื้อลึมตัว จิตใจคงลอยไปไกลลิบๆ ลึนเสียงพระอาจารย์ ซึ่งที่จริงแล้วเสียงนั้นทักษ์ขึ้นมาเบาๆ นุ่มๆ ไม่ได้รุนแรงอะไรเลย แต่ลึนเสียงพระอาจารย์อาตมากลับรู้สึกหัวใจของตนเองที่หลุดไปไกลกำลังโดนดูกลับเข้าร่างอย่างรวดเร็ว ผู้ที่นั่งอยู่ด้วยกันอาจจะเห็นว่าอาตมาก็ดูปกติเป็นการทักปกติและอาตมาก็ดูไม่ได้ตกใจอะไร แต่ภายในร่างกายนั้นใจหายวาบ ตัวร้อน หน้าชา ใจเต้นระรัวเหมือนกับมีคนรัวกลองตีกลองไล่มาที่หัวใจอย่างไม่ยั้ง ท่านบอกว่าเห็นตั้งแต่เดินลงมาจากบันไดกุฏิ กวาดใบไม้ และการเดิน หลุดหมดเลย ขาดสติสัมปชัญญะไม่รู้เนื้อรู้ตัว รู้ตัวไว้ชิ ยึดตัวผู้รู้เอาไว้ (ก่อน)

เจอพระอาจารย์คุยในระยะประชิดตัวและท่านรู้เข้าไปถึงชั่วหัวใจ เมื่อไม่มีทางเลี่ยงจึงต้องยอมรับสารภาพกับพระอาจารย์ไปตรงๆ ว่าวันนี้เกิดความรู้สึก เกิดมีความศรัทธามาก คิดว่าสักไปแล้วอยากจะทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อพุทธศาสนาบ้างละ? อยากบำรุงพระศาสนาบ้างละ? และคิดไปอื่นๆ อีกมากมีแต่เรื่องกุศลเลยเกิดจินตนาการเพื่อฝันไปใหญ่โต เรียบพระอาจารย์ไปว่าในตอนนั้น ก็รู้สึกว่ามีความรู้สึกตัวและก็รู้ว่าฟุ้งซ่านอยู่ในห้วงของความนึกคิด ตรึกตรอง แต่ไม่สามารถที่จะดึงตัวเองออกมาจากความคิดเหล่านั้นได้ เลยก็พยายามยื้อกันอยู่อย่างนั้น และในช่วงบ่ายปกติจะเดินจงกรม-นั่งสมาธิ พอวันนี้ไม่ได้ทำก็เลยรู้สึกวากแล้วไม่ได้ปฏิบัติธรรม ห่วงการปฏิบัติ

พระอาจารย์บอกว่าผิดแล้วต้องปล่อยมันไปเลย เราแค่ “**สักว่ารู้**” ว่า มันเกิดอะไรขึ้น สักว่ารู้ว่าเกิดศรัทธา สักว่ารู้ว่าฟุ้งซ่าน สักว่ารู้ว่าอยากปฏิบัติ เกิดอะไรขึ้นก็ตามรู้มันไปติดๆ แล้ว**คิดก็รู้ว่าคิดแต่อย่าไปอยู่ในความคิด ออกมาจากความคิด หากอยู่ในคิดก็เสร็จเลย มันจะปรุงแต่งกันทันที** ท่านเสริมอีกว่าแท้จริงให้ดูดีๆ ชิวว่ามันมีไหมละไอ้ความคิดนะ มันมีแต่ปรุงแต่งทั้งนั้นแหละ จิตมันจะเป็นยังไงก็ช่างมัน **อย่าลืมนึกผู้รู้**อย่าทิ้งผู้รู้ **รู้สึกตัวไว้** ข้อผิดพลาดของนักปฏิบัติคือ **กลัวจะไม่ได้ปฏิบัติ** **อยากปฏิบัติ**

หลังจากพระอาจารย์ได้หักท้วงและให้ความกระจ่าง เจอประสบการณ์ตรงกับตัวเอง ทำให้ตื่นตัวขึ้นมาอีกมากโขทีเดียว ท่านอาจารย์บอกว่าจะเกิดสภาวะใด จะมีอะไรเกิดขึ้นมา ก็ให้ “**รู้**” ไว้อย่างเดียว

เดือนที่สอง

ดูกลตาฬมลูก

ยึดผู้ ชู

พระอาจารย์ใจร้าย

หลังจากเย็นวันนั้นถึงวันนี้ ได้ส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ ด้วยจิตใจที่กระอักกระอ่วนพอดู เพราะยังไม่ดีขึ้น จิตยังไม่สามารถตั้งหลักได้ ซึ่งพระอาจารย์ท่านคงพอทราบเหตุการณ์อยู่บ้างแล้ว สิ่งที่ท่านตอบสั้นๆ แต่โหดร้ายสำหรับคนที่จิตใจกำลังย่ำแย่มาก คือ เอ้า! ตกลงมาก็ปีนขึ้นไปใหม่ แต่คราวนี้ค่อยๆ ขึ้นนะ ทำไมคำตอบของพระอาจารย์ถึงเป็นแบบนี้ ไม่ได้ช่วยอะไรเลย เพราะไม่รู้จะปีนขึ้นไปอย่างไรละซิ ตอนนั้นจิตเป็นอกุศลแล้ว เริ่มเคืองพระอาจารย์ จะให้คำตอบที่ดีกว่านี้ได้ไหม ขอเป็นคำแนะนำได้ไหม รู้แล้วว่าปีนขึ้นไปแล้วขึ้นไปอย่างไรละ ตอนนี้อยู่ตรงไหนยังไม่รู้เลย? (น่าสงสารจริงๆ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าจะปีนขึ้นไปอย่างไร!)

ตอนนั้นก็คิดไปอย่างนั้น ยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก ตอนนั้นจิตลึบสนอลหมานเป็นการใหญ่ เหมือนคนที่โดนพัดเข้าไปในกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก แล้วหาที่ยึดเกาะไม่ได้ ยิ่งเนิ่นนานก็ยิ่งตกใจ

และใจเสียจนไม่สามารถที่จะคิดอะไรออก ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ได้แต่ภาวนาในใจให้มีคนมาเห็น และช่วยดึงขึ้นมาจากสายน้ำนั้นที่

เป็นช่วงระยะเวลาที่ยาวนานและทรมานยิ่งนัก หรือไม่ก็คงมีอาการไม่ต่างจากคนที่ตกใจสุดขีด เพราะรู้ตัวอีกทีตอนที่เขาลอยอยู่บนที่สูง เพราะเขาหล่นลงมาจากที่สูง โดยเจ้าตัวก็ไม่ทันตั้งตัว เขาทำอะไรไม่ได้ เขาตกใจสุดขีดเมื่อรู้ตัวว่าอยู่ๆ เขาอาจจะต้องตาย การดิ้นรนและหาทางออกและต่อสู้กับจิตใจของตัวเองนี่ เป็นอยู่พักใหญ่ จนในที่สุดก็เหนื่อย ยอมจำยอม และไม่ยอมแะต้องอะไรอีกต่อไป กลัวความรู้สึกทุกอย่างที่จะเข้ามากระทบจิตใจอีก สุดท้ายทำอะไรไม่ได้แล้วก็บอกกับตัวเองอย่างขอไปทีว่า ช่างมัน อยากจะคิด อยากจะร่นวาย ก็ช่างมันปล่อยให้มันเป็นไป

ในขณะที่จิตถอดใจไปแล้ว ก็เป็นเวลาฉันเพลพอดี มีคนนำอาหารมาส่งให้เหมือนเช่นปกติทุกวัน อาตมาก็ฉันไปอย่างซังกะตาย คำแล้วคำเล่า โดยที่ไม่ได้สนใจอะไรเลยที่ได้ตักอาหารเข้าไปในปาก รู้แค่เพียงว่ามีแค่รสชาติอาหารเท่านั้นที่พอจะจับความรู้สึกได้ แต่ก็ไม่ทราบหรอกว่า มันแปลว่า รสชาติหวาน เบี้ยว มัน เค็มอย่างไร

ทันใดนั้นเอง บึง!!! เป็นความรู้สึกเหมือนคนที่ใกล้จะจมน้ำ เต็มที่ เตรียมตัวตายจากการจมน้ำ ยอมรับสภาพ ลมหายใจเหือกสุดท้ายได้มาถึงแล้ว แต่ในขณะนั้นก็ยังมีอะไรบางอย่างจูดขึ้นอย่างแรง ดึงขึ้นมาหายใจเหนือผิวน้ำได้ทันแบบฉิวเฉียด จู่ๆ ความทรมานที่ไม่หามีคำตอบ ตลอดสองวันเต็มที่ทำตัวไม่ถูก ไม่ทราบสาเหตุ ก็ได้รับคำตอบจากปลายลิ้นที่ชิมอาหารอย่างไม่ตั้งใจนี่เอง

ลิ้นที่รับรสของอาหารเปรียบเสมือน “ผู้รู้” อาหารที่กระทบลิ้นซึ่งมีรสชาติต่างๆ กันออกไปคือ “ผู้ถูกรู้” สิ่งที่ถูกเข้าไปรู้ รู้แล้วก็ปล่อย รสชาติไหนก็ไม่ติดใจทุกอย่างที่ฉันเข้าไปมีแต่ความหลากหลายของรสชาติอาหาร แต่ไม่ถูกใส่ใจ เพียงแค่รับรู้แล้วก็ปล่อยผ่านไป ทีนี้กิเลสจะส่งอะไรมาให้ชิม ให้ฉันก็ได้ทั้งนั้นเพราะไม่ติดใจในอะไรๆ อีกต่อไป ไม่มีคำว่าอร่อยมาก อร่อยน้อย หรือไม่อร่อย แต่ทุกอย่างคือ “รส” ที่ผ่านมาแค่สุดปลายลิ้นแล้วก็ผ่านไป ดังนั้นโกรธก็รสนึง สับสนก็รสนึง สภาวะอะไรๆ ที่เข้ามาแต่ละอย่างก็ถือเป็นรสนึง เข้ามาให้ลิ้นได้รับรู้เพียงเท่านั้น เป็นอันว่าสองวันที่เสียไปเพราะมัวแต่ไปติดและลงไปขลุกหาความตั้งมั่น หาความสงบในความสับสน มันจะไปเจอได้ยังไงละ หลุดออกมาแล้ว พ้นออกมาแล้ว จากความสับสน จากความมอลหม่าน

เด็กน้อยกับลูกโป่งหลากสี

ปัญหาที่เกิดขึ้นในสองวันนี้เกิดจากจิตผู้รู้ไม่ตั้งมั่น ไม่มั่นคง หวั่นไหวต่อสภาวะและอารมณ์ที่เกิดขึ้น หวั่นไหวต่อสิ่งที่กิเลส (โมหะ) ส่งมาล่อ เพื่อให้หลงดู หลงดูจนสูญเสียและในที่สุดก็เสียสูญ เสียฐานที่ตั้งมั่นหรือตัวผู้ดู ผู้รู้ไปเลย โดยสิ่งที่กิเลสส่งมาให้เคลิบเคลิ้มในครั้งนั้นนั้น คือ เรื่องความศรัทธา เรื่องบุญกุศล ส่งมาให้คิด ให้หลงไปกับการคิดในการไฝ่ฝันทำความดี สร้างจินตนาการไปต่างๆ โอ้โฮ! กิเลสเขาฉลาดมาก เขารู้ว่าช่วงนี้จังหวะนี้จิตเรากำลังมีศรัทธา เขาจึงส่งสิ่งนี้มา แล้วเขาทำสำเร็จด้วย ได้ผลทันตาเห็น

อาตมาปรุ้งแต่งต่อทันที ฟุ้งไปเลย บ้าไปเลย ทีนี้ก็รู้แล้ว จะไม่หลงกลอีกต่อไป จะส่งอะไรมา จะดีแค่ไหน จะทำตัวเป็นเหมือนพวกเดียวกัน อยู่ข้างเดียวกัน หรือจะเข้าข้างกันแค่ไหน ก็ไม่เอา หรือจะส่งสิ่งที่ไม่ชอบ สิ่งที่เป็นแผลในใจ เพื่อให้หลงติดติดอยู่กับความทุกข์ทรมานก็จะลักรู้เท่า นั้น

จิตผู้รู้ตอนนี้มีบทเรียนที่จะไม่หวั่นไหวต่อสภาวะต่างๆ ที่เข้ามาอีกต่อไป พระอาจารย์บอกและเตือนเสมอว่า “อย่าทิ้งผู้รู้” มีอะไรก็รู้ ให้รู้เท่าทันอย่างเดียวนั้นใช้ได้ รู้แล้วก็ปล่อยวางไม่ไปตะตอง ไม่ไปหยิบขึ้นมาอีก สภาวะต่างๆ เปรียบเสมือนลูกโป่งที่ติดชื่อไว้ที่ตัวเองว่า ลูกนี้ชื่อคิด ลูกนี้ชื่อกุศล ลูกนี้ชื่อโกรธ ฯลฯ หากเราใช้เข็มเจาะก็คือมีตัวผู้รู้ เป็นเข็มทิ่มคือรู้เท่าทันลูกโป่งก็แตกออก พอลูกโป่งแตก ความจริงก็ปรากฏ ในลูกโป่งมีอะไรไหม? ไม่เหลืออะไรเลย! มีแต่อากาศ ภาพลูกโป่งเมื่อกี้ที่เราหลงวิพากษ์วิจารณ์ คือ สิ่งลวงตาทั้งนั้น แต่รู้ไม่ทันกิเลสที่เขาส่งลูกโป่ง ซึ่งเป็นของเล่นมาหลอกเด็กๆ อย่างอาตมาเสียด้วย มัวแต่ไปหลงไปกอดลูกโป่งเล่น เพราะชอบสีนี้ หรือนอนดินแร่ๆ เมื่อลูกโป่งลอยหนีขึ้นฟ้าไม่ได้ตั้งใจ หารู้ไม่ว่าข้างในลูกโป่งก็คืออากาศหาสาระอะไรไม่ได้เลย

เมื่อได้ส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ ท่านก็มยิ้มบอกว่านี่ผมยังไม่ได้บอกอะไรท่านเลยนะ แล้วท่านก็บอกว่าสอนแบบไม่สอน พูดเสร็จก็ยิ้มหวานเหมือนเดิม (แต่ไม่เหมือนเดิม) และท่านเมตตาสรุปให้ฟังว่า จิตผู้รู้ก็ไม่ใช่เรานะ อย่าไปยึดมั่นเพราะเขาก็ทำหน้าที่รู้เท่านั้น เป็นสภาวะๆ หนึ่งเช่นกัน แต่ตอนนี้เราต้องอาศัยเขาใน

การตามดูร่างกายและจิตใจ เพื่อให้เห็นกฎไตรลักษณ์ เมื่อสามารถจดจำสภาวะต่างๆ ได้ทุกๆ สภาวะแล้ว วันหนึ่งเราก็ต้องปล่อยเขาไป จำไว้นะ **ในพระพุทธศาสนาไม่มีอะไรที่ “ทำ” ขึ้นมาได้ มีแต่การสร้างเหตุใกล้ให้เกิดขึ้นเท่านั้น**

“ครับ พระอาจารย์ผมจะจำไว้ครับ”

คำฝากพระอาจารย์

- **รู้ลูกเดียว** รู้ให้เก่งๆ รู้ทุกๆ อริยาบถของกาย รู้ทุกๆ สภาวะของจิต

- **ทำให้ต่อเนื่องทั้งกลางวันและกลางคืน** จะได้ชื่อว่าเจริญสติปัญญาอันสูงส่ง (กาย เวทนา จิต ธรรม) เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา เป็นบุญขั้นสูงสุด ทุกครั้งที่เจริญสติเท่ากับได้ตัดภพตัดชาติ มีศีล สมาธิ ปัญญาครบ ณ ตรงนั้น เมื่อระลึกขันธ์บ่อยๆ ก็จะจำสภาวะได้มาก การจำสภาวะได้มากเป็นเหตุใกล้ให้เกิด **“สติ”** สติเป็นเหตุใกล้ให้เกิด **“ศีล”** ศีลเป็นเหตุใกล้ให้เกิด **“สัมมาสมาธิ”** สัมมาสมาธิเป็นเหตุใกล้ให้เกิด **“ปัญญา”** เพราะฉะนั้นถ้าระลึกขันธ์และจดจำสภาวะได้มากเท่าไรยิ่งดี เพราะเท่ากับว่าสติได้ทำงานบ่อยที่สุด เพราะสตินี้เองที่จะเป็นเพื่อนตัวแรกที่หมั่นให้มรรคมืองค์แปด หรือรวมย่อลงมาแล้วคือศีล สมาธิ ปัญญาเกิดขึ้น และทางนี้เป็นทางที่พระพุทธเจ้าท่านกล่าวสรรเสริญ เป็นทางสายเอกสายเดียว (สติปัญญาอันสูงส่ง) ที่พาให้หลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้ได้

- **ให้เตือนตนเอง** ให้หมั่นเพียรทำเสมอๆ ให้กำลังใจตนเอง มีฉันทะในสิ่งที่ทำ มรรคผลต้องแลกด้วยชีวิต ต้องสู้สุดใจ (ขาดแต่ดินแบบกระแต่วๆ)

- **เปิดโอกาสให้รูปธรรม นามธรรมนี้ ทำงานของเขาอย่างเต็มที่** และคอยตามรู้สิ่งที่เกิดขึ้นเอา ไม่ไปบังคับ ไม่เข้าไปแทรกแซง ไม่เข้าไปกระทำ ไม่เข้าไปแตะต้อง **ทุกครั้งก็ตามดูตามรู้เท่ากับเป็นการชำระจิตและชดใช้วิบากกรรมที่นำมา ที่สั่งสมมา** หากจะเกิดทุกข์ก็ให้ออดทน-ทนที่จะอด แล้วทุกอย่างก็จะเป็นไปตามกฎไตรลักษณ์ ไม่มีอะไรคงทนถาวรอยู่ได้โดยไม่เปลี่ยนแปลง ให้ใช้วิบากกรรมที่อยู่ในจิตใจนี้ ชำระออกไปให้หมด อย่าไปกลัวความทุกข์ จงแก้แล้วกล้า อาจหาญในการที่จะเป็น **นักวิปัสสนาตัวจริง คือ แม้กระทั่งความทุกข์มาก็ยังอาจหาญที่จะไม่เข้าไปทำอะไร** จิตใจเราจะสะอาดหมดจดขึ้น และจะดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะได้ชำระล้างสิ่งสกปรกที่หมักหมมมานาน อย่างแสนนานออกไป แม้มันจะเจ็บแสบในการที่จะเอาแอลกอฮอล์ล้างแผลหรือขูดหนองออก ก็เป็นสิ่งที่ควรทำและสมควรทำเป็นอย่างยิ่ง ดีกว่าปล่อยให้แผลเน่าและลุกลามจนเกินเยียวยา

วันนี้โชคดีที่มีโอกาสได้เกิดในฝันแผ่นดินไทย มีโอกาสมาเรียนวิปัสสนา มีโอกาสได้พบพระพุทธศาสนา มีโอกาสที่จะพ้นทุกข์ จงทุ่มเทให้กับงานนี้เหมือนดังปฏิบัติทาของครูบาอาจารย์ที่ท่านต่อสู้เพื่อจะไปไม่ใช้อยู่เพื่อเกิดใหม่ในวัฏฏะนี้อย่างไม่มีวันจบสิ้นปัย...ไป...

ค่อยๆ ไป

พลังใจ

วันนี้ค่อยๆ รวบรวมความตั้งใจ ปลุกพลังขึ้นมาอีกครั้งในการที่จะตามดูกาย ดูใจ ตามความรู้สึกที่แท้จริง หมายความว่ากายมีอาการอย่างไร ใจมีความรู้สึกอย่างไรให้เข้าไปรู้ชัด ไม่ใช่คำพูด ไม่มีภาษา ไม่มีชื่อเรียกให้เกะกะ มีแต่อารมณ์ตรงๆ ที่เกิดขึ้นจากผัสสะสิ่งเร้าที่มากกระทบจากภายนอก หรือแม้แต่ใจนึกคิดปรุงแต่งขึ้นมาเอง ก็รับรู้ รู้สึกตามความเป็นจริง เป็นสภาวะปรมาตม์ล้วนๆ จิตรับอารมณ์โดยตรง ให้มีความรู้สึกตัวไว้ และอยู่กับเนื้อกับตัว ได้ดีทีเดียว การงุดพุดและการที่ตั้งใจเฝ้าดูอย่างไม่เกร็ง ไม่เพ่งให้ผลดีมาก โดยจิตผู้รู้ตอนนี้ มีความเข้มแข็งขึ้นไม่หวั่นไหวไปตามสภาวะหรืออารมณ์ต่างๆ ที่ปรากฏ ทำให้กลับมาสู่สภาพจิตใจที่ปกติได้อย่างรวดเร็ว (ตั้งมั่น)

การที่ได้บวชมาเป็นพระนี่นับว่าพอมีเวลา ควรจะรีบสร้างเหตุใกล้ให้เกิดสติให้มากและเฝ้าดูอารมณ์ปรมาตม์ที่จะเกิดจากทั้ง

กายและใจให้มากๆ เนื่องจากหากออกไปสู่เพศฆราวาสแล้ว อารมณ์ปรมาตม์คงจะเห็นยากขึ้นและมีโลกสมมติเข้ามามากมาย หากขณะนี้ไม่รู้จักแยกแยะให้ถูกต้องต่อไป เมื่อลี้กไปแล้วคงยุ่งยากพอสมควร ให้สมมติว่าร่างกายนี้-จิตใจนี้ไม่ใช่ของเรา เหมือนเฝ้าดูคนๆ หนึ่งอยู่ ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไร เพียงแต่ให้ขยันเฝ้าดูพฤติกรรมของคนผู้นั้นให้มาก อย่างต่อเนื่องและอดทนก็จะสามารถรู้หนีภัยใจคอที่แท้จริงของเขาได้

พระอาจารย์มักจะบอกเสมอว่ามีอะไรให้จดบันทึกเอาไว้(บ้าง) เพราะเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตและจะเป็นประโยชน์มากในวันข้างหน้า ในการทำวัตรเช้าและเย็นแต่ละครั้ง พระอาจารย์จะมีอะไรมาพูด

มาสอนให้ฟังเสมอ วันนี้หลังจากสวดมนต์เสร็จท่านก็เรียกให้มานั่ง ล้อมวงใกล้ๆ ท่านเอ่ยมาครั้งแรกทำให้เอาตามารู้สึกตกใจเล็กน้อย เนื่องจากท่านได้เอ่ยชื่ออาตมาขึ้นมาและกล่าวว่า

ช่วงแรกที่เข้ามาบวช พระก็มีศรัทธาเต็มที คະແນນนำโด่ง มาสะดุด (ชายสงบตัวเอง) หายไป ๒ วัน บัดนี้ก็ได้อีกกลับมาแล้ว เหมือนพระอาจารย์จะให้กำลังใจและกล่าวต้อนรับการกลับมาคืนมา ของสติสัมปชัญญะที่กลับมาสู่กายนี้-ใจนี้อีกครั้งหนึ่ง เพราะยังต้อง เดินทางสู่เส้นทางนี้ต่อไปโดยมีสติสัมปชัญญะหรือการรู้สึกตัวเป็น เบื้องต้น จากนั้นท่านได้กล่าวถึงพศ.ดร.เสาวณีย์ ซึ่งเคยเป็นอาจารย์ ที่สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ให้อาตมาที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ก็ ประมาณเกือบ ๑๐ ปีแล้ว ปัจจุบันท่านได้เป็นคณบดีของคณะนี้ เมื่อวานนี้ท่านได้มาเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหารเพลพระสงฆ์เนื่องจาก เป็นเรื่องที่จะว่าแปลกหรือบังเอิญก็ไม่ผิดนัก เพราะในความเป็นจริงเวลาออกไปรับภัตตาหารจะไปด้วยกันสองรูป และวันนั้นพระ อาจารย์ตั้งใจที่จะไปตามท่านสมเพชรถึงสองครั้ง แต่เมื่อไปถึงกุฏิ ท่านสมเพชรแล้ว ก็เกิดเปลี่ยนใจกระทันหัน แล้วมาชวนอาตมา ออกไปแทนซึ่งอาตมาก็ไม่ทราบมาก่อนว่าผู้ที่จะมาถวายภัตตาหารเพล เป็นใคร และพระอาจารย์ท่านก็ไม่เคยทราบด้วยว่าเคยเป็นลูกศิษย์ -อาจารย์กันมาก่อน ก่อนที่จะเข้าไปรับภัตตาหารพระอาจารย์บอกว่า คนที่จะมาถวายภัตตาหารเพลชื่อนี้ อาชีพนี้ เคยเข้าอบรมกับท่าน เป็นเวลา ๓ วัน รุ่นเดียวกับท่านอ่า เล่าไปเล่ามาก็เลยทราบว่าเป็น อาจารย์ที่เคยสอนหนังสืออาตมาเองอย่างที่เล่าให้ฟัง เมื่อถวาย

ภัตตาหารเพลเสร็จพระอาจารย์ได้เปิดโอกาสให้คุยกับพศ.ดร.เสาวณีย์ ซึ่งท่านก็ขออนุโมทนาบุญและปลื้มใจที่เห็นลูกศิษย์ได้มาบวชกับ พระที่ท่านศรัทธา พระอาจารย์ก็เลยนำเรื่องบังเอิญนี้มาเล่าสู่กันฟัง ในที่ประชุมสงฆ์ เป็นนัยๆ เหมือนกับจะบอกว่าในโลกนี้ไม่มีอะไรที่ บังเอิญหรือภะจะบอกให้ มีแต่สร้างเหตุปัจจัยมาและส่งผลเมื่อถึง กาลเวลานั้น **ผู้ที่กระทำเหตุแล้ว ต้องเป็นผู้รับผล จะดีหรือชั่วก็ตาม**

อาจิณกรรมนำตกนรก

การสอบอารมณ์เข้านี้ แจ้งพระอาจารย์ว่า จิตใจตั้งมั่นดี มี อารมณ์ใดปรากฏก็รู้เฉพาะหน้าและไม่ได้เกิดความหวนไหวต่อสิ่งที่ เกิดขึ้นแต่อย่างไรต่ออารมณ์หรือสภาวะที่เกิดขึ้นนั้นๆ ท่านให้ ความเมตตาชี้ให้เห็นว่า ในความเป็นจริงนามธรรมไม่มีอะไรชัดเจน เกิดแป๊บเดียว อยากก็ให้รู้ว่าอยาก ดีใจให้รู้ว่าดีใจ ให้ดูลักษณะ ของนามธรรมที่ปรากฏขึ้น ให้หมั่นดูและจดจำสภาวะให้ได้มากๆ จิตเขาก็จะจำและบันทึกไว้ต่อไปเมื่อมีสภาวะนั้นๆเกิดขึ้นอีกจะทำให้ มีตัวช่วยในการเตือนให้สติ ให้รู้สึกตัว ไม่ให้เพลินนาน การรู้สึกตัว แต่ละครั้งจะเป็นกุศลตลอดเพราะเมื่อมีกุศล อกุศลก็ไม่สามารถจะ เข้ามาได้

อีกอย่างหนึ่งที่ท่านเพิ่มเติมให้คือให้รู้ **“ความอยาก”** ท่านให้ สังเกตความอยาก เช่น อยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ อยากทำอะไรต่อมิมอะไร ต่างๆ มากมาย ท่านให้รู้ความอยากก่อน ดูให้เห็น เมื่อเห็นแล้ว รู้จัก แล้ว ค่อยว่า **“ควร”** หรือ **“ไม่ควร”** ท่านเน้นว่า **“จงเป็นอิสระต่อกิเลส**

ให้ทำเพราะเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ มิใช่ทำเพราะความอยากทำ หรือไม่อยากทำ เพราะในการต่อไปจะทำอะไรก็จะประกอบด้วย ปัญญาไม่กล้าทำในสิ่งที่ไม่ดีเพราะรู้เท่าทันความอยากเสียก่อนและ หักห้ามใจได้ทัน เพราะหากได้ทำชั่วลงไปแล้ว ได้ทำตามกิเลสคือ ความอยากลงไปแล้วไม่ว่าจะเป็นทางกาย วาจา ใจ จะเป็นการสร้าง ภูษาดิ ต่อๆ ไป และจักต้องไปรับผลของกรรมนั้นๆ ไม่มีที่สิ้นสุด”

ท่านได้กล่าวถึงเรื่อง “**อาฉิณกรรมนำตกนรก**” คือยังปฏิบัติกรรม กลับอาจจะต้องไปอบายภูมิ ยิ่งสะสมกิเลส ยิ่งเป็นทาสของกิเลส เพราะไปทำตามอยาก พออยากแล้วไม่ได้ตั้งใจก็เป็นโทษขึ้นมาอีก มีความเห็นผิดยึดมั่นถือมั่นเป็นตัวเป็นตนขึ้นมา เช่น อยากจะไป เติมน้ำมันทำไปก็เพราะอยาก เหตุเพราะเข้าใจผิดคิดว่าการปฏิบัติ ธรรมคือการเดินจงกรม-นั่งสมาธิเท่านั้น ขอให้ได้เดินให้ได้นั่งจะได้ ใ้บุญมากๆ ไม่รู้เหตุผลที่แท้จริงว่าเขาเดิน-จงกรมและนั่งสมาธิ เพื่อความรู้สึกตัว และต้องทำแล้วเบา สบายใจ มีสติ ตื่นตัว เบิกบานใจ ไม่ใช่ทำแล้วเคร่งเครียด เกิดเป็นการสะสมโทษขึ้นมาเรื่อยๆ แท้จริงแล้วคือทำอะไรก็ได้ให้มีสติต่อเนื่อง หากแต่การเดินจงกรม- นั่งสมาธิถือก็เป็นการจัดรูปแบบในการปฏิบัติเพื่อเข้ามาช่วยให้เกิด ความรู้สึกตัวเท่านั้น ท่านว่าบางทีโมหะก็ขี่คอหนักปฏิบัติอยู่ โดยที่ นักปฏิบัติไม่รู้ตัวเลย และมองไม่เห็นอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น พอรู้ตัวว่าเปลวไฟไปแล้ว แทนที่จะรู้สึกตัวแล้วทำอะไรๆ ไปอย่าง ปกติแล้วคอยตามรู้ครั้งใหม่ ก็กลับไปเพ่งจ้องจิตไม่ให้เปลว พอ เหนื่อยก็มาปล่อยตัว ปล่อยใจ นั่งเหม่อลอยให้กิเลสกินทั้งขึ้นทั้งล่อง

สุดโต่งทั้งสองด้านคือไปเพ่งไว้ไม่ให้เปลว พอเหนื่อยก็ปล่อยตัว ไม่ตามดูอีกเลย เผลอยาวไปเลย

ท่านพูดต่อว่าการพักผ่อนที่แท้จริงนั่นก็คือการรู้กาย รู้ใจ นี่แหละ เพราะจะมีความรู้สึก สดชื่น รู้ตื่นเบิกบานมองใสสงบเย็น อยู่ตลอด และไม่จำเป็นต้องนั่งอยู่ในท่าหนึ่งสมาธิเท่านั้น จะอยู่ใน อิริยาบถไหนก็ได้ทั้งนั้น นักปฏิบัติส่วนมากถึง ๙๐% จะคิดว่าเวลา ของการปฏิบัติคือการมาเข้าคอร์สเท่านั้น มาเดินจงกรมซ้าๆ มานั่ง สมาธิ ต้องมีกิริยาที่นอบน้อมไม่เป็นธรรมชาตินี่คือการปฏิบัติธรรม พอครูฝึกปล่อยให้พัก ก็ทิ้งตัวนอนแผ่ ปล่อยกาย ปล่อยใจไปเลย ไม่มีความรู้สึกตัวเลยเพราะไปบังคับ ไปเกร็งไว้ตลอดเวลาตนเอง พอตื่นงกลับมาก็ใหม่ก็มาเพ่ง มาเกร็งใหม่ ขวา.....อย่าง....หนอ..... เกร็งไว้ ห้ามไม่ให้คิด ห้ามคิดไม่ดี ต้องดูที่เท่าเท่านั้น อยากหยุด ก็ไม่รู้ความอยาก (ตัณหา) แต่ต้องเร่งทำยอมแพ้ไม่ได้ คนอื่นๆ ยัง ทำอยู่เลย ไม่ได้เราจะแพ้ไม่ได้ (อึดตามภาวนา) การเร่งความเพียรนั้น เป็นการทํานานภายใน เป็นการทํานานทางจิตที่เอาจิตมาตามรู้กายและ ตามรู้ใจที่มีการรับรู้จากสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบและเกิดการตอบสนอง ตามเหตุปัจจัย เมื่อหมดเหตุปัจจัยเขาก็ดับไป ตามกฎไตรลักษณ์ ให้มาดู ให้มารู้ ให้มาเห็น เมื่อรู้บ่อยๆ เห็นบ่อยๆ จิตจะเข้าใจว่า อ้อ นี่มันไม่ใช่เรา แล้วก็บังคับอะไรมันไม่ได้ เขาเป็นของเขาเอง ตามเหตุปัจจัย นานๆ เข้าก็จะสามารถละความเป็นตัวเป็นตน ละสักกายะทิฏฐิได้ การปฏิบัติผิดๆ อย่างที่กล่าวมาของนักปฏิบัติ ให้ผล ดังนี้

- ตอนที่รีบมาเดินจงกรม นั่งสมาธิ ตามเสียงระฆัง ได้ขาดความรู้เนื้อ รู้ตัว ขาดสติแล้ว (ถือว่าไม่ได้ปฏิบัติ)
- พอเข้าสู่สู่เดินจงกรม ก็มีความอยากที่จะเดิน กลัวไม่ได้ปฏิบัติ แต่ไม่เคยรู้ตัว ไม่รู้ความอยากเลย (สะสมโลภะ, ตัณหา)
- เดินไปแล้วก็เกิดอาการเกร็ง, เฟง, บังคับไว้ ต่อไปก็หงุดหงิด เบื่อ เซ็ง แต่ก็กดเอาไว้ ช่มเอาไว้ ไม่ได้ระลึกรู้ตามความเป็นจริง (สะสมโทสะ)
- หันไปมองคนอื่น ๆ รอบตัว ไม่มีใครหยุดเลย ฉะนั้นงานนี้ฉันแพ้ไม่ได้ เราต้องสู้ เราต้อง... มีแต่คำว่าเราๆ..... (อัตตภาวนา)

ตามที่กล่าวมาทั้งหมด ถ้าทำทุกวัน ทำเป็นอาจิณ ทำทุกครั้งที่ได้ปฏิบัติซ้ำยังกลับเข้าใจว่าสิ่งที่กำลังทำลงไปเรียกว่า “การปฏิบัติธรรม” ได้ปฏิบัติธรรมแล้วกลับเป็นความผิดอย่างร้ายแรงที่สุดของนักปฏิบัติ

เพราะท่านได้สะสมโลภะ โทสะ โมหะ ครบทุกอย่าง ยิ่งปฏิบัติ ยิ่งเพิ่มกิเลส กิเลสได้ขึ้นคือ ได้อาศัยนักบุญเพิ่มกำลังให้เขาเรียบร้อยแล้ว เพราะอยากได้ อยากปฏิบัติอย่างขาดความรู้ความเข้าใจ (อวิชชา)

แท้จริงแล้วการปฏิบัติคือการหัดรู้-หัดสังเกตอารมณ์ปรมัตถ์แบบดิบๆ รับรู้-สัมผัส ความรู้สึกตรงๆ ที่เกิดขึ้นกับกาย-ใจ อย่างต่อเนื่อง การเดินจงกรม นั่งสมาธิ เป็นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น เป็นรูปแบบที่คิดขึ้นมาเพื่อช่วยให้การปฏิบัติมีรูปแบบ เป็นอีกอย่างหนึ่ง ที่ช่วยให้มีสติและความรู้สึกตัว และในขณะที่ปฏิบัติ จะต้องมีความสบาย เบา ใจ เพราะทำด้วยความเข้าใจที่ถูกต้อง เราไม่ได้มาหวังอะไรกับการเดินจงกรม เดินจงกรมเพื่อจงกรม ไม่ได้มาเดินเพื่อจะเอาอะไร หรือเพื่ออยากได้สติ หรือเพื่อให้ได้บรรลุนิพพานก็ไม่ใช่ เดินเพื่อเดิน เดินเพื่อการเดิน

ท่านอาจารย์ย้ำว่าให้สภาวะเกิดก่อนแล้วค่อยตามดู-ตามรู้ อย่าไปประวังไม่ให้เผลอหรืออย่าไปเฟงดักรอข้างหน้าว่าสภาวะใดจะมา ให้ตามรู้เท่านั้น ถ้าจับหลักได้ก็มีเท่านี้ ให้ทำบ่อยๆ เมื่อรู้แล้วก็ไม่ไปยึดไว้ ปล่อยวางทุกอย่างออกไป ยิ่งปฏิบัติยิ่งต้องทิ้งทุกอย่าง แม้แต่ความสุขก็ไม่เอา ทางโลกยิ่งทำยิ่งกว้างขึ้นยิ่งมีมาก แต่ทางธรรมยิ่งปฏิบัติยิ่งไม่เอาอะไร ยิ่งเอามายิ่งเป็นภาระ ทิ้งให้หมด สุดท้ายเมื่อไม่มีภาระก็ไม่หนัก เบา สบาย ไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีเราอีกต่อไป มีแต่อะไรก็ไม่รู้ เป็นเพียงความรู้สึกที่ผ่านมาให้รับรู้แล้วก็ผ่านไป ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ไม่มีอะไรที่ควรแก่การที่จะไปยึดมั่นเลย แล้วความทุกข์จะมาจากที่ไหน ทุกข์ก็ไม่มีที่ตั้ง ไม่มีที่ตั้งแห่งทุกข์อีกต่อไป!

แง่คิดสะกิดใจ

ได้คุยกับพระหมี่ เรื่องที่พระอ้าถามว่าแล้วการอยากไปทำบุญล่ะ ก็เป็นกิเลสฝ่ายดีใช่ไหม? เพราะพาไปวัดไปทำความดี

พระหมี่ตอบว่า : ขึ้นชื่อว่ากิเลส ไม่มีคำว่าดีหรืออก มีกิเลสที่ไหนก็มีทุกข์ที่นั่น เราไปทำบุญด้วยความอยาก ตอนนี้อะไรดีก็รีบร้อยแล้ว แต่หากเรามีสติรู้เท่าทันกิเลส คือรู้ทันความอยากที่เกิดขึ้นที่ใจเสียก่อนแล้วมาพิจารณาว่าสมควรหรือไม่สมควร แล้วก็ทำตามเหตุอันสมควรนี่สิ จึงจะไม่ถูกกิเลสหลอก

- ถ้าไปทำบุญเพราะความอยาก หากไปเจอพระที่ตีบรยาภาคดี ก็มีความสุข หากไปเจอสิ่งที่ไม่เป็นดังหวัง ไม่เป็นดังที่หวังไว้หรืออย่างที่คุณคิดไว้ก็ใจห่อเหี่ยว ผิดหวังเกิดเป็นทุกข์อีก

- แต่หากเราไปทำบุญด้วยพิจารณาแล้วว่าเป็นเหตุที่สมควรทำ เพราะเป็นการสืบทอดและจรโลงพระศาสนาให้อยู่ได้ต่อไป ไม่ได้หวังอะไรจากการทำบุญ เห็นว่าเป็นสิ่งที่สมควรทำ อย่างนี้ถึงจะเจอพระดีหรือพระไม่ดีก็ไม่มีผลเพราะเราตั้งใจตามเหตุที่สมควร และในความจริงแล้วเราได้บุญไป ๑๐๐% เต็ม ตั้งแต่ที่มีสติรู้เท่าทันความอยากแล้ว เพราะสติเป็นกุศล ขณะนั้นมีศีล สมาธิ ปัญญาครบบริบูรณ์

อาหารกับสัตว์โลก

ทำวัตรเช้าวันนี้พระอาจารย์ได้ให้เนื้อเรื่องว่า “**อาหารจำเป็น**

สำหรับสัตว์โลก” ท่านเล่าในสมัยพุทธกาลได้มี พระปฏิบัติทาก้าได้เข้าไปปฏิบัติในป่าจำนวน ๓๐ รูป แต่ไม่มีท่านใดบรลุธรรมเลย เนื่องจากอาหารการขบฉันไม่ถูกกับธาตุของพระแต่ละรูป พุดง่าย ๆ คืออาหารไม่ถูกปาก แต่ญาติโยมด้วยความศรัทธา ก็มาใส่บาตรแต่ก็ไม่ทราบว่าคุณพระท่านชอบอาหารแบบไหน

วันหนึ่งโยมท่านหนึ่งซึ่งมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอยากศึกษาและเรียนกรรมฐาน จึงขอเรียนจากพระที่มาปฏิบัตินี้ ซึ่งท่านก็เมตตาสอนกรรมฐานให้ ปรากฏว่าโยมนั้นด้วยบุญบารมีที่สะสมมากทำให้บรลุธรรมในชั้นพระอนาคามี แถมยังได้ภิกษุญาติคือมีฤทธิ์อีกด้วย ด้วยความสงสัยที่ว่าทำไมแต่ละรูปก็ตั้งใจเพียรปฏิบัติอย่างหนักแต่ยังไม่มียุติที่สามารถบรลุธรรมได้เลย นางจึงใช้ญาณพิเศษตรวจสอบดู จึงรู้เหตุผลที่ชัดเจนว่าเกิดจากอาหารที่ถวายนั้นไม่ถูกกับท่านแต่ละรูป จึงเป็นอุปสรรคในการทำความเพียร ต่อมานางจึงได้จัดเตรียมของถวายใหม่ตามที่พระแต่ละรูปต้องการและผลสุดท้ายทำให้ทั้ง ๓๐ รูป บรลุถึงความเป็นพระอรหันต์ พระอาจารย์สรุปว่า เรื่องนี้ให้แง่คิดว่า ร่างกายของแต่ละคนบางที่ต้องการอาหารบางอย่างที่ตรงกับความต้องการ เมื่อได้แล้วจึงจะทำให้ร่างกายสดชื่นมีเรี่ยวมีแรงได้ดี เรียกว่า “**อาหารสัปปายะธาตุ**”

อีกเรื่องหนึ่ง อาตมาตั้งชื่อเรื่องให้ว่า “**ตอบอย่างเซน**”

โยม : พระอาจารย์เจ้าคะ ช่วยสอนการปฏิบัติธรรมให้หน่อยได้ไหมคะ ว่าเขาทำกันยังไง?

พระอาจารย์ : ได้ซิโยม โยมอยากเรียนจริงๆ เหรอ

โยม : จริงเจ้าคะ อยากเรียนมากเลย

พระอาจารย์ : แล้วตอนนี้โยมพอจะเห็นความอยากที่อยู่ในใจ เห็นความต้องการที่จะเรียนบ้างไหม?

โยม : เห็นเจ้าคะ เห็นชัดเจนเลย

พระอาจารย์ : นั่นแหละ...เขาเรียกว่าการปฏิบัติธรรมละ...งั้นโยมก็ปฏิบัติธรรมเป็นแล้วนะ ง่ายๆ อย่างนี้แหละ

เรื่องตอบอย่างเช่นนี้ แอบลักฟังจากพระอาจารย์ ตอนที่พระอาจารย์เดินกลับมาจากทำวัตรเช้าที่ศาลาใหญ่ ท่านเล่าให้พระรูปอื่นๆ ฟัง แต่เราแอบขโมยมาเขียน (วิญญูณอีแอบเข้าสิง) สังเกตได้ว่าท่านจะพูดเรื่องธรรมะได้ตลอดเวลาตามแต่สถานการณ์นั้นๆ จะพาไป เช่น ขณะกวาดใบไม้ ขณะนั่งรถ รวมทั้งขณะอยู่เฉยๆ และจะได้ธรรมะอะไรที่เด็ดๆ ดีๆ เสมอแม้อยู่ใกล้ท่านเพียงลิ้นๆ ไม่ก็นาทีที่ท่านจะมีกิ่งไม้อันหนึ่งเป็นกิ่งไม้ธรรมดานี้แหละเดินติดตัวไปด้วยเสมอ (เหมือนไม้เท้าศิษย์ของพรคกระยาจก) เวลาเดินงกรรมก็เอามาพาดไว้ที่ป่าเอามือสองข้างจับไว้แล้วก็เดินไป-เดินมาหน้ากุฏิท่านเองบ่อยครั้งที่อาตมาทำตัวเป็นพวกอีแอบคือทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่หูแอบเงี่ยฟังพระอาจารย์สอนธรรมะเสมอ

บางทีก็เดินเข้าไปใกล้ๆ พอระยะที่ได้ยินไม่ให้นำเกลียดจนเกินไปและก็อย่างที่บอกว่ามีจะได้ธรรมะเด็ดๆ เสมอๆ พระอาจารย์เป็นพระที่อารมณ์ดี ยิ้มและหัวเราะอยู่เสมอ บางเรื่องท่านก็พูดเองซ้ำของท่านเองอยู่บ่อยๆ และที่สำคัญท่านเป็นจอมเทคนิคจอมลีลาชอบมีเทคนิคและศิลปะชั้นเชิงในการปฏิบัติธรรมมานำเสนออยู่บ่อยๆ ท่านบอกว่าวิปัสสนากรรมฐานเป็นศิลปะชั้นสูงสุด ถ้าใครฝึกสำเร็จแล้ว จะมีศิลปะในทุกศาสนาสาขาวิชาโดยเฉพาะศาสตร์ในการดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้นอย่า “ซื้อบื้อ” ต้องพลั่วเหมือน “ซีเนอดีน ซีดาน” หรือ “ซูการ์เรย์ เลียวนาต” หรือ “ไมเคิล จอร์แดน” ยิ่งงั๊งงั๊ง! ไม่ใช่เหมือน “มวยเลี้ยงควาย มวยงานวัด” หรือ “ฟุตบอลอบต.ทุ่งกุลาร้องไห้” จำไว้ละ “สุภกิจใจภิกขุ”

ในช่วงที่จิตตกอยู่สองวันนั้นมาทราบทีหลังว่า ท่านรู้สภาพจิตใจของอาตมาดี ท่านจึงชวนไปรับภัตตาหารเพลจนกระทั่งได้เจอ ผศ.ดร.เสาวณีย์ ในวันนั้น ท่านมาเฉลยว่าต้องการพาอาตมาไป นีเดียบำรุงกำลัง (ใจ) และครั้งนั้นก็เป็นที่แรกที่อาตมาได้ให้ศีล โยมและกล่าวอนุโมทนา ซึ่งก็ได้ผล อาตมาก็ได้พลัง (ใจ) เยอะทีเดียว พอเฉลยเสร็จก็อมยิ้มแล้วเดินจากไปตามสไตล์ของท่าน ก่อนไปก็ ยังทิ้งธรรมะให้ไว้อีกด้วยว่า

“อยาก เกิดเมื่อไหร่ ให้รู้เมื่อนั้น”

“อยาก เมื่อไหร่ ให้รู้เมื่อนั้น”

วันแม่ แห่งชาติ

ธรรมะกับปาต่องโก๋

เนื่องจากวันนี้เป็นวันแม่แห่งชาติ ทางยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย (ศูนย์หนึ่ง) อยู่บางแค ได้นิมนต์พระไปฉันเช้าและประกอบกิจกรรมที่โน่น จึงเป็นครั้งแรกที่ไม่ต้องออกไปบิณฑบาตไปถึงก็ฉันข้าวต้มเลย (ข้าวต้มกึ่ง อร่อยมาก) ซึ่งนอกจากข้าวต้มที่ทางยุวพุทธิกฯ ศูนย์หนึ่งเตรียมไว้ให้แล้ว ก็ยังมีปาต่องโก๋อีกด้วย ระหว่างที่ฉันข้าวต้มอยู่นั้น พระอาจารย์มองไปที่ปาต่องโก๋แล้วก็พูดขึ้นว่า

“ปลาห้องก้อนี่มันติดกัน แต่เวลากินก็ฉีกกินทีละข้าง เวลาไปนิพพานก็เช่นกัน ไปเป็นคู่ไม่ได้ เข้าได้อันเดียว ธรรมะจะเป็นหนึ่งเดียวเสมอ”

ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

จากนั้นก็พิธีในห้องปฏิบัติเป็นศาลา การจัดเตรียมงานเป็นระเบียบดีมาก ทำให้ซาบซึ้ง กินใจ คิดถึงโยมแม่ แต่คราวนี้ซึ่งแบบได้บุญเพราะตามไปรู้ที่ใจอีกด้วย หลังจากเข้าพิธีการสวดมนต์ให้พร โยมเสด็จ ก็บิณฑบาตรับของแห้งจากญาติโยมในห้องแอร์นั้นแหละ จากศรัทธาที่เห็นแล้วรู้สึกขนลุก หากพระสงฆ์ในปัจจุบันเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ไม่ทำเสื่อมเสียจะดีแค่ไหน ศรัทธาคนไทยนั้นมากมายจริงๆ อาตมาเองก็พยายามสร้างภาพลักษณ์ให้กับพุทธศาสนาเต็มที่ ทำกิริยาอาการภายนอกให้สำรวมระวังเป็นพิเศษ เพื่อเป็นการประกาศพระศาสนาและไม่ทำให้ญาติโยมเสื่อมศรัทธา ถึงแม้จะเป็นพระมือใหม่ แต่จิตใจก็เป็นพระและอาตมาก็มีส่วนในการที่จะประกาศพระศาสนาได้นี้หนา และสิ่งนี้เป็นสิ่งที่พระอาจารย์เน้นย้ำนักย้ำหนาให้มีความสำรวมระวัง

เมื่อบวชเป็นพระต้องช่วยกันดูแล ทำนุบำรุงและประกาศพระศาสนา แม้กระทั่งการเดิน การนั่ง กิริยาอาการต่างๆ ที่สง่างาม เมื่อญาติโยมได้มาเห็นก็เกิดความศรัทธา เสื่อมใส พระศาสนาก็จะยังคงอยู่ต่อไป พระอาจารย์ท่านเน้นมาก ให้ใส่ใจในรายละเอียดเหล่านี้ และวันนี้อาตมาก็ได้มาเห็นคำว่าศรัทธา และเห็นความสำคัญ

ที่พระอาจารย์คอยตักเตือนเสมอ ถึงขณะรับบาตรนี้ อาตมาก็ไม่ลืมที่จะเจริญสติตรวจสอบเข้าไปในความรู้สึกที่เกิดขึ้นที่ใจอีกด้วย ทุกครั้งที่โยมใส่อาตมาจะให้พรทุกคน อนุโมทนาบ้าง สาธุบ้าง ถ้าคนที่ใส่อายุแก่ๆ หน่อยก็จะบอกว่าอายุ วรรโณ สุขัง พะลัง เพราะไม่รู้จะตอบแทนเขาอย่างไรเหมือนกัน ก็ได้แต่ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เพื่อให้คนไทยยังมีศรัทธาต่อพระศาสนาสืบไป และเห็นว่าพระที่ปฏิบัติดีก็ยังมีอยู่

วันนี้ท่านแฮเกอร์ตเป็นผู้นำสวด เพราะพระอาจารย์กับท่านหมิต้องเทศน์และนำโยมปฏิบัติที่ศูนย์หนึ่ง เมื่อฉันเพลเสร็จได้มีโอกาสถือบาตรมาให้พระอาจารย์ที่กุฏิ แอบภูมิใจที่มีโอกาสได้สัมผัสบาตรพระอาจารย์ นั่งพักได้สักเดียวเดียวท่านโสแฮเกอร์ตของเราก็ชวนนั่งรถไปเป็นเพื่อน เพื่อไปทำฟันที่คลินิกคุณหมอวิสาขา ชื่อว่า “**คลินิกบ้านรักฟัน**” เมืองทองธานี ระหว่างนั่งรถไปกับท่านโส ท่านคุยเก่งน่ารักเป็นกันเอง ท่านโสโดนถอนฟันไปหนึ่งซี่ ฉะนั้น ขากลับท่านจึงไม่สามารถพูดอะไรได้อีกเลย ตลกและก็ฆ่าท่านด้วยแต่ไม่กล้าแสดงออกมา จะเป็นการไม่ให้เกียรติท่าน แต่ว่าตอนนี้หน้าท่านเหมือนซาลาเปาเลย แกรมอมผ้าห้ามเลือดแก้มตุ่ยเขียว

ขำๆ กันลิ้ม

FM ๘๙.๙๙ MH

เนื่องจากเป็นวันอาทิตย์มีญาติโยมมาถวายภัตตาหารเพลมาก ทางศูนย์จึงนิมนต์พระไปรับที่ศาลาใหญ่ วันนี้ ท่านหมิเป็นผู้ให้ศีล “**ปัญญาวโรภิกขุ**” ว่าไปตั้งแต่ “**ปาณาติปาตาฯ**” จนถึง “**มฺสรวาทาฯ**” ข้อสุดท้ายต้องเป็น “**สุราฯ**” แต่ท่านกลับพูดว่า “**กาเมฯ**” อีกร เสียงพระอาจารย์กระซิบบอกว่า “**สุราเมฯ**” ท่านหมิกลับตัวได้ทัน เอาตัวรอดไปได้หวุดหวิด แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้อาตมาแปลกใจ สิ่งที่ทำให้อาตมาแปลกใจกลับเป็นในขณะที่ท่านหมิกำลังจะต้องกล่าวศีลข้อ ๕ ว่า “**สุราเมฯ**” นั้น อาตมาก็แก้งลองนึกว่า ให้พูดเป็น “**กาเมฯ**” เล่นๆ ดู ปรากฏว่าท่านพูดออกมาจริงๆ เลย แปลกใจหรือว่าจะรู้ล่วงหน้าได้ แล้วก็นึกชมตัวเองทันที ประู่งแต่งต่ออย่าง

สวยงาม สงสัยจะเก่งใหญ่แล้ว อาจจะเป็นเพียงเหตุบังเอิญเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง

ปฏิบัติมาถึง ณ วันนี้พอจะเข้าใจอะไรชัดเจนขึ้นมาบ้างแล้วว่าการปฏิบัตินั้นเป็นการไปทำความเพียรที่จิต แต่การเดินทางกรรมและนั่งสมาธิก็ต้องทำอยู่เพราะเป็นการฝึกรู้สึกตัวที่เรียกว่ามีรูปแบบ ฝึกดูจิตไปเรื่อยๆ ให้ความสำคัญเป็นที่สุด เพราะทุกอย่างก็มารวมลงที่ใจนี้เอง ส่วนกายจะดูเมื่อไหร่ก็เห็นเพราะเป็นของหยาบกว่ารู้สึกได้ง่ายกว่า

ตอนเย็นกวาดไปไม่อยู่ท่านปัญญาวโรเดินตรงมาถามว่า

ปัญญาวโร : กิจตอนฉันทกลางวันก็จบออกพี่ว่ากิจรู้ก่อนหรือว่าพี่จะพูดว่า “**กาเมฯ**” แล้วกิจก็ตั้งใจส่งคำว่า “**กาเมฯ**” มาที่พี่

สุภกิจใจ : ใช่ครับพี่ ผมตั้งใจเล่นๆ แบบลองดู และผมเหมือนจะรู้ก่อนว่าพี่ต้องพูดผิดเป็น “**กาเมฯ**” แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นจริงหรือครับ

ปัญญาวโร : เออ!!! คือพี่จะบอกว่าพี่ได้ยินเสียงคนบอกว่า “**กาเมฯ**” แต่ตอนนั้นพี่ก็มีสติสมบูรณ์นะ แต่มีคนนำให้พี่พูด พี่เลยพูดออกไป พี่มาทบทวนดูแล้วตรงกับที่กิจบอกตอนฉันทเพลก็เลยมาถาม

สุภกิจใจ : ขนลุกเลยครับพี่ เรื่องจริงหรือเนี่ย นี่ขนาดมีคนนั่งคั่นระหว่างผมกับพี่นะเนี่ย สงสัยไอ้พวกสะกดจิตมันก็คงใช้พลังจิตแบบนี้แน่ๆ เลย

ปัญญาวโร : เออดี!!! คราวหลังจะเอาคืน พอถึงข้อ “สุราฯ” เมื่อไหร่ที่จะบอกให้ขึ้น **“ปาณาฯ”** ใหม่ตั้งแต่แรกเลย และว่างๆ ก็เปิดคลื่นนี้ไว้อีกนะ อย่าเพิ่งปิดเผื่อวันหลังจะเข้ามาคุยด้วย จะได้ไม่ต้องใช้โทรศัพท์ พูดเสร็จก็หัวเราะกัน และกวาดใบไม้ด้วยความรู้เนื้อรู้ตัวต่อไป

จากนั้นเมื่อกวาดใบไม้เสร็จ ก็มานั่งรวมกันเพื่อฉันน้ำปานะ และระหว่างนั้นก็ได้มีการสนทนาธรรมกัน รวมถึงก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพระอาจารย์ฟังด้วยก็ในเชิงที่ว่าจะอวดสรรพคุณให้พระอาจารย์ทราบว่ามันดีเลิศของพระอาจารย์ไม่ธรรมดาซะแล้วนะ สามารถใช้จิตคุยกันได้

เมื่อเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ท่านฟังจบ ก็คิดว่าพระอาจารย์ท่านคงชื่นชมพัฒนาการที่ดีเยี่ยมของลูกศิษย์ แต่ความเป็นจริงกลับเป็นเช่นนั้นไม่ สิ่งที่ท่านพระอาจารย์ตอบกลับมาคือ ยังจะมาหลงนั่งซุ่มซมกันอยู่อีก สิ่งที่ดีเข้ามาได้ สิ่งที่ไม่ดีก็เข้ามาได้เช่นกัน แรกๆ ก็เลสก็เลยหลอกให้หลงดีใจนี้ว่ามีคุณวิเศษ ต่อไปก็จะหลอกให้เป็นบ้าได้เช่นกัน เสร็จโมหะทั้งหมด หากไม่รู้ไม่เท่าทัน จะมีประโยชน์อะไร ลึนเสียงพระอาจารย์ อาตมาจึงรู้ซึ่งในคราวนี้เองว่า โง่แล้ว อวดฉลาดมันเป็นยังไง? จ๋อยไปเลย!!!

แปลกๆ ก็มี

มีเรื่องสนุกๆ ขำๆ มาบันทึกเก็บไว้ ขอพูดถึงท่านสมเพชร โดนท่านมหาสุดใจเป็นผู้เปิดประเด็นขึ้นมา ท่ามกลางคณะสงฆ์เป็น

ที่ตรงใจทุกคน ท่านสมเพชรจะเป็นพระที่แปลกๆ หน่อย หลุดโลกบ่อยๆ เอาความกับท่านไม่ค่อยได้ และทุกครั้งที่มีการบิณฑบาตตอนเช้าถ้าท่านขึ้นให้พรกับโยมที่มาใส่บาตร พระรูปอื่นๆ จะไม่สามารถหาจังหวะที่จะตามท่านได้ทัน ท่านจะให้พรออกแนวเรีพนิดหน่อย จังหวะกระซอกเป็นช่วงๆ สุดท้ายจะจบด้วยอายุ วรรณโณ สุขัง และ (พะลึง)

คำว่า **“พะลึง”** นี้เหมือนท่านพูดคนเดียว โยมไม่ได้ยิน เพราะทิ้งท้ายเสียงเบามาก พร้อมกับสะบัดหน้าหนีทันที ทิ้งไว้เพียงปลายนิ้วที่กรีดออกเป็นรูปพัด โบกมืออำลาโยม แล้วก็เดินต่อไปเป็นอย่างนี้ทุกวัน และมีหลายๆ ครั้งที่ท่านเดินต่อจากท่านพระมหาสุดใจแล้วเอาบาตรมาจ่อชนหลังตลอด จนกระทั่งท่านมามีโอกาส

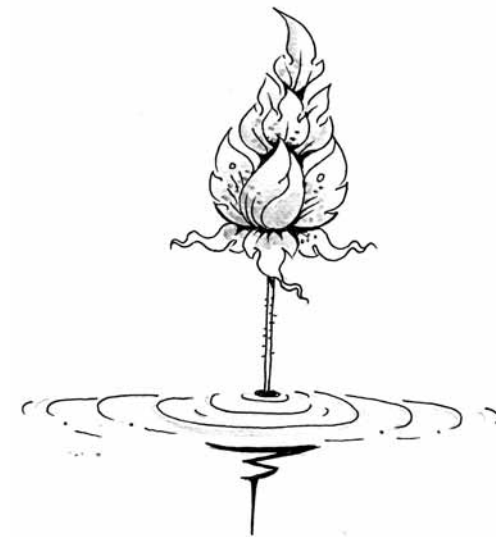
ได้เผยแพร่เรื่องนี้ต่อหน้าที่ประชุมสงฆ์ทำนองว่าท่านมหากัสสปะเริ่มมีอาการบึ้งแล้ว แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไร เป็นเรื่องของความที่ท่านมีนิสัยออกจะแปลกๆ หน่อยเท่านั้นเอง

ถอดแล้ว...จ้า!!!

บิณฑบาตทุกๆ วัน ทำให้ทราบและจดจำหน้าตา กิริยาหรืออาการต่างๆ ของญาติโยมที่ใส่บาตรทุกบ้านได้พอควร หากมีความผิดปกติของโยมที่ใส่บาตรบ้านใดก็จะทำให้เกิดการสังเกตทันทีวันนี้ก็เช่นกัน บ้านต้นไทรถัดจากบ้านยายร้านทำผม ใต้ทางด่วนจะมีเด็กหนุ่มวัยรุ่นหน้าจะเป็นลูกชายเจ้าของบ้าน ซึ่งไม่ค่อยได้ใส่บาตรบ่อยนัก แต่ทุกครั้งที่พี่เกมใส่บาตร แกจะถอดรองเท้าก็จริง แต่ก็ยังอุตส่าห์วางเท้าที่ดำๆ บนรองเท้าอีกที แล้วก็ลากรองเท้าไปด้วยใส่บาตรไปด้วย คงกลัวเท้าจะติดดินแล้วสกปรก แม่ตะโกนมาว่าให้ถอดรองเท้าคงหมายถึงให้ใช้เท้าเปล่าจะได้ไม่สูงกว่าพระ ลูกชายก็ตะโกนตอบไปว่าถอดแล้วไง ด้วยน้ำเสียงที่ขุ่นๆ แหวตเอาเรื่องเซียว (น่ากลัวจังเลย)

อยากจะถามว่าคุณโยมขอรับ ถ้าลำบากก็ถอดรองเท้าซะหน่อยเถอะนะ เห็นแล้วลำบาก (แทน) จัง และแล้ววันนี้ฝันก็เป็นจริงเมื่อเช้าวันนี้คุณโยมมาแนวใหม่คือถอดรองเท้าจริงๆ เท้าติดพื้นแล้วเป็นคนติดดินแล้ว ไม่ต้องมีอะไรมารองใต้ฝ่าเท้าอีกต่อไป ไม่ต้องมาลากเท้าไปกับรองเท้าให้ลำบากอีกต่อไป รู้จักปล่อยวางแล้ว

ถึงแม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่การถอดรองเท้าเวลาใส่บาตรพระ แต่มันก็ทำให้ชีวิตคุณโยมท่านนี้สะดวกสบายขึ้นในการใส่บาตร ไม่เป็นภาระ ไม่ต้องมาห่วงรองเท้า ดีใจด้วยนะโยมที่เล็ก ยึดมั่นถือมั่นกับรองเท้าของโยมแล้ว ต่อนี้ไปโยมจะใส่บาตรอย่างสบายใจไร้กังวล เพราะได้ปล่อยวางภาระไปแล้ว เมื่อปล่อยวางทุกข์ก็ไม่มีที่จะเกาะ ดีใจด้วยนะ (จ๊ะ)... เจริญพร

กองทัพธรรม

นักวิปัสสนาผู้กล้า

นักวิปัสสนาต้องเป็นเยี่ยงผู้กล้าหาญเด็ดเดี่ยว มั่นคง แม้กำลังเผชิญหน้ากับศัตรูซึ่งๆ หน้า ก็ไม่หวั่นไหว และสำหรับนักปฏิบัติวิปัสสนาถึงแม้จะมีความทุกข์เกิดขึ้นในการปฏิบัติ ก็กล้าพอที่จะยืนดูความทุกข์อยู่เฉยๆ โดยที่ไม่เข้าไปทำอะไร ไม่เข้าไปแทรกแซงสภาวะนั้นๆ ตรงข้ามกลับอดทนกับสิ่งที่เกิดขึ้น ด้วยการรู้อยู่และให้ความทุกข์หรือสภาวะต่างๆ แสดงธรรมะให้นักวิปัสสนาดู ให้รู้เช่นเห็นชาติของเขา เพราะนักวิปัสสนาเข้าใจดีว่าไม่มีสิ่งใดพ้นจากกฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตาไปได้ พระอาจารย์เคยบอกไว้ว่า ถ้าจะไปจากสิ่งใดต้องอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ ไม่ใช่จะไปจากสิ่งใด ก็ไปจากสิ่งนั้น ถ้าไปจากสิ่งนั้นจะไปจากสิ่งนั้นไม่ได้ ยิ่งไม่อยากอยู่ ยิ่งต้องอยู่ อยู่จนไม่เหลืออยาก และทุกข์ครั้งที่รู้อยู่ ฝ้าดูอยู่ ถือว่า ได้ชำระจิต ได้ชดใช้กรรมทุกครั้งไป จิตจะสะอาดขึ้นทีละน้อย หากรู้ทันกิเลส กิเลสก็จะไม่สามารถที่จะครอบงำได้เพราะมีสติ สติคือตัวรู้ เมื่อรู้อยู่ กิเลสก็แสดงบทบาทไม่ได้ มีสิ่งใดแปลกปลอมเข้ามาในจิตก็รู้ทัน เมื่อมีผู้รู้รู้อยู่ ผู้ถูกรู้ก็ดับ ทำไปบ่อยๆ เข้า ก็เหมือนหนูเจอแมว โจรเจอตำรวจ มันจะหลบทุกครั้งไป กิเลสจะอึดอัดและไม่มีที่อยู่ ยิ่งรู้ทันบ่อยๆ มันจะหลบทุกที

เกียรติธรรมจากพระอาจารย์

- อยู่เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไร ให้รูปธรรม นามธรรม เขาทำงานของเขาไปตามปกติ ต่อเมื่อมีสิ่งใดปรากฏที่กายหรือใจนี้ ให้จิตตามไปรู้ ไปดูโดยไม่เข้าไปแทรกแซงอะไร แล้วสภาวะนั้นๆ ที่ถูกรู้จะแสดงธรรมะให้ดูเอง

- รูปธรรม นามธรรมนี้ เกิดจากการรวมกันประชุมกันของแต่ละสิ่งประกอบขึ้นมาเรียกว่าร่างกายและจิตใจ แต่เมื่อแยกชิ้นส่วนออกแล้ว ทุกอย่างก็มีความเป็นเอกเทศในตัวเอง อยู่ด้วยกันแต่ไม่เกี่ยวกัน คนละหน้าที่กัน และเขาก็ทำหน้าที่ของเขา ตามเหตุปัจจัยที่มากกระทบ เมื่อเหตุปัจจัยพร้อมก็เกิดเป็นสภาวะต่างๆ ขึ้น เช่น ความดีใจ ความอิจฉา ความสบายใจ ฯลฯ และสภาวะต่างๆ ก็จะทำงานของเขาอย่างซื่อสัตย์ตรงไปตรงมา เขาก็เป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งเช่นกัน เมื่อหมดเหตุปัจจัย เขาก็ดับไปสลายไป ไม่คงทนถาวร ไม่สามารถทนอยู่ได้ ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ ดังนั้นรู้อย่างนี้แล้วก็ไม่ควรเข้าไปยึดมั่นถือมั่นต่อสภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว เมื่อเราทำใจให้เป็นกลาง ให้ความยุติธรรมกับสภาวะต่างๆ เหล่านี้ เขาก็จะแสดงธรรมะให้เราดูต่อหน้าต่อตา และธรรมะเหล่านี้ก็ไม่ได้ไปหาที่ไหนไกลอยู่ที่กายนี้ ใจนี้ของทุกคนนั่นเอง

“สมทบพระสงฆ์ที่พึงผยอง”

พระอาจารย์ได้พาไปที่วัดผาณิตารามอีกครั้ง เพื่อไปทำหนังสือสุทธิให้ถูกต้อง เพื่อใช้ประกอบในการทำเรื่องไปประเทศ

อินเดีย ได้กราบท่านเจ้าอาวาสและท่านสุรศักดิ์ ท่านยังคงให้การปฏิสังขรณ์เป็นอย่างดี ยิ่ง จากนั้นพระอาจารย์ได้พาไปที่อำเภอพนัสนิคม เพื่อไปที่ “วัดน้ำ” ซึ่งพระอาจารย์บอกว่าจะพาไปพบพระรูปหนึ่งชื่อ “ท่านสมโภช”

ซึ่งปัจจุบัน เป็นเจ้าอาวาสที่วัดนี้ เมื่อพบตัวจริงของท่าน ดูท่านงามสง่ามากทั้งหน้าตาและกิริยา รวมถึงน้ำเสียงที่นุ่มนวล เวลาเปล่งเสียงพูดออกมา ทำให้ย่อนึกไปถึงบรรยากาศครั้งสมัยพุทธกาลว่าคงมีพระแบบที่งดงามแบบพระอาจารย์ และท่านสมโภชอยู่ด้วยกันมากมาย แล้วคงจะนำศรัทธาและนำเลื่อมใสมาดูทีเดียว ท่านให้การธรรมปฏิสังขรณ์เป็นอย่างดี ได้นั่งสนทนาธรรมกัน ท่านใช้ภาษาที่คุยกันเรียกว่าเป็นการใช้ภาษาธรรมะคุยกันน่าจะเหมาะสมที่สุด เพราะบางช่วงของการสนทนา ก็จะคุยกันในลักษณะที่ลึกซึ้ง

สามารถตีความหมายในทางธรรมได้หลายแง่หลายมุมทีเดียว และในบางเรื่องก็คงมีพระอาจารย์ท่านหนึ่งที่ทราบ พวกเราๆ อย่างเอาตามคงตามไม่ทัน ความอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มองเห็นว่ามีการนอบน้อมมากโดยเฉพาะอาจารย์ของเอาตมา ท่านมีกิริยาที่งดงามและปฏิบัติตัว วางตัวได้เหมาะสมยิ่ง ท่านอาจารย์สมโภชก็ชื่นชมพระอาจารย์อยู่ไม่น้อยทีเดียว รวมไปถึงชื่นชมผลงานในหนังสือที่พระอาจารย์เขียนอีกด้วย และพระอาจารย์ก็ได้ฝากหนังสือที่ท่านเขียนให้ท่านสมโภชได้ไว้แจกญาติโยมที่สนใจใฝ่ธรรมเป็นความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่และถือว่าเป็นความโชคดีอีกอย่างหนึ่งที่เอาตมาได้มีโอกาสพบพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอีกรูปหนึ่ง มองย้อนถึงตัวเองในสมัยเด็กๆ ที่เคยได้อ่านหนังสือพระแล้วก็จิตใจชอบเรื่องราวที่เขียนในหนังสือของพระอาจารย์ที่มีชื่อเสียงต่างๆ ท่านก็จะเป็นแบบนี้คือติดตามครูบาอาจารย์ไปพบพระที่ดีๆ มีคุณธรรมสูงไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้มาสัมผัสบรรยากาศแบบนี้เหมือนกัน

คุยไปสักพัก พระอาจารย์บอกว่า หากเราปฏิบัติดี ยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นแล้ว ดิถีจะดุคดีให้มาเจอกันเอง คุยไปคุยมาท่านสมโภชก็เล่าว่าท่านมีที่อยู่แปลงหนึ่ง ข้างหน้าเป็นทะเลสาบ ท่านไปสร้างกุฏิไว้ยังเป็นปรากรแต่ยังไม่มีโอกาสได้ไปอยู่ มีคนมาขอซื้อท่านมากมาย แต่ท่านไม่ขาย ท่านตั้งใจสักวันจะไปสร้างสถานปฏิบัติธรรมและอยู่ที่นั่น แล้วท่านก็เอ่ยปากชวนให้พระอาจารย์ไปอยู่ที่นั่น แต่พระอาจารย์ก็แบ่งรับแบ่งสู้อยู่ บอกขอไปเยี่ยมชมดูก่อน ท่านสมโภชบอกว่าเป็นปรากร ลำบากกาย แต่สงบมาก หากเข้าถึงธรรมแล้วใจ

จะสบายมาก ท่านว่าวันดีคืนดีก็มีหมีมาเดินป่วนเปื้อน (ขออย่าว่าเป็นหมีจริงๆ ไม่ใช่ท่านหมี) กลางคืนท่านเคยเจอลูกไฟสีขาวลอยมามีลักษณะเป็นวงกลมดวงใหญ่อยู่ตรงกลางและมีดวงบริวารล้อมรอบอยู่ข้างๆ อีกถึง ๔ ดวง ท่านเห็นกับตาของท่านเอง มีพระที่ไม่ดีไปอยู่ก็อยู่ไม่ได้ บอกว่าได้ยินเสียงกลองคึก เสียงอาวุธปะทะกัน เสียงขบวนทัพ เป็นต้น เมื่อเห็นสมควรแก่เวลาก็กราบลาท่านกลับ

พอเข้ามาในรถ เอาตมาก็ยังคุยกันต่อว่าอยากไปจัง พระอาจารย์ก็ยิ้มๆ (อีกแล้วครับท่าน) ท่านบอกว่ามันไม่ใช่เรื่องสนุกนะ อยู่ป่าเนี่ย อันตรายเยอะ จิตต้องดี ต้องตื่นตัวอยู่เสมอ ท่านมองมาด้วยความเมตตาแบบเอ็นดูและยิ้มเล็กน้อย

จากบรรยากาศการสนทนาที่ผ่านมา ทำให้เอาตมาได้รู้สึกว่าเมื่อใดที่พระผู้มีคุณธรรมสูงและเป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบมาอยู่รวมกัน จะรู้สึกว่าคุณของพระตถาคตเจ้าทุกรูปนั้น ภายนอกดูเรียบง่าย นุ่มนวล อ่อนโยน มีกิริยาที่งดงาม แต่ภายในจิตใจนั้นมีความแน่วแน่ มั่นคงต่อพระรัตนตรัย ไม่หวั่นไหว อาจหาญเด็ดเดี่ยว มีความกล้ากล้าหาญเป็นที่ตั้ง และยอมแลกแม้ชีวิตเพื่อธรรมะของพุทธองค์ เพื่อปกป้องและสืบสานสืบทอดทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนตลอดชั่วชีวิตของตนเอง เอาตมามั่นใจอย่างนั้น เมื่อเอาตมานึกถึงภาพพระอาจารย์นั่งสมาธิที่ไร่ รู้สึกเหมือนเป็นกองกำลังของพระพุทธเจ้า เป็นกำลังของพระศาสดา มีเหล่าทหารเอกขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าคอยประกาศศักราชและเผยแผ่พระพุทธศาสนาสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน สมควรแล้วที่จะ

ได้รับการยกย่อง “สังโฆ นาโถตตะโร มะมัง สมทบพระสงฆ์ที่พึง
ผยอง”

ยิ่งเป็นชุด

ท่านอาจารย์ให้เริ่มเรื่องความเพียรขึ้นอีก ท่านว่าพาไปเจอ
ครูบาอาจารย์ที่ดีๆ แล้ว ควรจะมีกำลังใจ และมีตัวอย่างที่ดีในการ
ปฏิบัติ ในการทำวัตรเช้านี้ท่านเลยเลือกเปิดเทปการบรรยายของ
รศ.ดร.สนอง วรอุไร “**เรื่องการปฏิบัติ คือ บทพิสูจน์**” ท่านอาจารย์
ไม่เคยพูดว่าตรงๆ แต่ท่านจะมีวิธีที่จะทำให้สำนึกแล้วย้อนกลับมา
มองดูตัวเองเสมอ อย่างเช่นเรื่องความเพียรซึ่งท่านคงเห็นว่าตอนนี้
ย่อหย่อนลงไป ท่านก็เริ่มต้นด้วยการเปิดเรื่องราวการปฏิบัติของ
คุณแม่ตร.สิริ กรินชัย ให้ดู จากนั้นท่านก็พาไปพบพระอาจารย์สมโภช
และซ้ำอีกที่ด้วยการเปิดเทปรศ.ดร.สนอง วรอุไร ให้ดู เจอไปชุดใหญ่
อย่างนี้ ถึงท่านไม่พูดอะไรสักคำก็พอ จะมองอะไรออกแล้ว
ว่าท่านต้องการให้แก้ไขในส่วนใด และพวกเราย่อหย่อนตรงไหน
กันบ้าง หลังจากดูเทป รศ.ดร.สนอง เสร็จเรียบร้อย ท่านก็เทศน์
นิดหน่อยพอหอมปากหอมคอว่าควรเร่งความเพียรให้มาก เพราะ
ตอนนี้เปรียบเสมือนอยู่ในสนามซ้อม หากซ้อมไม่ดี เมื่อออกไปสู้
โลกภายนอกจะเอาอะไรไปต่อสู้อ ก็โดนโลกตบหน้า ตีเข้า ต่อยคว่ำ
เอาเท่านั้นเอง ละอายใจจริงครับ เจอไปชุดใหญ่

จริง ตามจริง

ข้าวเม็ดเดียว

บิณฑบาตมาถึงบ้านโยมหลังสุดท้าย คนสุดท้ายที่ใส่บาตร
ปรากฏว่าเมื่อข้าวในทัพพีหล่นลงที่ก้นบาตรของอาตมา สายตา
เหลือบไปเห็นเศษเล็กๆ สีดำนิดเดียวที่ติดอยู่ที่ปลายเมล็ดข้าวสวย
เม็ดนั้น ทันใดนั้นเห็นการสั่นสะเทือนเล็กๆ แสดงถึงความขจัดใจที่
เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย แล้วก็สรุปได้ว่าเกิดความไม่พอใจที่มีเศษผง
ติดที่ข้าว และกำลังจะปรุ่งแต่งไปต่อ แต่สติเริ่มเข้ามาทำหน้าที่
จึงหยุดเพียงแคความขจัดใจเล็กๆ ที่ติดมากับข้าว สิ่งที่ทำให้อาตมารู้สึก
แปลกใจว่าหากเป็นเมื่อก่อนเรื่องนี้จะไม่มีความรู้สึกเลย ถูกมองข้าม
อย่างสิ้นเชิง

แต่ ณ วันนี้ด้วยจิตใจที่เริ่มมั่นคง และสติที่ดีขึ้นทำให้เห็น การทำงานของจิตที่วิ่งไปรับอารมณ์ที่มาทางตาแล้วมาโผล่ที่ใจ ถึงแม้จะเป็นอารมณ์ที่ซัดใจเพียงนิดเดียวก็รับรู้ได้ แล้วเขาก็ดับไป หากสติเข้ามาไม่ทันในขณะที่จิตเป็นอกุศล ในวินาทีที่โยมผู้นั้น ได้ใส่บาตร อาตมาก็จะเป็นหนี้โยมผู้นั้นทันที และหากจิตดวงสุดท้าย ของอาตมาเกิด ณ ขณะนั้นโดยที่อาตมาไม่มีสติมารู้ทัน อาตมาก็ได้ ตกนรกไปเรียบร้อยแล้วโดยมีสาเหตุมาจาก “ข้าวสุกเม็ดเดียว”

เลิกมีมายากับตัวเอง

เช้าวันนี้เวลาตีสาม ก็ตื่นขึ้นมาเดินจงกรมเป็นปกติและ ทุกครั้งที่ตื่นก็ต้องเปิดไฟในกุฏิเพื่อเป็นสัญญาณให้ทราบว่าเป็น “เราตื่น แล้วนะ” “ไม่ได้หลับนะ” เป็นต้น แล้วก็ยันร่างที่ไว้วิญญาณ

ลุกขึ้น แต่วันนี้มีเสียงที่อยู่ส่วนลึกของหัวใจตะโกนว่า “โกหก” เพราะ สิ่งที่ทำนั้นมันไม่ตรงกับใจ การที่เปิดไฟนั้นหรือการลงเดินจงกรม เพื่อให้คนอื่นฯ (โดยเฉพาะพระอาจารย์) เห็นว่าได้ทำนั้นเป็นความ คิดที่โง่ลึนดี และเป็นกาหกแม้กระทั่งตัวเอง เพราะไม่ได้ทำ อย่างพร้อมที่จะทำ แต่ทำเพื่อให้ได้ชื่อว่าตื่นมาเดินจงกรมและนั่งสมาธิตามที่นัดหมายอย่างนั้นหรือ? หากทำโดยปราศจากความ เข้าใจอย่างนี้จะไปได้สติ การรู้เนื้อรู้ตัวมาจากไหน กลับกลายเป็น การที่ต้องตื่นขึ้นมาเป็นภาระที่ต้องพยายามทำหรือ?? ไม่ถูกแน่ๆ??

เสียงพระอาจารย์ตะโกนก้องเข้ามาในหัวว่า “จงทำในสิ่งที่สมควรทำ” ไซ้แล้ว นั่นแหละคือคำตอบที่ถูกต้อง หากรู้ว่าสิ่งใด สมควรทำก็จะเต็มใจทำเมื่อเต็มใจทำก็จะทำได้อย่างเต็มที่และเต็มใจ โดยที่ไม่ต้องมีใครมาบังคับและไม่จำเป็นต้องไปบอกใครให้รับรู้

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อาตมาตื่นขึ้นมาด้วยความเต็มใจ ที่จะตื่น ร่างกาย-จิตกลับสดชื่นได้อย่างน่าแปลก พร้อมทั้งจะเดินจงกรม-นั่งสมาธิหรือทำกิจอื่นๆ ด้วยความสดชื่น แล้วก็ไม่ต้องไปมีภาระ กับการเปิดไฟเพื่อประกาศให้โลกรู้อีกต่อไป ไม่ต้องโกหกตัวเองอีก ต่อไป มีความบริสุทธิ์ใจเกิดขึ้น นี่แหละถูกต้องแล้ว อาตมาบอก ตัวเองอย่างนั้น เพราะภายในจิตใจนั้นมีแต่ความเบา ความสบายใจ ที่ได้ทำ ถึงภายนอกจะไม่ได้เปิดไฟที่กุฏิเหมือนทุกวัน ถึงใครๆ จะ เข้าใจว่านอนหลับ แต่ไฟที่เปิดอยู่ภายในนั้นสว่างจ้า จิตผู้รู้มีความ ตื่นตัว มีความตั้งมั่นพร้อมที่จะดูการทำงานของกาย ดูการทำงานของ จิตใจ ซึ่งทั้งร่างกาย และจิตใจเขาก็ตื่นมาทำงานพร้อมๆ กับเรา

เขาก็คงคิด ยังไปฟัง ยังหนาวอยู่ ยังมีสภาวะต่างๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา และถึงแม้เราจะอยู่บ้านหลังเดียวกันแต่ไม่เกี่ยวกันหน้าที่ใครหน้าที่มัน จิตผู้รู้ก็รับรู้ไป แล้วก็ไม่ได้เก็บสภาวะนั้นๆ มาใส่ใจ เกิดแล้วก็ดับไป แล้วทุกอย่างก็จะผ่านไปทั้งหมด ตอนนี่เห็นสภาวะต่างๆ ชัดเหลือ เกิน...

รักตัว กลัว....ผี

เนื่องจากสามวันนี้พระอาจารย์ได้ให้เก็บตัว ไม่ต้องรวมกัน ทั้งเช้า-เย็น มีกิจกรรมบิณฑบาตอย่างเดียวนั่นที่เมื่อก่อน จะนั้น หลังกวาดไปไม้เสร็จตกเย็นอาตมาจะไปที่หอธรรม ไปคนเดียว เนื่องจากต้องการดูใจตัวเองว่าเวลาอยู่คนเดียวจริงๆ มีดๆ จะเป็นอย่างไร

หากยังไม่มีดก็ดูไม่น่ากลัวเท่าไร แต่พอมีดสนิทธบรรยากศ น่ากลัวมาก มีเสียงก้องแก๊งตลอดและชัดมากเนื่องจากเงียบสนิท หากเดินออกมานอกประตูและเหลียวมองไปทางซ้ายและขวาจะ เห็นเป็นห้องติดๆ กันไป เหมือนห้องที่โรงแรมแบบนั้นแต่ปิดไฟ และมีดสนิทที่เพิ่มความน่ากลัวเพราะมีผู้มาปฏิบัติเสียชีวิตที่ศูนย์สอง

เมื่อความมืดมาเยือนอาตมามองไปที่กระจกเห็นว่าด้านนอกมองอะไรไม่เห็นแล้ว พอมาสังเกตที่ใจก็เริ่มเห็นการคิดปรุงแต่งและความกลัวที่เกิดขึ้น ในขณะที่ดูนั้นก็เดินจงกรมไปด้วย ความกลัวก็ไม่ได้ลดลงมาเลย เกิดปวดปัสสาวะขึ้นมาก็ต้องเดินออกไปเข้าห้องน้ำ กลัวมากแต่ก็ตัดใจ ในระหว่างที่เดินไปใจสั่นหวิวตลอดแต่ก็ฝืนเพราะอยากรู้ว่าสุดท้ายใจจะเป็นอย่างไร กลับมาแล้วมานั่งสวดมนต์ทำวัตรเย็น เมื่อความกลัวค่อยๆ บรรจุนเต็มอกและไม่มีที่ระบาย ออก หนักๆ เข้าสังเกตเห็นว่ามันเริ่มคงที่และลดลงบ้างเล็กน้อย อาตมานั่งลงและเริ่มออกเสียงสวดมนต์ไปสักพัก จู่ๆ เสียงตัดไฟดังเป๊าะ! ไฟสํารองฉายขึ้น ไฟทุกดวงในห้องดับลง ใจเต้นตุ้มตามขึ้นมาคิดว่างานนี้โดนแล้ว แต่ยังไม่ให้กำลังใจตัวเอง กล้าชนิดไม่เคยกล้ามาก่อนด้วย หุ่นเดิมก็เป็นคนกลัวความมืด กลัวผีอยู่แล้ว กลัวแบบหลายๆ ด้วย เจอบรรยากาศแบบนี้ทำให้ความกลัวพุ่งขึ้นสุดเพดานอย่างรวดเร็ว แต่เพราะยังสวดไม่จบ สวดไปถึงพระธรรมคุณก็ปลอบใจตัวเองว่าเราสวดให้พระพุทธเจ้า ก็ขอถวายท่านสวดต่อไปจนจบ

เมื่อคนเราถึงคราวยึดอยู่กับความกลัวจริงๆ ขึ้นมา จิตที่เคยกลัวสุดๆ ความรู้สึกกลัวกลับมีที่ท่าที่ลดลง เป็นความรู้สึกกล้าที่เริ่มมีมากขึ้น และคิดในใจว่าเกิดอะไรก็เกิด ตายเป็นตาย น่าเสียที่สิ้นเครื่องในการสวดมนต์ตอนแรกก็เริ่มหนักแน่นขึ้นจนตั้งเป็นปกติพร้อมที่จะสวดให้จบด้วยความรู้สึกที่ถวายตัวให้พระพุทธรูปที่อยู่ตรงหน้า เมื่อทุกอย่างเสร็จสิ้นลงประมาณสามทุ่มก็เดินกลับลงมาสังเกตใจตัวเองที่ค่อยๆ ผ่อนคลายขึ้น หันกลับไปดูที่บันไดที่เพิ่งเดินลงมาจากข้างบนสักครู่นี้ ไม่คิดว่าคนที่เพิ่งลงมานั้นจะเป็นตัวเอง เดินกลับกุฏิด้วยความกล้าที่เขามีมาเอง มั่นใจขึ้นอีกเป็นกอง

คืนวันต่อมา ก็ไปวัดใจตัวเองอีก คืนนี้สังเกตว่าก็ยังกลัวเหมือนเดิมแต่แรงดันในอกน้อยกว่าเมื่อวาน บรรยากาสดูตึงเครียดน้อยลง เมื่อความมืดมาเยือนความกลัวเริ่มเข้ามารุกรานอีกครั้ง และก็หวังใจว่าถ้าถึงช่วงเวลาเดิมแล้วไฟเกิดดับขึ้นมาอีกจะเอาอย่างไรดี? จนแล้วจนรอดก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จิตใจเริ่มปรับได้มั่นคงขึ้นหนักแน่นกว่าเมื่อวาน อยู่จนถึงสามทุ่มก็กลับลงมาเช่นเดิม ล้มผัสที่ใจ ความกลัวเทียบกับเมื่อวานลดลงไปมาก แต่ก็ยังมีอยู่ รุ่งขึ้นอีกวันเจอโยมปริษาทามว่าวันที่ไฟดับผมเดินมาดูและเมื่อวานผมก็เห็นร่องเท้าท่านอีก ท่านกล้าขึ้นไปอยู่คนเดียวได้อย่างไร อาตมาก็บอกว่า มันน่ากลัว โยมปริษาบอกว่า มันน่ากลัวมากเลยหละ ถ้าท่านอยู่ได้ถึงตีหนึ่ง ตีสองนะ พุดเสร็จก็เงยบแล้วชูนิ้วโป้งให้ดู อาตมาใจพุ่งไปที่เรื่องโยคีเสียชีวิตทันที บรี้อ.....

ของฝาก จากพระปัญญาวโร

ได้เข้าไปนั่งคุยกับท่านหมี่ ก็บอกท่านว่ามีอะไรก็ตัดเตือนกันไว้ เห็นว่าท่านก็เป็นพี่คนหนึ่ง สบายอยู่แล้ว ก็คุยกันไปแล้ววกมาเรื่องของการปฏิบัติ ได้แง่คิดกลับมาหลายอย่าง สาเหตุที่มันทำท่าจะดีแล้วไม่ดี เดี่ยวจะดีแล้วก็หายไป รวมไปถึงการส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ที่พอพูดออกมาจริงๆ มันรู้สึกว่่าเล่าไม่ตรงกับสิ่งที่อยู่ในใจ ท่านหมี่ก็วิเคราะห์ให้ฟังว่า

- **เริ่มจากให้ทำอะไรให้ช้าลง** ทำทีละอย่าง ดูกายแล้วก็มาดูที่ใจ ดูการเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนไหว

- **ทำให้จริงๆ จังๆ** และกำหนดอิริยาบถต่างๆ ให้ถี่ให้ต่อเนื่อง มันต้องต่อเนื่องให้มากที่สุด ถี่ที่สุดเท่าที่จะทำได้และห้ามคุยกับ

คนอื่นๆ การที่เริ่มกำหนดไปเท่ากับเริ่มเอาไม่มาผูกกันเพื่อให้เกิดประกายไฟ แต่พอคุยกันปุ๊บ ไม้ที่ผูกกันมาดีๆ เท่ากับหยุดดูไปเลยยังไม่พอยังเท่ากับเอาไม้ไปลุ่มน้ำอีกยิ่งแย่นักต้องมาเริ่มกันใหม่อีกนานเลย ถึงจะไปเดินจงกรมก็ฟังชานไม่ได้อะไร

- **ปิดการสื่อสารทุกชนิด** รวมถึงการอ่านหนังสือธรรมะ เพราะเป็นการป้อนข้อมูลเข้าไปในหัวอีกหนึ่งทาง ปกติถ้าไม่คุยกับใคร ข้อมูลในหัวจะถูกย่อยด้วยตัวเองในเวลา ๓ วันหลังจากนั้น เสียงที่พูดในหัวจะเจียบลงหากกำหนดต่อเนื่อง จะเกิดสมาธิและจะเริ่มเห็นผล

- **ให้เฝ้าดูแต่ในร่างกายของตัวเอง** ธรรมะแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ รวมแล้วเหลือ “ผู้ดูกับผู้ถูกดู” ก็คือไม่ให้ส่งจิตออกนอกคอยสังเกตแต่ร่างกายและจิตใจของตัวเอง เท่านั้น

ฟังดูก็มีข้อผิดพลาดอยู่ในนั้นหลายอย่างเลยทีเดียว คงต้องมาทบทวนข้อผิดพลาดและปรับปรุงกันใหม่

มุงมั่น-หมั่นฝึก

ทำให้ต่อเนื่องก็ยิ่งยากไป

หลังจากได้ทบทวนการปฏิบัติที่ผ่านมาเพื่อหาข้อบกพร่อง และนำคำแนะนำที่ได้รับมาปรับปรุงและแก้ไข แต่ในใจก็ยังนึกถึงแต่ว่าต้องทำให้ต่อเนื่องอย่างเดี๋ยวนั้น จะได้เหมือนไม้ที่ถูกัน ถ้าถูไม่หยุดละก็ต้องเกิดลูกเป็นไฟขึ้นได้แน่ๆ และก็นึกไปถึงอีกว่า ยิ่งหลังจากที่ไปโปรดโยมอาปาและโยมแม่ที่สุพรรณแล้ว กลับมา จะขอพระอาจารย์ดกกิจกรรมทุกอย่าง และขออยู่กับตัวเองเพราะเข้าใจว่าการที่อยู่คนเดียวโดยอยู่แต่ในห้องจะทำให้เกิดความต่อเนื่องได้ง่าย และดีกว่าที่จะไปทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งทำให้ความต่อเนื่องที่สั่งสมมาขาดตอนไป ทำให้ไม้ที่ถูกันมาดี ๆ ถูกแยกออกจากกันอีก ไฟก็ไม่ลุกซึกที่

แต่ทุกครั้งเมื่อคิดถึงว่าจะต้องทำให้ต่อเนื่องที่ไร ก็รู้สึกว่ หนักใจอยู่ทุกครั้งไปเหมือนกัน เพราะที่ผ่านมาและสองวันที่อยู่กับ ตัวเองมาเนี่ยทำยังไง ก็ยังไม่มีความรู้สึกว่ มั่นต่อเนื่อง ถึงจะรู้สึกตัว ว่าได้บ่อยก็ยังไม่น่าจะเรียกว่าต่อเนื่อง เข้าใจว่ ยังต่อเนื่องไม่มากพอ ในระหว่างนี้ก็พยายามที่จะรู้สึกตัวให้บ่อยที่สุด ยิ่งบ่อยก็แปลว่ ยิ่ง ต่อเนื่อง อาตมาน่าจะปฏิบัติถูกแล้วนะ แม้จะรู้สึกซัดๆ นิดหน่อย ก็ตาม

เข้าวันนี้ได้ออกบิณฑบาตเหมือนเดิม ไม่ได้มีการคาดหวัง ะไรจากการบิณฑบาต ก็แค่เตือนตัวเองเหมือนทุกวันว่ ให้รู้เนื้อ รู้ตัวให้บ่อยๆ แต่วันนี้รู้สึกมันจะไม่ค่อยเหมือนเดิมก็ตรงที่ความคิด ไม่สามารถทำให้หยุดหจิดได้เช่นทุกวันที่ผ่านมา แต่รู้ว่ามีการคิดอยู่ เหมือนเดิม ไม่หยุดคิด รู้อยู่และบางครั้งก็เผลอไปคิดบ่อยๆ อีกด้วย แต่ไม่โกรธเขา ไม่ได้สนใจ รู้สึกว่ วันนี้อยู่ร่วมกันได้ด้วยดี อาตมา ก็ไม่สนใจความคิด ความคิดก็ไม่สนใจอาตมา แต่เขาก็ยังตั้งหน้า ตั้งตา คิดอยู่ ทุกครั้งทีไปรู้ก็เห็นคิดอยู่ทุกที

เมื่ออุปสรรคขึ้นโตะ คือ ความคิดมีบทบาทลดลง สัมผัสอื่น ๆ และความรู้สึกตัวก็เข้ามาแทนที่ ตื่นตัวดี ไม่เผลอยาวๆ รู้แล้ว ปล่อยให้เรื่อย ๆ ชนิดที่ว่ วันนี้ การปล่อยวางอารมณ์หรือสภาวะที่ เกิดขึ้นค่อนข้างที่จะเรียกได้ว่ **“เป็นตามธรรมชาติ เป็นอัตโนมัติ”** รู้สึกไม่ฝืน ไม่ค่อยติดขัดเหมือนวันก่อนๆ เป็นการทิ้งแล้วไปรับใหม่ ใจก็ไม่ได้คิดอะไร แอบมาดูที่ใจที่ไร ก็เห็นกันอยู่เรื่อย แต่ก็รู้ตาม กันไปทุกๆ ครั้ง เมื่อรับบาตรไปได้ครึ่งทางและเลี้ยวกลับข้ามสะพาน

มาอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นฝั่งตรงข้ามเพื่อรับบาตรในช่วงซากลับ อาตมา จะเรียกว่า **“ครึ่งหลัง”** พอไปได้สักระยะการรู้สึกตัวจะเริ่มมีปัญหา จะเริ่มคิดเรื่อยเปื่อยไม่ค่อยรู้สึกตัวนัก ยิ่งใกล้ถึงศูนย์สอง ยิ่ง เหม่อหนัก นี่ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่คิดว่าต้องหยุดบิณฑบาตเพราะ ทำให้ขัด จังหวะขาดความต่อเนื่องในการปฏิบัติและทำให้ไม้ที่จะถูก กันอย่างต่อเนื่องแยกออกจากกัน อันนี้อาตมาก็เข้าใจไปเอง โมเม ไปเองว่าน่าจะต้องเป็นเหตุผลนี้อย่างแน่นอน

อย่างที่บอกว่าวันนี้ค่อนข้างลงตัว สติและความรู้สึกตัว ทำงานลื่นไหล จับความรู้สึกได้มาก แต่ก็ไม่ได้เรียกว่าต่อเนื่อง มี ขาดช่วงไปบ้าง และทุกครั้งเมื่อรู้แล้วก็ปล่อยออกไปเพื่อไปรับของ ใหม่ที่เข้ามา ตามที่เขาจะตามรู้ได้ทัน อยู่ๆ ก็กระจางขึ้นมาว่า ความ ต่อเนื่องที่อาตมาพยายามแล้วพยายามเล่าที่จะให้รู้สึกตัว ทำยังไงๆ มันก็มีความรู้สึกที่ไม่ต่อเนื่องอยู่ดี ทำให้ที่ผ่านมาก็เลยพาให้เข้าใจ ไปว่า ขอให้ทำบ่อยๆ เขาก็คงเรียกว่าต่อเนื่องแล้วมั้ง แต่จากความ กระจางที่วิ่งเข้ามาและความเข้าใจอันใหม่ที่เกิดขึ้นนี้ บอกว่าทุกอย่าง มีเหตุให้เกิด ความต่อเนื่องก็เช่นกันเขามีเหตุใกล้ให้เกิด ที่ผ่านมา อาตมาพยายาม **“ทำ”** และสร้างความต่อเนื่องมาตลอด อาตมาไม่ ขอเรียก เหตุใกล้ที่ทำให้เกิดความต่อเนื่องว่า **“ทำถี่ๆ”** อาตมาขอไม่ เรียกว่า **“ทำบ่อยๆ”** อาตมาขอใช้ภาษาของตัวเองว่า **“เก็บรายละเอียด ทุกกระเบียดนิ้ว”** อาตมาถึงได้บอกว่าทำให้ต่อเนื่องมันยากไป มัน **“ทำ”** ไม่ได้หรอก ต้องสร้างเหตุใกล้ให้เกิดขึ้นมาเท่านั้น นี่ก็ถึงคำพูด อันเป็นอมตะตลอดกาลนานเทอญของพระอาจารย์ว่า ในพระพุทธ-

ศาสนาไม่มีอะไรที่ **“ทำ”** ขึ้นมาได้หรอกนะ ความเข้าใจวันนี้ที่เกิดขึ้น ข่างแตกต่างไปจากเดิมจริงๆ ทั้งๆ ที่ดูไม่น่ามีอะไรซับซ้อน เรื่องที่ เกิดขึ้นก็ได้ยินบ่อยๆ ใครก็พูดว่าทำให้ต่อเนื่องนะ ทำบ่อยๆ นะ ก็เข้าใจนะไม่ใช่ไม่เข้าใจ แต่ความเข้าใจที่เกิดจากการเจอของจริง มันต่างออกไป พอมีความเข้าใจ ก็ดูปัญหาต่างๆ ที่เคยหนักใจว่า ต้องทำให้ต่อเนื่อง ต้องระวังอย่าให้ขาดตอน ดูจะหมดไปทันที เมาใจ ขึ้นเยอะ รายละเอียดต่างๆ เรียงออกมาจากหัวสมองเป็นแถวเลย ดังนี้

เก็บรายละเอียดทุกกระเบียดนิ้ว เป็นเหตุใกล้ให้เกิด ความ ต่อเนื่อง ความรู้สึกตัว

ความต่อเนื่อง ความรู้สึกตัว เป็นเหตุใกล้ให้เกิด การจดจำ สภาวะต่างๆ

การจดจำสภาวะต่างๆ เป็นเหตุใกล้ให้เกิด สติ (สัมมาสติ)

สติ เป็นเหตุใกล้ให้เกิด ศีล (อินทรีสังวรณศีล)

อินทรีสังวรศีล เป็นเหตุใกล้ให้เกิด สมာธิ (สัมมาสมาธิ)

สัมมาสมาธิ เป็นเหตุใกล้ให้เกิด ปัญญา

ปัญญา เป็นเหตุใกล้ให้เกิด วิมุตติ

วิมุตติ เป็นเหตุใกล้ให้เกิด วิมุตติญาณทัสสนะ

อาตมาไม่ได้สนใจหรอกว่า อาตมายังอยู่แค่การเริ่มต้น การปฏิบัติเพียงแค่นั้นพื้นฐานอยู่เท่านั้น อาตมากลับมีความภูมิใจ

ที่เจอมุมของตนเอง เจอหลักของตนเองแล้ว หากเก็บรายละเอียด
ทุกกระเบียดนิ้วได้ ความต่อเนื่องก็เกิดขึ้นเอง แล้วก็เหตุน่า
ให้เกิดสติ และอื่นๆ ต่อไป

เก็บรายละเอียดทุกกระเบียดนิ้ว เป็นยังไง?

สมมติเหตุการณ์ให้ฟังว่า : หากมีเสียงเพลงดังมาแต่ไกล เป็น
เพลงที่ชอบมากพอดี สามารถร้องตามได้ด้วย แล้วเรายืนบนรถที่
กำลังจะแล่นผ่านร้านค้าที่เปิดเพลงนั้นพอดี จากระยะที่เริ่มได้ยิน
เสียงเพลงและรู้ว่าเป็นเพลงที่ถูกใจจนถึงแล่นผ่านเลยร้านค้านั้นไป
ใช้เวลาไม่เกิน ๑ นาที (ถือว่ารวดเร็วมากแล้วนะ) จะเริ่มเก็บราย
ละเอียดทุกกระเบียดนิ้วให้ดู

ครั้งแรกที่ได้ยินเสียงเพลงแล้วจำได้ว่าชอบเพลงนี้ (**รู้ว่าชอบ**)
พอชอบก็อยากฟังต่อ (**รู้ใจที่อยากฟัง**) ใจก็เรียกร้องเร่งรถว่าขับเข้า
ไปใกล้ๆ เร็วๆ หน่อยเดี๋ยวเพลงจบ (**รู้ความต้องการ**) ตัวเรานั่งอยู่
ในรถแต่ใจอยู่ที่เพลง (**จิตใจจดจ่อที่เสียงเพลง**) ปากที่อยู่เฉยๆ เริ่ม
ร้องเพลงตามไป ถูกใจที่สุด (**ปากเคลื่อนไหว ใจมีความสุข**) เสียง
เพลงที่ออกมาจากลำคอ ทำให้กล่องเสียงสั่นสะเทือน มีแรงกระเพื่อม
(**รู้การสั่นไหวของเส้นเสียง**) พอรถไปถึงร้านแล้วแล่นผ่านเลยไป
เพลงก็ยังไม่จบ ไม่อยากให้รถผ่านไปเลย กำลังถึงตอนที่ฮิตพอดี
(**รู้ว่าไม่ต้องการ-ไม่ชอบใจ**) เมื่อรถแล่นเลยร้านค้าไปแล้ว เสียงเพลง
เริ่มไม่ค่อยได้ยิน รู้สึกเสียดายจัง! อยากฟังต่อ (**รู้ว่าเสียดาย รู้ว่า
อยากฟังต่อ**) รถเลยไปไกลแล้ว ใจยังอยู่ที่เพลงจนเสียงเพลงค่อยๆ

เลือนหายไป (**ใจยังจดจ่อ อยากฟังต่อ**) เสียงเพลงหายไปแล้ว แต่
ใจยังคิดถึงเสียงเพลงที่ชอบอยู่เลย และขณะที่นั่งเหม่อนึกถึงเพลง
ที่ยังติดใจอยู่นั้น ก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งท่านชื่อว่าสุภกิจโฆภิกขุ เดิน
ตรงมาหาโยมผู้นั้นด้วยสีหน้าเอาจริง เคียงเคียด และพร้อมกันนั้น
ท่านได้ยกมือขึ้นและตบหัวเรียกสติโยมผู้นั้นที่อยู่ในความเหม่อ
ลอยอยู่ แล้วบอกว่า “**เพลงไปคิดแล้วรู้ไหม?**” แล้วท่านก็รีบวิ่งหนีไป
เพราะกลัวโดนตบหัวคิน!!!

นี่คือเหตุการณ์ที่สมมติให้ฟัง อาตมาถามหน่อยว่าในความ
เป็นจริงจะเก็บรายละเอียดได้สักกี่กระเบียดนิ้ว? จะเก็บได้หมด
เชียวนะหรือ? เก่งไปมั้งถ้าจะคิดว่าเก็บได้ทั้งหมด แต่ไม่แน่นอน
อาจจะมึนงงบางคนก็เก็บรายละเอียดได้มากกว่านี้ ก็เป็นไปไม่ได้ การปฏิบัติ
ที่ผ่านมา อาตมาไปมุ่งหวังจะทำให้ต่อเนื่องกันทั้งวัน-ทั้งคืน มันจะ
เป็นไปได้อย่างไร ถึงบอกว่าทำให้ต่อเนื่องมันทำยาก และการเก็บราย
ละเอียดทุกกระเบียดนิ้วนี้ ก็ไม่มีทางที่จะเก็บได้หมดหรอก เพียง
แต่ต้องรู้จักที่จะเก็บให้มากที่สุดเท่านั้น อาตมาแม้จะไประมัดระวัง
ประคองเพื่อให้ต่อเนื่องจะไม่ให้มันตกมันหล่นเลยจะเป็นไปได้อย่างไร
พออาตมาเกิดความเข้าใจขึ้นแล้ว คำที่พระอาจารย์ คอยสอน คอย
เตือนอยู่เป็นประจำก็ตามมาสมทบว่า “**แล้วก็เท่าที่ทำได้**”

การทำเท่าที่ทำได้ของแต่ละคนก็ไม่เท่ากันอีก แต่ทุกคนตอนนี้
ต้องรู้ก่อนนะว่าทุกคนมีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องเก็บรายละเอียด
ทุกกระเบียดนิ้วของตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือเท่าที่จะ
ทำได้ของทุกคนนั้นแหละ ให้เข้าใจตรงนี้ก่อน พอเข้าใจความสำคัญ

ตรงนี้แล้ว ก็ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะมีความสามารถในการเก็บรายละเอียดได้เท่าไหนก็ขึ้นอยู่กับความใส่ใจของแต่ละคน ซึ่งก็คงจะไม่เท่ากันอีก **การทำเท่าที่ทำได้ (ของแต่ละคน) ก็คือความพอดี (ของแต่ละคน)** ฉะนั้นอย่างที่บอกที่ต้องรู้ความสำคัญของการเก็บรายละเอียดทุกกระเบียดนิ้วให้ได้ก่อน ว่ามีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของทุกอย่าง ซึ่งเมื่อเก็บรายละเอียดได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ของแต่ละคนแล้ว ก็จึงพอใจ เพราะได้สร้างเหตุปัจจัยที่ดียิ่งเต็มที่แล้วด้วยความรู้ความเข้าใจที่มี ทำให้ไม่ต้องมานั่งเครียดกลัวจะไม่ต่อเนื่องอีกต่อไป และก็ไม่ต้องมัวมานั่งพะวงว่าเก็บรายละเอียดทุกกระเบียดนิ้วได้หมดหรือไม่?

ถึงตรงนี้อาตมาเข้าใจทันทีและไม่เครียดแล้วสบายใจมากเลย กลับมานึกถึงคำสั่งสอนของพระอาจารย์ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ถึงทราบว่าท่านคงเหนื่อยพอที่จะทำให้ใครสักคนเกิดความเข้าใจขึ้นมา ท่านเองทำทุกวิถีทางที่จะป้อนข้อมูลให้ ทั้งพูดให้ฟัง ทั้งตอบคำถามต่างๆ นานา ทั้งทำให้ดู ทั้งพาไปเจอของจริง ท่านเสียสละให้พวกเราจริงๆ ถ้าจะเปรียบว่าพระอาจารย์สอนทำอาหารสักอย่าง เช่น แกงส้มมะละกอ ท่านก็บอกหมดแล้ว บอกหมดเลยนะ ว่าต้องมีมะละกอนะ ใครยังไม่ไปหามาอะ อ้าว!! ตอนนั้นทุกคนมีมะละกอครบทุกคนแล้วนะ ยังต้องมีพริกแกงส้มนะ ฯลฯ แล้วท่านก็บอกขั้นตอนการทำว่าต้องใส่อะไรลงไปก่อน ใส่อะไรลงไปทีหลัง เช่น รู้สึกตัวไว้นะ ทำเท่าที่ทำได้นะ ลองตรวจสอบดูว่าปฏิบัติเป็นยังงัย ถ้าทำถูกจะไม่เครียดนะ มีความเบา สบาย และมีฉันทะนะ แต่สิ่งที

พระอาจารย์ไม่สามารถบอกได้คือรสชาติที่กลมกล่อมหรือความพอดีหรือความถูกต้องของแต่ละคน เพราะตรงนี้ทุกคนต้องหาความพอดีให้กับตัวของตัวเอง ท่านต้องรู้จักตัวท่านเองมากกว่าใครๆ ต้องปรุปรุสกันเอง ถ้าทุกคนชอบเหมือนกัน มีจุดลงตัวจุดเดียวกันก็ง่ายซี พระอรหันต์ก็เดินกันเต็มตลาดเลย ฉะนั้นจงหาความพอดีของตัวเองให้เจอ

วันนี้อาตมาเป็นบ้าเป็นบอเป็นอะไรไปหรือเปล่าเนี่ย เกิดคิดขึ้นมา เขียนไม่หยุด พอเกิดความกระแวงและเกิดความเข้าใจ ซึ่งมันก็ชั่วพริบตาเดียวที่มีความเข้าใจเกิดขึ้น แล้วพอเข้าใจชัดเจน ปัญหาที่ติดขัดและมองไม่เห็นทางแก้ไขจึงถูกขจัดออกและมีคำตอบตามมา ความเข้าใจมีนิดเดียว แต่ทำไมเวลาเขียนมันเหมือนกระจายแจกแจกออกมาได้มากมายตั้งเยอะตั้งแยะยังกับไม่มีวันหมด และเหมือนพยายามที่จะอธิบายให้ใครสักคนเข้าใจ คนนั้นก็คงเป็นอาตมาเองแหละ รู้สึกว่าเขียนได้ไม่มีวันหมดสิ้นเลย

รายละเอียดจากการปฏิบัติเหล่านี้ต้องส่งให้พระอาจารย์ท่านทราบด้วยเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการส่งอารมณ์ ไม่รู้ว่าพระอาจารย์ท่านจะว่าอาตมาบ้าไปแล้วหรือเปล่า? เขียนอะไรมาแยะเลยไม่เข้าท่า แต่อาตมาไม่มีอะไรปิดบังท่านอยู่แล้ว หากท่านตำหนิติ จึ่งติ จะได้รับรู้ข้อผิดพลาดผิด อาตมาเขียนทุกอย่างตามความเข้าใจขณะนั้นๆ ตามความจริงที่ได้รับและเกิดขึ้นจริง ณ ช่วงเวลานั้น ทำอย่างนี้สบายใจ เพราะไม่มีมายากับตัวเอง ไม่มีมายากับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น เพราะความจริงก็คือความจริง เมื่อไม่มีมายากับความจริง

ก็ได้ความจริงและได้รู้จักมายาที่แท้จริงอีกด้วยเก็บมายาไว้ไม่ต้องทิ้ง
เมื่อถึงเวลาค่อยเอาออกมาใช้ แต่ให้ “รู้” ก่อนนะว่าจะใช้มายาแล้ว
“ให้รู้ความต้องการก่อน” เพราะถ้าไม่รู้ความอยาก ไม่มีสติ ไม่รู้
ทันใจตนเอง ไม่เก็บรายละเอียดทุกกระเบียดนิ้วให้ดี ไม่มีความรู้
รู้สึกตัวว่า “อยากจะใช้มายา” สุดท้ายก็จะถูกมายาหลอกใช้แทน
เสร็จแล้วมายาก็คือมายา มายาก็คือสภาวะๆ หนึ่ง แล้วทำสุดมายา
ก็จะจากไป (ดับไป) ทิ้งไว้ให้คนที่ถูกมายาหลอกใช้ เป็นผู้รับผิดชอบ
ต่อการกระทำของตนเองที่ทำไปโดยไม่มีสติ ขาดความรู้รู้สึกตัวแล้ว
ตนเองก็ต้องไปรับความทุกข์ทนตามเหตุปัจจัยที่สร้างไว้อย่างสาสม

สรุปว่า สิ่งที่เกิดความกระ้างขึ้นมาในครั้งนี้ได้มาจาก
บิณฑบาต ซึ่งในคราวแรกนั้นคิดว่าการบิณฑบาตนี้เป็นอุปสรรคต่อ
การปฏิบัติ เพราะจะทำให้การปฏิบัติขาดความต่อเนื่อง ที่แท้เป็นของดี
โอ้!! ต่อไปขาดอะไรก็ได้แต่ขาดบิณฑบาตคงขาดไม่ได้ จะให้
เลิกบิณฑบาต คงจะยาก ยิ่งไงๆ ขอยอมอดข้าวดีกว่าไม่ได้ไป
บิณฑบาต!!!

คือ บทเรียน

เขียนถึงพระปัญญาวโร

“พี่ วันนี้ผมขอเอาไม้จุ่มน้ำนะ ผมอยากคุยกับพี่”

แล้วพอกลับมาจากสุพรรณผมคงไม่อยากคุยกับใครอีก จะ
ได้ตั้งใจดูไม้อย่างเต็มที่ซะที เป็นคำที่อาตมาบอกกับพระหมี ซึ่งถ้า
อาตมาพูดอย่างนี้จะเข้าใจกันดีเพราะพระหมีเป็นผู้สอนเรื่องนี้กับ
อาตมาเอง เมื่อได้เริ่มสนทนาก็คุยกันทุกเรื่องที่อาตมาสงสัยและ
อยากถามท่านหมี ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นเรื่องส่วนตัว
ของท่านหมีก่อนที่จะเข้ามาบวชและเรื่องราวต่างๆ จากการปฏิบัติ
ซึ่งอาตมาได้อ่านบันทึกที่พระหมีเขียนไว้โดยพระอาจารย์นำมาให้อ่าน
ซึ่งเมื่อได้อ่านแล้วรู้สึกที่น่าสนใจและมีบางเรื่องราวที่อยากใคร่ได้รู้
แบบเก็บไม่อยู่ อยากจะซักไซ้ไล่เรียงถามกันแบบม้วนเดียวจบ
แบบจุใจ ให้หายคาใจกันไปเลย และเมื่อได้คุยกับพระหมีจนสาแก่
ใจที่ “อยาก” แล้ว ทำให้มีกำลังใจขึ้นมากและได้รู้และเข้าใจว่าการที่

จะเข้าถึงธรรมะนั้นไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินไปสำหรับทุกคน ทั้งคนที่คิดว่าตัวเองดีพอที่จะเรียนรู้ธรรมะ หรือคนที่คิดว่าตัวเองชั่วและเลวแบบสุดๆ (อันนี้พระหมั้รับประกันว่าสามารถเข้าถึงธรรมได้ไม่ยากเช่นกัน) และทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันในการที่จะเข้าถึงซึ่งธรรมะของพระพุทธองค์ ซึ่งพระอาจารย์เคยบอกว่า **“จิตทุกดวงของมนุษย์สามารถที่จะพัฒนาขึ้นไปจนรู้แจ้งได้”**

ดังนั้นทุกคนมีโอกาสมือหนึ่งๆ กัน หากจะเปรียบเทียบก็คงจะเหมือนการขึ้นภูเขาเพื่อไปเอาธงธรรมะที่ปักไว้บนยอดเขา ซึ่งเขากันว่าที่นั่นคือที่ที่สุดยอดแห่งความสุขและความสมดุล โดยทุกคนจะเดินทางขึ้นไปบนยอดเขานั้นต้องยอมรับเงื่อนไขโดยมีข้อแม้ว่า**ทุกคนต้องเดินทางไปด้วยตนเองคนเดียว ไม่สามารถให้ผู้อื่นทำแทนได้** ส่วนทางเดินที่จะขึ้นไปบนยอดเขานั้นก็ได้ไม่จำกัด ท่านจะเลือกขึ้นมุมไหน ด้านไหนของภูเขาก็ได้ เพราะสุดท้ายก็มุ่งสู่จุดหมายเดียวกันคือยอดเขา โดยในช่วงเริ่มต้นของการออกเดินทางนั้น บางคนอาจจะมีเหตุจูงใจที่แตกต่างกันมา บ้างก็อาศัยความ**“อยาก”** ได้ธรรมะเป็นผู้นำไป บ้างก็อาศัยความ**“ศรัทธา”** เป็นผู้นำไป บ้างก็อาศัยความ**“ทุกข์”** เป็นผู้นำไป เพราะคิดว่าเมื่อไปถึงบนยอดและตั้งธงได้แล้วจะมีความสุขกับเขาบ้าง บ้างก็มีคนมาบอกแล้วชี้ทางให้ขึ้นไป ฯลฯ

แต่หลังจากนั้นเส้นทางที่ใช้เดินขึ้นเขาลูกนี้ ทุกคนต้องบุกป่าฝ่าหนามด้วยตัวท่านเอง ไม่ใช่ไม่มีทางเดิน มีทางเดินแต่ไม่ได้ทำ

ทางไว้ให้เดิน ต้องทำทางเดินเอง จะถึงยอดเขาเร็วหรือช้าก็ขึ้นอยู่กับความเพียรและเหตุปัจจัยที่สั่งสมกันมา บางคนดูสภาพก่อนออกเดินทางแล้วยังไงก็ไม่น่ารอด บางคนดูพร้อมทุกอย่างตั้งแต่ตอนเริ่มต้น แต่เมื่อเดินทางเข้าจริงๆ แล้วคนที่ดูไม่น่าพร้อมอาจจะถึงยอดเขาก่อนคนที่ดูมีความพร้อมก็เป็นได้ ทุกอย่างเป็นไปได้ทั้งนั้น และไม่มีอะไรออกแบบได้ ซึ่งท่านหมั้เองก็อยู่ในกรณีอันหลังนี้แล้ว ท่านหมั้ก็ได้พิสูจน์แล้วว่า **ทำได้** ฉะนั้น**หนทางสายนี้จึงเปิดกว้างให้ทุกคนได้มาพิสูจน์ ทุกเพศ ทุกวัย และไม่จำกัดกาลเวลา** ตายแล้วเกิดใหม่ยังมาเดินต่อได้เลย พระหมั้ก็เช่นกันท่านเป็นพระที่นำเลื่อมใสอีกรูปหนึ่งทีเดียว และครั้งนี้อาตมาได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับท่าน และท่านอาจจะเป็นนักเดินเขาประเภทที่ว่าไม่ค่อยมีการเตรียมตัวที่ดีมาก่อนหรือมีก็มึนน้อย ซึ่งท่านก็ยอมรับว่าซ้อมเดินทางน้อย แต่ทุกครั้งซ้อมจะทำได้ดีและมีการพัฒนาที่ดีทุกครั้ง และเมื่อถึงเวลาเดินขึ้นเขาจริงๆ ท่านหมั้กลับไม่ได้เดินเหมือนคนอื่นๆ ท่านเล่นวิ่งลุยแบบตามกันไม่ทันชนิดที่เรียกว่าไม่เห็นฝุ่นกันเลยทีเดียว ขณะที่หลายๆ คน รวมถึงอาตมายังเดินตัวมึนเตี้ยมอยู่ที่ตีนเขาอยู่เลยท่านก็ได้ไปถึงยอดเขาแล้ว จากนั้นท่านหมั้ก็เดินลงมาจากยอด เมื่อสวนทางกับอาตมาซึ่งกำลังเดินขึ้นไปก็เลยถามท่านว่า

สุภกิจใจ : อ้าว! พี่จะลงจากยอดเขาไปไหน?

ปัญญาวโร : กรี๊ดไปบอกคนอื่นและรับคนอื่นขึ้นมาละสิ (วะ) ต้องรีบไปด้วยเพราะมีเวลาน้อย

สุภกิจใจ : ข้างบนมีอะไรบ้างพี่ ที่เขากันว่ามันสุดยอดนะจริงไหม? ผมไม่เห็นพี่ถืออะไร กลับมาด้วยเลย

ปัญญาวโร : (ท่านหมียิ้ม) แล้วตอบว่า “พี่ไม่ได้อะไรกลับมาหรอก เพราะไม่ได้ขึ้นไปเอาอะไร ข้างบนนั้นถ้าจะมี ก็คงจะมีแต่ความไม่มีนั่นแหละ เต็มไปหมดเลย”

สุภกิจใจ : อ้าวมันจะขึ้นกันไปทำไม ถ้าไม่มีอะไร ไหนว่าเป็นของดีมีมากกว่าสองพันกว่าปีแล้ว?

ปัญญาวโร : อยากรู้ก็ขึ้นไปดูเองซิ (วะ) แต่รับประกันว่าคุ่มค่าทั้งชีวิตจริงๆ ไม่เห็นน้อยเปล่าหรอก อย่าท้อก็แล้วกัน ตอนนี่พี่กำลังจะไปรับโยมแม่ พร้อมทุกคนในครอบครัวขึ้นไปบนนั้น

อนุโมทนาครับพี่หมี ขอขอบคุณสำหรับสิ่งดีๆ และความตั้งใจที่พี่มอบให้เสมอ ผมจะเดินทางต่อไป จะที่ชาติก็จะเดินไปจนกว่า

จะถึงบนยอดเขา นั้น เพื่อไปดูให้รู้ให้เห็นให้เข้าใจด้วยตนเอง งง!! ไหมครับท่านผู้อ่าน? ถ้างง ก็เพียงแค่ว่างง แล้วก็ถึงยอดเขาเองใน.....สักวัน

สอนธรรมะให้กับ.....“หมอนทอง”

โดยปกติพระทุกรูปจะทราบกันดีอยู่แล้วว่า ถ้าใครประมาทขาดสติและไม่สำรวม หากพระอาจารย์มาพบเข้าจะมีบทลงโทษ คือการแจก “ใบเหลือง” และจะมีการกล่าวตักเตือนต่อหน้า เพื่อให้เกิดความละอายและหลาบจำ และเมื่อมีการรวมตัวกันในตอนทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น ท่านก็จะหยิบยกมาพูดอีกครั้งในเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อเป็นการตักเตือนและให้พระรูปอื่นๆ ได้เพิ่มความระมัดระวังไม่ให้เกิดประมาทขาดสติ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นกิริยาอาการที่ไม่สำรวมต่างๆ การประมาทเดินเล่น เช่น ทำฝ่าบาตรตก ทำบาตรตก ทำของเสียดหาย ทำของหล่นเสียงดัง การไม่รู้จักรุกกมลเทศะ ฯลฯ พวกนี้โดนใบเหลืองทั้งนั้น

แต่ทั้งนี้พระอาจารย์จะพูดคุยในลักษณะอธิบายเหตุผลประกอบให้ฟัง มิได้เป็นการประจานกันแต่อย่างใด ทั้งนี้ก็เพื่อประโยชน์และความสวยงามของคณะสงฆ์ รวมไปถึงเป็นการประกาศพระศาสนาอีกทางหนึ่งด้วย เพราะพระสงฆ์ก็เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย เป็นส่วนหนึ่งของพระพุทธศาสนา หากทุกรูปมีความพร้อมเพรียง สง่างาม สวยงาม มีความสำรวมแล้ว เมื่อญาติโยมมา

พบเห็นก็จะยังให้เกิดความน่าเลื่อมใส เกิดความศรัทธา เกิดความ อิ่มอกอิ่มใจที่ได้พบเห็น และไม่มี ความเสียดายที่ได้มาทำบุญให้กับ พระสงฆ์ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในพระพุทธรศาสนา ศาสนาพุทธก็จะมี ความเจริญรุ่งเรืองสืบต่อไปจนถึงลูกถึงหลานเพราะญาติโยม ไม่เคยหมดศรัทธา เป็นการสืบสานสืบทอดและทำนุบำรุงพระพุทธรศาสนาให้ อยู่คู่คนไทยและโลกนี้ตราบนานเท่านาน และตามกติกา ของไฟฟ้าระบุว่าหากพระสงฆ์รูปใดสะสมใบเหลืองครบ ๓ ใบ จะ ถูกบังคับให้เลือกห้องน้ำเพื่อทำความสะอาดหนึ่งห้องเพื่อเป็นการ ลงโทษ หรือหากลังเลไม่สามารถเลือกห้องน้ำที่ถูกต้องได้ทางประธาน ไฟฟ้า (พระอาจารย์) ท่านจะเป็นผู้เลือกให้เองตามความเหมาะสม

และปีนี้พระที่เข้ามาจำพรรษาทั้งหมดจำนวน ๑๐ รูป และจะมีอยู่สองรูปที่ท่านมาจากจังหวัดชัยภูมิ โดยท่านทั้งสองมาจาก หมู่บ้านเดียวกัน เป็นเพื่อนกันมาและเข้ามาบวชพร้อมกัน คนแรกชื่อ **“ท่านอานนท์”** ซึ่งท่านมีลักษณะรูปร่างร่างกายที่สูงโปร่ง แขน ขา ยาว ดูแข็งแรง พระอาจารย์เลยตั้งฉายาให้เข้ากับรูปร่างของท่านว่า **“ท่าน ก้านยาว”** ส่วนอีกคนหนึ่งท่านชื่อ **“ท่านบึง”** ท่านจะเตี้ยและตัวเล็ก กว่าท่านอานนท์ แต่เนื่องด้วยมาจากที่เดียวกันเป็นเพื่อนกันมาก่อน พระอาจารย์เกรงว่าท่านบึงจะน้อยใจที่ไม่มีฉายาเหมือนท่านอานนท์ ดังนั้นเพื่อความยุติธรรมและมีให้เกิดความเหลื่อมล้ำในหมู่คณะสงฆ์ ท่านบึงจึงได้รับฉายานามว่า **“ท่านหมอนทอง”** นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระทุกรูปจะเรียกสองท่านนี้ว่า ท่านก้านยาวและท่านหมอนทอง

ในที่นี้จะขอกล่าวถึงหมอนทองเพียงท่านเดียวว่า ในครั้งที่มา แรกๆ นั้น ท่านหมอนทองจะมีวิญญาณสิงติดตัวมาด้วย หากท่าน นึกไม่ออกให้ท่านนึกถึงบุคลิกลักษณะของไซอิ๋วหรือซันหงอคง ก็ได้ เพราะเหมือนกันเลย ท่านหมอนทองไม่ค่อยอยู่นิ่ง หยุกยิกยุกยิก ตลอดเวลา กระโดดกระเดก กราบพระขึ้น-ลงก็ไม่พร้อมคนอื่นๆ ทำเอาเสียขบวกันเป็นแถว นั่นแหละคือท่านหมอนทองสมัยที่ มา ใหม่ๆ แล้วท่านลองคิดดูละกันว่าเมื่อซันหงอคงมาบวชเป็นพระ ซึ่งต้องเจริญสติตลอดวัน มีกิริยาที่สำรวม ต้องไปรอยมที่มาสบาตร ทุกเช้า และต้องประกอบศาสนกิจอื่นๆ ของพระพุทธรศาสนาภายใต้ ชื่อของ **“ยุวพุทธภิกษุมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์”** ท่านพอจะนึกออกแล้วไซ้ใหม่ว่า? อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ไปออกงาน กันที่ลื้อกันตัวโก่ง กลัวญาติโยมจะตำหนิเอาได้ พอจะเดาออกแล้ว ไซ้ใหม่ว่ามันน่าหวาดเสียวแค่ไหนที่พวกอาตมามีซันหงอคงอยู่ในทีม

ดังนั้นพระอาจารย์ท่านจึงออกกฎเพิ่มใหม่อีกหนึ่งข้อ โดยพระอาจารย์ประกาศต่อหน้าพระทุกรูปในที่ประชุมสงฆ์ว่า ต่อไปนี้ให้ท่านหมอนทองมีหน้าที่ตรวจสอบความประพฤติของพระอาจารย์ มีหน้าที่จับผิดพระอาจารย์และให้พยายามแจกใบเหลืองพระอาจารย์ให้ได้รวมทั้งเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถตำหนิและลงโทษพระอาจารย์ได้อีกด้วย วันนั้นพระทุกรูปคงแปลกใจท่านเป็นถึงประธานสงฆ์และเป็นถึงวิปัสสนาจารย์ เป็นครูบาอาจารย์ของเราทั้งหมดในที่นี้ท่านไม่จำเป็นต้องลดตัวลงมาขนาดนี้แล้วถ้าหากท่านหมอนทองเกิดไล่ตามไล่จับผิดพระอาจารย์ชนิดที่เอาเป็นเอาตายขึ้นมาและเกิดแจกใบเหลืองให้กับพระอาจารย์ได้จริงๆ ขึ้นมา พระอาจารย์จะเสียหน้าแค่ไหน และถ้าเป็นอย่างนั้นท่านหมอนทองคงภูมิใจความสามารถของตนเอง คงคุยฟุ้งไปอีกนานแสนนานทีเดียว

เมื่อพระอาจารย์แจ้งกฎกติกาใหม่เพิ่มเติม อาตมาไม่แน่ใจว่าในใจของท่านหมอนทองตอนนั้นคิดอะไรอยู่ ท่านหมอนทองอาจจะคิดว่าเหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือพระอาจารย์ ก็ยังมี “หมอนทอง” หรือเปล่าล่ะ? อันนี้อาตมาไม่แน่ใจ ไม่มีใครรู้จริงๆ และเมื่ออาตมาหันไปมองท่านหมอนทองที่นั่งอยู่ ก็เห็นแววตา และรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปาก ท่านหมอนทองอาจจะกำลังคิดว่า “**พระอาจารย์เสร็จเราแน่ๆ คราวนี้**” คงเป็นภารกิจอันยิ่งใหญ่ และมีค่ายิ่งสำหรับท่านหมอนทอง เพราะแม้แต่พระอาจารย์ยังต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของเขาก็คงด้วย ไม่เพียงเท่านั้น หากท่านหมอนทองสามารถพบข้อผิดพลาดของพระอาจารย์เมื่อใด ณ สถานที่ใดท่านหมอนทองยังสามารถลงโทษ

ตำหนิและสั่งสอนพระอาจารย์ได้ทุกที่ทุกเวลาได้อีกด้วย เพื่อให้เห็นภาพบุคลิกของท่านหมอนทองได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อาตมาจะขอเพิ่มเติมถึงบุคลิกท่านหมอนทอง ดังนี้

ท่านหมอนทอง คือ พระที่ธรรมดามากที่สุดและเป็นพระที่บวชใหม่บวชมาก่อนอาตมาได้ไม่กี่เดือน เมื่อมาอยู่ที่นี้ท่านเป็นพระที่ถูกเฟ่งเลียงเรื่องความประพฤติ เพราะมีบุคลิกที่ยุกยิกๆ ไม่เคยอยู่นิ่งๆ (ดังที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่าขึ้นหองคองสิงร่างท่านอยู่) พูดเสียงดังฟังไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอีสานแบบไม่ใช่อีสาน ไม่ค่อยสำรวม นั่งหลังค่อม ไม่สง่า ครองผ้าหลุดลุ่ยรุ่มร่าม มีสติที่หลุดลอยมากที่สุด และสุดท้ายหากไปรื้ออัฐิท่านหมอนทองอาจจะเจอใบเหลืองมากที่สุดก็เป็นได้

หลังจากวันนั้น เมื่อท่านหมอนทองได้รับภารกิจอันยิ่งใหญ่แล้ว ท่านหมอนทองคงพยายามเต็มที่ในการที่จะจับผิดพระอาจารย์ให้จงได้ คงกะว่าสักวันถ้าเขาทำสำเร็จ เขาคงเป็นที่กล่าวขาน และคงมีเรื่องคุยไม่ไปจนกว่าจะออกพรรษากันเลยทีเดียว แล้วทุกอย่างก็ดำเนินต่อไป

วันเวลาผ่านไปทุกวันๆ แต่สิ่งที่พระทุกรูปเริ่มสังเกตเห็นกลับไม่ใช่การที่ท่านหมอนทองจะแจกใบเหลืองพระอาจารย์ได้ แต่เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวท่านหมอนทองเอง ท่านหมอนทองเริ่มเบี่ยนไป (เปลี่ยนไป) ดูท่านสงบเสียงย่มขึ้นผิดหูผิดตา เดินก็ไม่โยกเขยยกเหมือนเดิมและเดินช้าลงด้วย นั่งอยู่บนเวทีก็นิ่งหลังตรง รู้จักกาลเทศะไม่ส่งเสียงดังเหมือนแต่ก่อน และที่สำคัญคือตอนนี้วิญญาณขึ้นหองคองได้ออกจากร่างของท่านไปแล้ว

ท่านสามารถนั่งนิ่งๆ ไม่ยุกยิกเหมือนเก่าได้ดีขึ้นมาก จะมีเปลวบ้าง แต่ก็น้อยมาก ทุกอย่าง ท่านหมอนทองมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นมาก โดยที่ท่านหมอนทองก็ยังคงไม่รู้ว่าตัวเองมีการเปลี่ยนแปลงอะไร เกิดขึ้นบ้าง และยังคงตั้งหน้าตั้งตาจับผิดพระอาจารย์ต่อไป

หากจะว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว พระทุกรูปในนี้ (ยกเว้น พระอาจารย์) ทุกคนมีข้อผิดพลาดและกิโตนไบเหลือไปเรียบร้อยทุกรูปนั่นแหละ และถึงพระอาจารย์จะไม่ให้ท่านหมอนทองตรวจสอบท่านโดยตรง พระอาจารย์เองก็ถูกจับตามองจากพระรูปอื่นอีก ๘ รูปโดยทางอ้อมอยู่แล้ว เพราะท่านเป็นครูบาอาจารย์ พระทุกรูปก็ต้องดูท่าน มองท่านเพื่อเป็นแบบอย่างอยู่ดี แต่สิ่งที่ท่านทำกับท่านหมอนทองกลับสะท้อนแง่คิดให้อาตมาฉุกคิดนึกย้อนกลับไปเปรียบเทียบตอนสมัยเรียนได้ว่า ก็เหมือนครูกับนักเรียนนั่นแหละ ครูทำทุกอย่างได้ไม่มีคำว่าผิดอยู่แล้ว และถึงนักเรียนจะเห็นว่าครูทำผิดในบางเรื่องแต่ก็ไม่มีสิทธิ์ไปวิพากษ์วิจารณ์ครูทั้งนั้นในทุกๆ กรณี จะทำได้ก็ต้องแอบคุยกันเองห้ามไม่ให้ได้ยินถึงหูครูเด็ดขาด มีหวังได้เดือดร้อนแน่ๆ แต่สำหรับพระอาจารย์แล้ว ท่านกลับเปิดโอกาสให้ลูกศิษย์ตำหนิต่านและลงโทษท่านได้อีกด้วย อาตมาไม่เคยเห็นครูที่ไหนกล้าทำแบบนี้เพราะมีแต่เสียกับเสีย มีแต่ขาดทุนไม่มีกำไร? หรือจะมีครูคนไหนบ้างที่หากถูกนักเรียนตัวเองตำหนิต่านมาจริงๆ จะกล้าที่จะยอมรับผิดโดยดุษฎี จากประสบการณ์แล้วตอบได้เลยว่าไม่มีทางเป็นไปได้ ยิ่งไงๆ ครูถึงจะผิดแบบจังๆ ผิดให้เห็นกันจะๆ ต่อหน้าต่อตา แต่ก็คงใช้อำนาจความเป็นครู ใช้ความเป็นผู้ใหญ่ ใช้ประสบการณ์เอาตัวรอดไปได้อยู่ดี

ฉันใดฉันนั้น งานนี้ท่านหมอนทองตายใจ กะว่ายังไงต้องมีสักวันที่พระอาจารย์ต้องทำผิดพลาด และโดนไบเหลือเป็นแน่แท้ ท่านหมอนทองหาว่าไม่ว่าพระอาจารย์กำลังสอนธรรมะให้กับท่านหมอนทองอยู่ โดยที่ท่านหมอนทองก็ไม่รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวท่านเองเลย เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นชนิดผิดหูผิดตา (เจ้าประคุณ! ขอให้ท่านหมอนทองอย่าเพิ่งรู้ตัวซะก่อน อย่าเพิ่งให้ไหวตัวได้ทันเลย ให้เป็นแบบนี้แหละดีแล้ว) ท่านหมอนทองเอ๊ย!!! ท่านได้หลงเหลี่ยม เสียเหลี่ยม ให้กับพระอาจารย์อย่างจังเสียแล้ว สิ่งที่ท่านได้รับการตามจับผิดพระอาจารย์ เป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่งนัก ตอนนี้ท่านได้เป็นพระที่มีการพัฒนาตัวเองได้สูงสุด หากไม่ผิดพลาดอาตมาจะขอไล่เรียงให้ฟังในสิ่งที่ท่านหมอนทองได้รับจากงานตามจับผิดพระอาจารย์ในครั้งนี้ คือ

๑) มีสมาธิและสติเพิ่มขึ้น - ในขณะที่จ้องจับผิดพระอาจารย์อยู่ทุกวี่ทุกวันนั้น ทุกครั้งท่านหมอนทองก็ต้องพยายามสังเกตหาข้อผิดพลาดของพระอาจารย์ให้เจอให้ได้ เพื่อจะได้รีบแจกไบเหลือ หรือไม่ก็หาช่องเปลวของพระอาจารย์เพื่อจ้องจับผิด ต้องมองต้องสนใจ สิ่งต่างๆ เหล่านั้นสอนให้ท่านหมอนทองมีสมาธิ โดยไม่รู้ตัวทำให้จดจ่ออยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียวและเป้าหมายของท่านหมอนทองที่จับตามองตลอดเวลา ก็คือพระอาจารย์นั่นเอง

๒) ซึมซับตัวอย่างที่ดี - บางครั้งเริ่มสังเกตว่าท่านหมอนทองมีกิริยาอาการบางอย่างที่สงบสำรวมขึ้น คล้ายๆ กับว่ามีแบบอย่างให้ดูและทำตาม ดังนั้น ยิ่งจ้องจับผิดบ่อยๆ ก็ยิ่งเห็นบ่อย ยิ่งจดจำ ยิ่งซึมซับสิ่งดีๆ จากพระอาจารย์ได้มากเท่านั้น

โปรดโยม อาปา-แม่

๓) **จ้องจะจับผิดเขา ตัวเองก็ต้องระวังตัวด้วย** - ในขณะที่ท่านหมอนทองจ้องจะแจกใบเหลืองให้พระอาจารย์นั้น ตัวเองก็ต้องระวังไม่ให้ทำผิดพลาดเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน เพราะการที่พระอาจารย์ได้มอบหมายให้ท่านหมอนทองเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์แจกใบเหลืองพระอาจารย์ จึงเท่ากับว่าเป็นการสู้กันแบบตัวต่อตัวกับพระอาจารย์ ท่านหมอนทองก็ต้องคอยตรวจสอบตัวเองเช่นกัน ไม่ให้พลาดถูกใบเหลืองจากพระอาจารย์ได้อีก ดังนั้นยิ่งได้ตรวจสอบตัวเองมากเท่าไร ข้อผิดพลาดก็ยิ่งลดลง ความสำรวมก็จะเกิดมากขึ้นทุกที

สิ่งที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า พระอาจารย์ท่านมีศิลปะในการสอนคนที่สูงมาก ท่านสามารถรู้ว่าการที่จะเข้าไปถึงคนๆ นั้น จะต้องใช้วิธีการสอนอย่างไร

สุดท้ายอาตมามีความลับบางอย่างที่อยากจะบอกกับท่านหมอนทองว่า ท่านหมอนทอง ท่านไม่มีทางจับผิดพระอาจารย์ของพวกเราได้หรอก ท่านไม่รู้ซะแล้วที่ท่านกำลังเล่นกับใครอยู่ ท่านรู้ไหมว่าพระอาจารย์มีฉายานามว่าอะไร? ถ้าไม่รู้จะบอกให้ก็ได้ว่าพระอาจารย์ของพวกเรานั่นมีฉายานามว่า **“บาทาไร้เงา”**

หมายเหตุ

“ก้านยาว” และ **“หมอนทอง”** เป็นชื่อของพันธุ์ผลไม้ **“ทุเรียน”** ซึ่งผลไม้ชนิดนี้จะพบมากทางภาคตะวันออกของประเทศไทย คือแถบจังหวัดระยองและจังหวัดจันทบุรีรสชาติอร่อยมาก...

วันนี้เป็นวันที่สำคัญอีกวันหนึ่งที่จะได้ทำหน้าที่ของพระสงฆ์ และทำหน้าที่ของลูกชาย ได้มีโอกาสไปโปรดโยมอาปา-โยมแม่ที่ตำบลสระกระโจม จังหวัดสุพรรณบุรี พระอาจารย์เป็นผู้นำไป โดยมีพระหมีและอาตมาร่วมเดินทาง มีโยมเปียกเป็นผู้ขับรถให้เมื่อไปถึงมีเพื่อนๆ โยมแม่มาอีกหลายคนทำให้รู้สึกตกใจอยู่เหมือนกัน มีการเตรียมอาหารมากมายเพื่อถวายพระ พระอาจารย์ก็เปิดโอกาสให้พูดคุย และเทศน์โปรดให้ทุกๆ คนที่อยู่ ณ ที่นั้นได้รับฟังธรรมะร่วมกัน

ตอนสุดท้ายพระอาจารย์ก็ได้กล่าวปิดท้ายถึงอานิสงส์ของการที่ได้มาบวชได้ตอบแทนพระคุณให้โยมอาปา-โยมแม่ได้ฟังและ

พระอาจารย์ได้บอกเหตุผลที่ทำให้การบวชครั้งนี้ต้องยืดยาวออกไปจนถึงการไปอินเดียในช่วงเดือนพฤศจิกายน ซึ่งทุกคนก็รับฟังด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

จากนั้นพระอาจารย์ได้กล่าวขอบคุณโยมอาปา-โยมแม่ที่ให้โอกาสอาตมาได้มาบวชและจะขอรับช่วงดูแลต่อให้จนกว่าทุกอย่างผ่านพ้นไป จากนั้นก็จะส่งอาตมากลับคืนเพื่อทำหน้าที่ของตนเองในสังคมต่อไป

ก่อนที่จะมีการแยกย้ายกันกลับอาตมาได้กราบนิมนต์ให้พระอาจารย์ช่วยนั่งเป็นประธาน เนื่องจากอาตมามีความตั้งใจที่จะให้มีการมอบพวงมาลัยและขอขมากรรมกันต่อหน้าพระสงฆ์

เริ่มตั้งแต่โยมอาปา-โยมแม่เอาพวงมาลัยให้โยมอาปา และถึงคิวลูกๆ ก็คือประธาน กาญจนา มอบพวงมาลัยให้โยมอาปา-โยมแม่ รวมถึงตัวอาตมาเองด้วย ทุกอย่างราบรื่น บรรยากาศเต็มไปด้วยความอบอุ่นและความซาบซึ้ง ดูแล้วประทับใจ จากนั้นก็รำลึกกันและเดินทางกลับมาที่ยุวพุทธฯ ศูนย์สอง

เมื่ออาตมากลับมาถึงกุฏิ วางข้าววางของแล้ว อาตมาได้เข้าไปหาพระอาจารย์ที่กุฏิของท่าน ในใจต้องการที่จะมากราบท่าน และกล่าวขอบคุณพระอาจารย์ที่มีเมตตา เสียสละเวลานั่งรถไปกับอาตมา ให้อาตมามีโอกาสได้ทำหน้าที่ของลูก หน้าทีของพระสงฆ์ที่สมบูรณ์แบบ ได้มีโอกาสทดแทนพระคุณพ่อแม่ ได้ทำให้ท่านชื่นใจ ดีใจ ประทับใจและมีแต่สิ่งดีๆ เกิดขึ้นในครอบครัว แต่เมื่ออาตมาเข้าไปในกุฏิท่าน แล้วบอกท่านว่าจะขออนุญาตกราบท่านเมื่อพูดเสร็จ ในใจอาตมาก็ลังเลอยู่ว่าพระอาจารย์จะยอมให้กราบหรือไม่? เพราะปกติพระอาจารย์บอกว่าถ้าไม่ได้ครองผ้าก็ไม่ต้องกราบ แต่ท่านคงจะเห็นว่าอาตมามีความตั้งใจ ท่านจึงไม่ขัดศรัทธา อาตมาได้นั่งคุกเข่าต่อหน้าท่านแล้วพนมมือขึ้นพร้อมกับพูดความรู้สึกออกไปแต่โรคเก๋าก็กำเริบขึ้นอีก คือ พอมีความตื่นตันมากๆ น้ำตาจะไหล แล้วจะพูดไม่ออก และรู้สึกว่าตัวเองเริ่มพูดจาไม่รู้เรื่อง เมื่อเงยหน้ามองไปที่พระอาจารย์เห็นท่านนั่งหลับตา ตั้งใจฟังด้วยใบหน้าและอาการที่สงบนิ่งมาก เหมือนกับยอมรับการกราบไหว้บูชาของลูกศิษย์คนนี้

อาตมานิ่งไปชั่วขณะ เมื่อคำพูดไม่สามารถถ่ายทอดให้พระอาจารย์ได้ยินออกมาเป็นเสียงได้ เหมือนกับที่อยากจะทำหน้าที่ที่มีความเคารพและศรัทธาท่านอย่างสุดหัวใจ ดังนั้นอาตมาจึงนำคำที่ท่านสอนมาใช้อีกครั้ง คือ **การที่จะทำร่างกายและจิตใจนี้ให้มีความบริสุทธิ์ในการกระทำ ๑๐๐% เต็ม ต้องประกอบด้วยเจตนาที่บริสุทธิ์และมีการเจริญสติ มีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมประกอบอยู่ด้วยตลอดเวลา** ดังนั้นเพื่อเป็นการแสดงความเคารพและสำนึกในบุญคุณของครูบาอาจารย์ซึ่งนั่งอยู่ต่อหน้าอาตมาในขณะนี้ อาตมาเริ่มท่องในใจ พร้อมกับกิริยาอาการที่ทำพร้อมกันไปว่า

อัญชลี..... วันทา..... อภิวัต.....(กราบ)

อัญชลี..... วันทา..... อภิวัต.....(กราบ)

อัญชลี..... วันทา..... อภิวัต.....(กราบ)

ปลีกวิเวก

เย็นช่า...จับใจ

อย่างที่ได้เคยเรียนขอพระอาจารย์ไว้แล้วว่า หลังกลับมาจากสุพรรณบุรีแล้ว จะขอเก็บตัวอยู่คนเดียวไม่ทำกิจกรรมใดๆ เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ โดยเริ่มต้นวันนี้เป็นวันแรก ซึ่งท่านก็ไม่ได้ติดขัดอะไร แถมยังเมตตาแจ้งให้ที่ประชุมสงฆ์ทราบอีกด้วยว่า **“พระกิจ”** มีเจตนาอย่างนี้ ก็ขอให้อย่าได้รบกวนกัน ดังนั้นเมื่อทุกอย่างพร้อมก็เหลือแต่ตัวเองล่ะว่า จะทำได้ดีแค่ไหน? คราวนี้จะเป็นการเอาเวลาทั้งหมดมาศึกษาเรียนรู้และตามดูกาย-ใจ อย่างเต็มที่

เริ่มต้นด้วยการลองเปลี่ยนเวลาการเดินทาง-นั่งสมาธิใหม่ มาเป็นเริ่มสี่ทุ่มถึงตีสองบ้าง ตีสี่บ้าง ทุ่มให้การปฏิบัติตลอดคืน ผลที่ได้คือ เริ่มมีความรู้สึกเกิดขึ้นมีอาการขนลุกอยู่เกือบตลอดเวลา

เสียเวลาไปทั้งตัว โดยเฉพาะฝั่งซ้าย ตอนแรกคิดว่าเป็นเพราะอากาศเย็นแต่ก็ไม่ใช่เพราะความรู้สึกนี้จะมีคามผิดปกติสุขปะปนอยู่ด้วย เมื่อรับทราบแล้ว ก็เลยเพียงแคร์ู้เท่านั้น ลักพักใหญ่ และแล้วทุกอย่างก็คลายลงและจางไป ตามกฎพระไตรลักษณ์ จากนั้นมีสภาวะอื่นๆ มาให้ดูอีก

อีกครั้งหนึ่งคือขณะที่นั่งสมาธิอยู่นั้นเกิดมีความรู้สึกเย็นขึ้นภายในอย่างมาก และเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ในตอนนั้นต้องการที่จะสะบัดตัวเพราะเริ่มหนาวสุดๆ แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวสมาธิจะหลุด แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถนั่งทนอยู่ได้ต้องออกจากสมาธิเมื่อได้สอบถามพระอาจารย์ ท่านก็ให้คำตอบว่า “ให้กำหนดรู้ไว้ไม่ต้องไปให้คุณค่าหรือสำคัญกับสภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้น เหมือนเป็นนักเดินทาง ให้เดินทางต่อไป อย่าไปเสียเวลาหลงใหลอยู่กับสภาวะต่างๆ เกิด

อะไรขึ้น ก็รู้แล้วปล่อยผ่านไป อย่าไปติดใจ อย่าไปสงสัย สภาวะต่างๆ จะมีไปจนถึงเข้านิพพานโน่นแหละ แต่ถ้าไปติดใจ สนใจอยู่กับสภาวะเหล่านี้ก็เข้านิพพานไม่ได้” ท่านว่าอย่างนั้น อาตมาก็เลยเข้าใจและไม่ถามอะไรท่านต่อไปอีก

จากการประเมินความสำคัญในการปฏิบัติ นอกจากการเดินจงกรมและนั่งสมาธิแล้วนั้น ผู้ปฏิบัติจำเป็นอย่างยิ่งต้องให้ความสำคัญต่อการกำหนดอิริยาบถย่อยดูการเคลื่อนไหวของจิตใจ และร่างกายสลับกันไป ซึ่งหากจะเทียบความสำคัญแล้ว อาตมาให้การกำหนดอิริยาบถย่อยมีความสำคัญมากที่สุดด้วยซ้ำถึง ๘๐% รองมาคือจงกรม ๑๕% และสุดท้ายคือการนั่งสมาธิ ๕% และหากทำอย่างจริงจังให้ได้ต่อเนื่องกันไปตลอดทั้งกลางวัน-กลางคืน ทั้งสามอย่างนี้จะทำให้การปฏิบัติก้าวหน้าเร็วขึ้น และหากเป็นไปได้ควรจดพุดด้วยจะดีที่ที่สุด

ที่สำคัญอีกอย่าง คือ ควรหมั่นตรวจสอบตัวเองว่า ต้องไม่เครียดจากการปฏิบัติจนเกินไป และควรทำความเข้าใจในการปฏิบัติว่า ขณะที่มีการกำหนดรู้สึกตัวอยู่นั้นทั้งกายและใจเมื่อมีความทุกข์หรือสภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้เข้าไปรู้ “เพียงแคร์ู้” อยู่เฉยๆ เท่านั้น ดูเขาทำงานไป ชดใช้กรรมตรงนั้นไป ทนรู้้อยู่ให้ได้ ทรมานแค่ไหนก็ต้องอดทน และสุดท้ายเมื่อหมดเหตุปัจจัยทั้งทุกข์หรือสภาวะต่างๆ ก็จะแสดงธรรมะให้ดูว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยไม่ดับ ไม่มีอะไรทนอยู่ได้ ไม่มีอะไรบังคับได้ เขาเกิดขึ้นและเขาเป็นไปของเขาเอง ตามเหตุปัจจัยที่ทำมา (กรรม) ซึ่งจุดนี้หากมีความเข้าใจแล้วจะเห็นว่า

เป็นคนละอย่างกันกับความเครียด เพราะความเครียดที่กล่าวถึงนี้คือการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องนั่นเอง อาจจะมีการเข้าไปแทรกแซงสถานะต่างๆ ดึงเข้าหรือผลักออก ไม่ได้ดูอยู่เฉยๆ เป็นต้น ฉะนั้นจุดนี้ก็ควรระวังด้วยเช่นกัน

โดนกิเลสรุมสกรัม

เมื่อมีโอกาสได้เรียนรู้จักตัวเองมากขึ้น ทำให้เห็นสภาพจิตใจที่อ่อนแอของตัวอยู่บ่อยครั้ง จะขอกล่าวย้อนช่วงที่เป็นฆราวาสก่อนเข้ามาบวชนั้น โดยปกติอาตมาเป็นคนที่ไม่มี ความมั่นใจในตัวเองอยู่แล้ว และก็ยิ่งชอบว่าตัวเองและเห็นข้อเสียตัวเอง รวมไปถึงชอบนึกย้อนถึงปมด้อยของตัวเองว่ามีมากเหลือเกิน เป็นการทำร้ายตัวเองอยู่ทุกวี่ทุกวัน สิ่งเหล่านี้จึงเปรียบเหมือนเศษตะกอนที่ฟุ้งปะปนอยู่ในจิตใจตลอดมา

เมื่อมีสมาธิในการตามดูจิตจะเห็นความทุกข์ที่เกิดจากการทำร้ายตัวเองซึ่งสะสมมานานเหล่านี้ สิ่งเหล่านี้ก็เปรียบเสมือนสารพิษร้ายที่สะสมในร่างกายและเวียนวนทำให้เกิดความทุกข์บ่อยๆ โดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปว่าเกิดจากอะไร รู้แต่ว่าหงุดหงิดและไม่สบายใจ ไม่ชอบอารมณ์แบบนี้ รู้เพียงเท่านั้นและยิ่งเมื่อใดที่ได้อยู่เงียบๆ คนเดียวหรือจิตใจช่วงใดไม่เข้มแข็ง ความทุกข์เหล่านี้จะปรากฏทันที ลักษณะอารมณ์ที่เป็นพิษเหล่านี้จะเป็นความรู้สึกที่หดหู่ปนความเบื่อ เซ็ง และเหงา ไม่สดชื่น ซึ่งกระบวนการทุกอย่างอาจจะเกิดจากการที่รับอารมณ์ใดมา โดยที่ปราศจากการมีสติหรือรู้สึกตัว ก็จะเก็บความ

กังวลต่างๆ เหล่านี้เามาเก็บไว้หรืออย่างที่กล่าวให้ทราบในข้างต้นว่าอาตมาเองชอบคิดกับตัวเองในแง่ลบบ่อยครั้ง ซึ่งเป็นระยะเวลา นานหลายสิบปี ทำให้สิ่งเหล่านี้สะสมเอาไว้มากพอควร และทางออก ทุกครั้ง เมื่อสิ่งเหล่านี้ปรากฏในใจ อาตมาจะแสดงออกโดยการ “หนี” “หนี” และ “หนี” หนีอารมณ์เหล่านั้นเพราะไม่ชอบ หนีไปดูหนัง ฟังเพลง หาคนคุย จิปาถะ โดยต้องการให้ลืมๆ ไป ซึ่งก็ช่วยได้ ระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่การกำจัดแบบถอนรากถอนโคน และที่แยะไปกว่านั้นคือตอนนั้นก็หนีทราบด้วยว่าสิ่งที่ทำไปนั้นคือการหนีความทุกข์เพราะ ไม่รู้เท่าทันความอยากของตัวเองก่อน ก่อนที่จะไปทำอะไรต่ออะไร เพราะความไม่รู้แท้ๆ (โมหะ) ทำให้เกิดทุกข์ เพราะไม่เคยเข้าใจถึงวิธีการออกจากทุกข์ ก็ยิ่งทำให้ทุกข์มากและยิ่งดิ้นรนก็ทำให้ไปสร้าง กิจกรรมใหม่ๆ ที่เพิ่มอาหารให้กิเลสเข้าไปอีกโดยไม่รู้ตัว ทำให้ทุกข์ ไม่จบไม่สิ้นและบางครั้งก็อาจจะไปสร้างเวรสร้างกรรมใหม่เข้าไปอีก ทุกอย่างจึงเข้าทางกิเลสหมด ดังนั้นหากครั้งนี้อาตมาไม่มีโอกาสได้ เข้ามาบวชเรียนกับพระอาจารย์... ก็คงต้องให้โมหะเขาหลอกใช้ไป ตลอดชีวิต ตลอดชาติ และจากการที่ได้เรียนรู้วิชาวิปัสสนา ทำให้รู้ และเข้าใจว่าหากต้องการจะออกจากสิ่งใดก็ให้อยู่กับสิ่งนั้น ทนอยู่กับสิ่งนั้นให้ได้ และให้สิ่งนั้นทำงานของเขาไปอย่างเต็มที่ เมื่อหมด เหตุปัจจัยเขาก็จะดับไปเอง ทุกๆ สถานะก็ให้ปฏิบัติแบบนี้ไม่ต้อง ไปทำอะไร พระอาจารย์บอกว่าชำระจิตไปเลย ใช้กรรมไป ให้กิเลส มันเผาให้หมด เผาให้ไม่เหลือ หมดเชื่อมั่นก็ไปเอง “เราทำหน้าที่ เพียงแค่รู้เท่านั้น”

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว อตมาก็ทนนะ ทนเอา ไม่หนี ไม่สู้ด้วย ไม่ทำอะไรทั้งนั้น ทำให้ตั้งมั่นอย่างเดียว **เพียงแค่ “รู้”** ว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้นเท่านั้น ตูมันอย่างเดียว ทุกข์ก็ทุกข์ ซึ่งเหตุการณ์นี้เป็นอยู่หนึ่งวันเต็มๆ ทรมานแต่มีสติรู้อยู่

ช่วงนี้กิเลส มากันติดๆ เมื่อความหดหู่ซาลงไปไม่เท่าไร ความเบื่อและอารมณ์ท้อใจก็เข้ามาแทนที่ เมื่อเขามาถึง หน้าที่เขาคือจะทำให้อยากเลิกปฏิบัติ ทำให้เบื่อหน่ายทุกๆ อย่าง แถมยังยุยงให้เห็นว่าทำไปก็ไม่มีความหมายหรอก หนักๆ เข้าถึงขนาดบอกว่าเวรกรรมมันไม่มีจริง ไม่เห็นมีตัวมีตนเลย สารพัดจะชักจูง ดังนั้น ก่อนอื่นก็ต้องอาศัยสติเข้ามารู้ว่าสภาวะนี้เกิดขึ้นแล้ว และต่อไปจิตต้องตั้งมั่นพอที่จะดูอยู่ รู้สภาวะนี้ที่อยู่ อย่าไปคลาดเคลื่อน อย่าตามสภาวะนั้นไป ให้ตั้งมั่นอยู่ที่ฐานของตนเองให้ดี และดูไปเรื่อยๆ ด้วยความอดทน คราวนี้อตมาทราบแล้วว่าต้องเจอกันแน่ๆ เพราะทุกครั้งทีปฏิบัติจะเจอทุกครั้งและสอบไม่ผ่านทุกทีเพราะไม่รู้วิธีการว่าจะทำอย่างไร?

คราวนี้ทราบแล้วก็ใช้วิธีดูลงไปตรงๆ เหมือนทุกสภาวะที่เกิดขึ้น อยู่กับเขา ทนให้เขาเล่นงาน ถือว่าตัดภาพ ตัดชาติ ตัดกรรมกันไปในตัว ให้เขาเผาเอาตมาให้เต็มที่ ให้เขาทำหน้าที่ของเขาให้เต็มที่เพราะในใจนั้นทราบที่สุดท้ายแล้วเมื่ออาตมาทนและรู้อยู่เฉยๆ เพียงแค่รู้เท่านั้น เมื่อถึงที่สุด เขาก็จะแสดงธรรมะ คือ กฏอนิจจัง ให้ดูนั่นเอง ซึ่งก็เป็นจริงคราวนี้เขามาไม่นานแล้วก็ไป

ยังไม่หมด จากนั้นก็มาถึงกิเลสตัวที่แสนสันทที่สุด เรียกว่าไม่เคยเจอกันจะๆ ซะที เพราะที่ผ่านมามาอาตมาปฏิเสธและไม่ยอมรับมาโดยตลอด ปฏิเสธว่าเราไม่มีนิสัยอย่างนั้น เราไม่ได้เลวขนาดนั้น แต่วันนี้เป็นวันที่จะยอมรับและชะล้างเขาออกไปซะที เมื่อเขามาเราก็ **“รู้”** เอาไว้ จิตตั้งมั่นและไม่ทำอะไรเช่นเคย ปล่อยให้เขาเผาอีกเช่นเคย แต่ว่าสภาวะนี้อตมาเจอและทนดูเป็นครั้งแรก และเป็นครั้งที่อดทนต่อความรู้สึกที่น่ารังเกียจนี้เกิดขึ้นกับจิตใจตัวเองเกือบยอมรับไม่ได้เหมือนกัน แต่นึกถึงความจริงเป็นเช่นนี้ต้องยอมรับและทนให้ได้

สุดท้ายก็ให้เขาทำงานโดยที่อาตมาไม่หนี อตมาทนใช้กรรมมันจึงทรมานเหลือเกิน กิเลสตัวนี้ ชื่อว่า **“ความอิจฉาริษยา”** และลักษณะอาการที่ปรากฏทางจิตใจเมื่อสภาวะนี้เกิดขึ้นคือ ไม่ต้องการอยาก让别人ได้ดี ความต้องการจะเอาชนะ ความต้องการความโดดเด่น ความรังเกียจอย่างสุดในสิ่งที่ไม่ชอบ เห็นผู้อื่นได้ดีและมีความสุข (ปฏิบัติได้ดีกว่า) แล้วจะทนอยู่ไม่ได้มันจะชานขึ้นมาที่ใจ

ทันทีที่ลักษณะอารมณ์จะเป็นประมาณอย่างนี้ ในขณะที่สภาวะนี้เกิดขึ้นจะทำให้มองเห็นอะไรก็ขวางหูขวางตาไปหมดไม่ชอบไปหมดระแวง เกิดความ “หวง” ไม่อยากให้ใครได้รับรู้อะไรใดๆ ทั้งนั้น ตอนแรกที่เจอและอยู่กับเขา รู้อยู่นั้น ยอมรับว่าแทบจะรับตัวเองไม่ได้เกือบหนไม่ได้ที่ความคิดและจิตใจตัวเองจริงๆ แล้วเป็นอย่างไร? เพราะมันแฉถึงนิสัยและความคิดที่ออกมาจากธาตุแท้ของอาตมาเองว่าเลวและเห็นแก่ตัวสุดๆ

ที่สำคัญ สิ่งเหล่านี้คือเรื่องจริง นี่คือของจริง ที่ต้องยอมรับว่าอาตมาเลวและหลอกตัวเองไม่ได้อีกต่อไป เป็นสภาวะที่ยอมรับว่ายากแก่การรับได้จริงๆ สภาวะนี้รุนแรงมากและมากขึ้นเกือบตลอดสองวัน ยังดีที่จิตผู้รู้ในคราวนี้ตั้งมั่นพอ ไม่หวั่นไหวต่อสภาวะ และทุกอย่างก็จบลงและจากไปอีกเช่นเคยเป็นครั้งแรกที่อยู่ทนจนถึงที่สุดทนทุกข์จนถึงที่สุด อยู่กับสิ่งที่ยากและบีบคั้นต่อจิตใจอย่างที่สุด เมื่อเราอยู่อย่างอาจหาญ อยู่กับความจริง และอยู่ให้เขาเผาให้เต็มที่สุดท้ายเขาก็จากไปโดยที่อาตมาไม่ได้ลูกหนีเขา เหมือนตลอดชีวิตที่เป็นมา เขาเผาอาตมาหมดแล้วตามหน้าที่ของเขา อาตมาได้ใช้กรรมอันทรามานี้แล้ว เขาไปแล้วโดยที่ไม่ได้อะไรจากอาตมา เหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะอาตมารู้้อยู่เฉยๆ ไม่ได้ลุกขึ้นไปทำอะไรต่อมิอะไรอีกต่อไป จบกันชะที่.....

แล้วท่านละ ถ้าสภาวะต่างๆ เหล่านี้เกิดกับท่าน ท่านจะกล้ารับมันไหม? ท่านกล้าที่จะบอกว่าตัวเองเลวและไม่ใช่คนดีอย่างที่เห็นจริงๆ ไหม? ท่านกล้าจะประจานตัวเองไหม? ถ้าท่านยอมรับ

ความจริงได้และอดทน **เพียงแค่ “รู้”** แล้วดูเขาทำงาน **อยู่ร่วมกับเขาจนเขาแสดงธรรมะให้ดูได้ ดูจนเขาจากเราไป จนเขาดับไป** ถ้าท่านทำได้ ท่านก็ได้ชื่อว่าเป็น **“นักวิปัสสนาที่กล้าหาญ เป็นนักวิปัสสนา มืออาชีพ”** ที่ยอมรับทุกอย่างตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ยอมรับทุกๆ สภาวะที่เกิดขึ้น ท่านกล้าพอไหมที่จะเป็นนักวิปัสสนาตัวจริง? ลองถามใจดูซิ

ฝ่ามือ “อรหันต์” (ทองคำ)

ก่อนวันสุดท้ายของการเก็บตัวเป็นวันอาทิตย์ พระอาจารย์พาไปกราบท่านเจ้าคุณพระพรหมโมลี ที่วัดพิชัยญาติ ท่านเป็นเจ้าคณะภาค พระอาจารย์บอกว่าพระพรหมโมลีเป็นพระที่สนับสนุนการเรียนการสอนวิปัสสนากรรมฐานในเมืองไทยเต็มตัว ท่านเคยปฏิบัติเข้มที่ **“วิเวกอาศรม”** จังหวัดชลบุรี กับท่าน **“ภัททันตะ อาสภะมหาเถระธัมมาจริยะอัครมหาภิรมย์ภูฏานาจริยะ”** จึงเป็นโอกาสที่ได้ไปกราบท่าน และบ่ายนี้มน้องสาวคือภา กัญญา แป้ม และเจ้เกี้ยวมาเยี่ยม ได้สนทนาธรรมกัน มีพระหมีช่วยพูดให้ความรู้แบ่งปันประสบการณ์ด้วยที่สำคัญมีพระอาจารย์นั่งอยู่ด้วยตลอดงานหน้าที่ของพระอาจารย์ คือ คอยแซว คอยแหย่ และเบรคเกมส์เสิร์ฟของพระหมี ทำให้บรรยากาศดูผ่อนคลาย ไม่จริงจังเคร่งเครียดจนเกินไปเพราะน้องๆ ที่มาก็แทบไม่ได้มีความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติเลยเมื่อน้องๆ มาหา มาเยี่ยม อาตมาก็รู้สึกดีใจที่ทิศทางของคนในครอบครัวเริ่มเปลี่ยนไปและให้ความสนใจมากขึ้นในการศึกษาธรรมะ

เมื่อถึงคิวอาตมาพูดบ้าง แรกๆ ก็ตั้งใจคุยปกติ (ช่วงหลังๆ สังเกตตัวเองว่าความประหม่า ความกลัวแทบไม่มีเลย) คุยไปๆ สิ่งที่ได้เรียนรู้ก็เริ่มไหลได้เรื่อยๆ กลายเป็นพูดได้ตลอด พระอาจารย์ก็คอยส่งมุขอาตมาก็รับมุขแล้วยิงต่อ พระอาจารย์คอยเสริมอาตมาก็เติมต่อ เพิ่งมารู้สึกตัวว่า เฮ้ย! เริ่มเป็นพวกเดียวกันแล้ว เริ่มรับมุขพระอาจารย์ได้ แล้วก็ลื่นไหลดีด้วย ไม่เอ่อ ไม่มีน ซื่อบื้อเหมือนก่อน (แต่ไอ้ที่มีน! คงจะเป็นน้องๆ ที่ฟังมากกว่า เพราะพูดไม่หยุดเลย)

แล้วเหตุการณ์เล็กๆ แต่ยิ่งใหญ่และน่าจดจำ ก็เกิดขึ้นอีกแล้ว เกิดขึ้นถึงสองครั้ง ครั้งแรกพระอาจารย์เอามือมาตบจีวรที่หลังเบาๆ ตอนที่อาตมาเทศน์จบ ท่านบอกว่า **“พูดได้ดี”** ครั้งที่สอง ท่านมาตบเบาๆ ที่หลังอีกครั้งแล้วพูดว่า **“ไปส่งน้องไป”** (เพราะน้องๆ กำลังจะกลับกันแล้วตอนนั้น) จริงๆ ก็ไม่น่ามีอะไรต้องบันทึก แต่ต้องบันทึกเพราะนี่เป็นเรื่องใหญ่ของอาตมา

ท่านผู้อ่านลองนึกดูนะ สมมติว่าคนที่เอามือโอบไหล่และกอดท่านคือ**พีเบิร์ด ธงไชย แมคอินไตย์** นักร้องซูเปอร์สตาร์ของเมืองไทย หรือ คนที่จับมือกับท่าน คือ **เดวิด เบคแฮม** นักฟุตบอลผู้โด่งดัง ฉันทใดก็ฉันทนั้น สำหรับอาตมาแล้วพระอาจารย์ คือ พระซูเปอร์สตาร์ ดาราในดวงใจของอาตมา และสิ่งต่างๆ ที่พีเบิร์ดหรือเบคแฮมสัมผัสท่าน ท่านก็อยากเก็บไว้ใช่ไหม? ไม่ว่าจะเปลี่ยนตัวนั้นหรือแม้กระทั่งมือที่ได้สัมผัสกับดาราในดวงใจ แทบจะไม่อยากล้างมือกันเลยทีเดียว เพราะมันได้มายาก มันมีคุณค่าทางจิตใจใช่ไหม?

ก็เช่นกันอีกฝ่ามือพระอาจารย์ที่แตะจีวรอาตมานี้ก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน ถึงอาตมาจะไม่สามารถเก็บจีวรเอาไว้เป็นที่ระลึกได้ เพราะต้องซักไปซักมาทุกวันและยังคงต้องใช้ไปอีกหลายเดือน แต่ก็อย่างที่บอกว่าฝ่ามือของพระอาจารย์ไม่ธรรมดาแน่นอน เพราะว่าพลังฝ่ามือที่ท่านสัมผัสจีวรอาตมานั้น มันไม่ได้ติดที่จีวรแต่มันทะลุเข้าไปที่จิตใจอาตมา (บอกแล้วว่าไม่ธรรมดา) เป็นความรู้สึกที่อบอุ่น เป็นสัมผัสที่ทำให้อาตมาเกิดกำลังใจ เป็นความรู้สึกที่ดีใจและซาบซึ้งมากที่พระอาจารย์ให้ความเป็นกันเอง แม้จะเป็นความกันเองเพียงแค่อ้อมไหล่ของเสี้ยววินาทีก็ตาม แม้พระอาจารย์จะมีได้จดจำก็ตาม แต่พลังฝ่ามือนั้นเพียงแค่นี้ แต่มันยิ่งใหญ่กับผู้ที่เป็นลูกศิษย์ยิ่งนัก อาตมาขอเก็บพลังฝ่ามือออร์หนต์ (ทองคำ) นี้ไว้ในร่างกาย ในจิตใจ ขอพลังฝ่ามือนั้นจงมาเป็นพลังให้อาตมามีพลังในการที่จะประพฤติธรรม ปฏิบัติธรรม เป็นสงฆ์รูปหนึ่งที่จะอยู่ในพระศาสนาอย่างภาคภูมิ จะไม่ให้พลังฝ่ามือที่พระอาจารย์ถ่ายทอดมาให้ต้อง

สูญเปล่า แต่จะแปรพลังฝ่ามือ นั้นให้เป็นพลังที่จะทำหน้าที่ของ
พระสงฆ์ให้สมบูรณ์ เหมือนดังบทสวดมนต์ที่ท่องกันเป็น
ประจำเพื่อเตือนตนเองให้หมั่นตรวจสอบตัวเองอยู่เสมอ ว่า

บัน - พะ - ชีต - ควร - พืด - จา - ระ - นา - เนือง - เนือง - ว่า

เก็บเล็ก ผสมน้อย

เก็บ!!!...ชะ

มีอยู่เช้าวันหนึ่งโยมปริชาเอาอาหารเข้ามาให้ อาตมาก็รับไว้
และถือโอกาสบอกโยมปริชาไปเลยว่าช่วงนี้อาตมาจะขอเก็บตัวและ
คงไม่ได้ออกไปบิณฑบาตเพื่อโปรดญาติโยม ดังนั้นอาตมาจะไม่ขอ
ฉันเช้านะ เพราะไม่ได้ทำหน้าที่ของพระ เมื่อไม่ได้ไปรับบาตรและ
โปรดญาติโยมที่ใส่บาตรก็ไม่ต้องฉัน โยมปริชาทำหน้าที่อ้าอึ้ง แล้ว
ตอบแบบแถมบังคับกลับมาว่า “**ฉันถือว่าโปรดโยมที่ศุญส์สองนี้ก็ได้
ครับ**” ถ้าเป็นเมื่อก่อนอาตมาเห็นโยมปริชาทำหน้าที่จริงจั่งแบบนี้ คงจะ
ยอมตามนิสัยเดิมๆ อีกเช่นเคย แต่คราวนี้อาตมาก็เปลี่ยนไป (เปลี่ยน
ไป) เหมือนท่านหมอนทองเช่นกัน ดูที่ใจแล้วมันต้องการไม่ฉัน

เพราะเห็นว่าไม่สมควรที่จะสบายเกินไป ก็เลยเงยหน้าจืดๆ ของ
อาตมา แล้วทำให้เข้มที่สุด พร้อมกับยืนยันกับโยมปริชากลับไป
ด้วยคำสั้นๆ ว่า **“อาตมาตั้งใจแล้ว”** ทันทันทีที่ปล่อยคำพูดออกไปรู้สึก
ว่าตัวเองกล้าดีมากเพราะปกติไม่ค่อยขี้ดใคร ความรู้สึกแบบนี้ก็เลย
ไม่ค่อยขี้คน และได้ผลเสียด้วย โยมปริชาถึงกับเสียอาการ บอกกลับ
มาว่า **“ผมเกรงว่าท่านจะหนักไป”** พูดเสร็จก็ทำหน้าหนักใจแล้ว
พูดต่อว่า **“หากไม่ไหวก็จดโน้ตบอกผมละกันนะครับ”**

เมื่อโยมปริชากลับไป อาตมาแทบจะปิดประตูห้องแล้ว
กระโดดตัวลอยร้อง **“ไชโย”** ออกมาดั่งๆ อ่านถึงตรงนี้ก็คงแปลกใจ
ใช้ใหม่ว่า? ..ึง เฮ้ย! ท่านจะดีใจอะไรนักหนา ก็ไม่มีอะไรมากหรอก
คุณโยม มันเป็นเรื่องเล็กๆ ขี้ปะติ๋ว ก็คนมันไม่เคยกล้า ไม่เคยปฏิเสธ
ใคร คนมันเคยแต่ยอมคน ตั้งแต่เจอผี (ไฟดับ) ที่หอธรรมฯ วันนั้น
ก็กล้าขึ้นมาเรื่อยๆ อาตมาดีใจที่เห็นการเปลี่ยนแปลงของจิตใจที่
เข้มแข็งขึ้น มันใจ กล้ายืนยัน แสดงว่าเริ่มมีความกล้าหาญขึ้นบ้างแล้ว
ก็เท่านั้นเอง

แต่เข้านี้มาอีกแล้ว ก๊อก! ก๊อก! อาตมารู้แล้วมีคนมาส่งอาหาร
เปิดประตูออกไปเห็นเด็กน้อยสองคนใส่ชุดจะไปโรงเรียนมากัน
สองพี่น้องบอกว่าเอาปิ่นโตมาให้หลวงพี่ครับ อาตมาตอบเด็กน้อย
ไปว่า **“หลวงพี่ไม่จั้นเข้านะ”** แล้วก็ยิ้มหวานๆ ให้นิ่งๆ เด็กก็คง
จะงง!! แม่ให้เอาปิ่นโตมาส่งพระ พระดันให้เอาปิ่นโตไปคืนแม่ ทำไม
แม่กับพระไม่คุยกันก่อน ผมจะได้ไม่ต้องวิ่งมา เออ! จริงของเอ็ง
อาตมาขอโทษ

กลายเป็นผู้ถูกราบ (ครั้งแรก)

ไม่ได้ไปงานแต่งงานที่ไหน? ไม่ได้ไปงานกินเลี้ยงของใครมา?
แต่เป็นการรับไหว้ รับการกราบขอขอบคุณจากสหธรรมิกทางธรรม
ที่ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้ให้ก็เต็มใจ ผู้รับก็ยินดีและขอบคุณ

โดยปกติแล้วพระใหม่อย่างอาตมา มักจะต้องเป็นผู้ไหว้
ผู้กราบอยู่เสมอ ซึ่งการเป็นพระนั้นเขาดูกันที่พรรษาในการบวชว่า
ใครมีน้อยมากกว่ากันและผู้เฒ่าต้องเป็นผู้กราบผู้ที่มีพรรษามากกว่า
หรือบวชมานานกว่า แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ถูกกราบ และเป็น
เหตุการณ์เฉพาะกิจ

เป็นเรื่องเกี่ยวกับท่านก้านยาวและท่านหมอนทอง เผอิญว่าท่านทั้งสองต้องกลับไปที่ยัชฎุมิอีกครั้งเพื่อทำเอกสารเกี่ยวกับการไปต่างประเทศ ซึ่งพวกเขาทั้งหมดต้องเดินทางไปอินเดีย แต่ครั้งนี้ทั้งสองท่านอาจจะต้องไปที่อุดรฯ และที่อื่นๆ ด้วย เนื่องจากเอกสารต้องให้ผู้ใหญ่ในฝ่ายสงฆ์รับรองให้หลายท่าน แต่ละท่านก็อยู่คนละที่กัน ตอนนี้นักก้านยาวและท่านหมอนทองงงไม่พอ ดังนั้นพระอาจารย์ท่านมีดำริที่จะช่วยเหลือค่ารถ ค่าเดินทางของทั้งสองท่านนี้ ทำให้ท่านและพระอ๋า พระหมิตามสมทบช่วยกันอีกหลายแรงสุดท้ายเพียงพอสำหรับภารกิจนี้

ท่านก้านยาวและท่านหมอนทอง จึงขอกราบขอบคุณพวกเขาทั้งหมด ตอนที่ท่านทั้งสองก้มลงกราบ รู้สึกแปลก อดมาดูไปที่ความรู้สึกในจิตใจตัวเอง พร้อมทั้งสายตาของอาตมาที่มองไปยังท่านทั้งสอง ซึ่งก็ได้เห็นความนอบน้อมแสดงออกมาทางร่างกาย อาตมารู้สึกดีที่ได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้สึกประทับใจในมารยาทและธรรมเนียมของสงฆ์ที่มีสัมมาคารวะ มีความอ่อนน้อม ทำให้ดูอบอุ่นและแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ขอให้ท่านทั้งสองเดินทางไป-กลับโดยสวัสดิภาพ แล้วรีบกลับมาหาท่านก้านยาว ท่านหมอนทอง

ของเล่น

คำวันนี้พระอาจารย์เดินมาที่กุฏิ ยื่นของสิ่งหนึ่งให้ ของสิ่งนี้มีสองชิ้นและต้องใช้ร่วมกัน ชิ้นแรกเป็นกระบอกสีชาวนุ่น เอาไว้

ครอบแสงสว่างสามารถทะลุผ่านได้ อีกส่วนหนึ่งเป็นส่วนฐาน โดยที่ตรงส่วนปลายมีแสงไฟ (กะพริบได้) ที่ประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อให้มีลักษณะเหมือนเปลวแสงเทียนที่สั่นไหวได้ เมื่อของสองชิ้นมาประกอปกันมองดูแล้วเหมือนมีแสงเปลวเทียนอยู่ข้างใน พระอาจารย์ยื่นให้แล้วก็บอกว่าเอาของเล่นมาให้ อาตมาก็แปลกใจคิดว่าพระอาจารย์จะสอนอะไรอีกหรือเปล่า? ใส่องก่อนนี่มันคืออกายกับใจหรือเปล่า? (น่าน! คิดไปนั่นเลย)

สรุปว่าไม่คิดดีกว่า เพราะพระอาจารย์คงนึกอกายจะให้อะไรสักอย่างขึ้นมาเท่านั้นเอง (อย่าคิดมาก) ก็เลยรู้สึกที่พระอาจารย์มีความน่ารักดี มีอะไรมาให้แปลกใจและตื่นตื้นอยู่เสมอ จนทุกวันนี้ยังจับทางพระอาจารย์ไม่ได้เลย งงไปหมด ไม่รู้ว่าอันไหนเรื่องจริงหรือเรื่องไหนโดนอ่า แต่สิ่งเหล่านี้ รวมเป็นความประทับใจและจะเก็บความประทับใจนี้ไว้ครับ ไม่แน่นอนะ! ไฟเปลวเทียนที่พระอาจารย์ให้มา กับผ้าคลุมกายสิทธิ์ที่พระอาจารย์ให้เช่นกัน เมื่อครั้งที่อยู่ใต้ต้นโพธิ์ที่อินเดียครั้งก่อนโน้น สองสิ่งนี้คงจะได้เดินทางไปอินเดียกับท่านและไปให้ท่านได้เห็นที่นั่นอีกครั้ง สุดท้าย เมื่อเสร็จภารกิจแล้วทั้งสองสิ่งนี้จะไปอยู่บนหิ้งบูชาและมีรูปพระอาจารย์วางอยู่ แสงไฟนี้อาจจะได้ทำงานทุกคืนเพื่อนึกถึงพระอาจารย์ ทั้งสองสิ่งนี้จะอยู่ในห้องพระของอาตมาเพื่อเอาไว้บูชาและระลึกถึงท่านอยู่เสมออย่างแน่นอน

ไม้จิ้มฟันดำดิน

การเดินทางบิณฑบาตที่ผ่านมา ไม่เคยมีเลยสักครั้งที่อาตมาจะเหยียบไปโดนอะไรเข้าจ้ะ ซะที มีแต่พระรูปอื่นมาบ่นให้ฟังว่าวันนี้โดนหนามทิ่ม วันนี้โดนหนามตำ และบางทีหนามก็ตำและจมเข้าไปในเท้า ทำให้แคะไม่ออก ต้องทนเจ็บจนมันหายไปเองก็มีบ่อย แต่สำหรับอาตมาไม่เคยมี เลยพอกระหยิ่มใจเล็กน้อย กะจะทำสถิติให้ตัวเองว่า ไม่มีการพลาดเหยียบให้เจ็บตัวตลอดพรรษา ๑๐๐%

แต่ทุกอย่างไม่มีอะไรที่แน่นอน และวันนี้ก็ถึงคิวอาตมาแล้ว ซึ่งจะเป็นเครื่องเตือนใจว่า**เวรกรรมหรือรหัสกรรมมีจริง ๆ และจะตามมาส่งผลไปในทุกที่ทุกเวลา ไม่ว่าจะท่านจะไปอยู่ที่ไหนในมุมโลกก็ตาม**และบางทีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ดูเหมือนว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นได้หรือเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้แล้ว ก็ด้วยอำนาจแห่งวิบากกรรมนั้นแหละ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งเหตุการณ์มีอยู่ว่า

ขณะที่พระทุกรูปกำลังเดินไปเพื่อรับบิณฑบาตจากญาติโยม ขบวนแถวของพระก็จะเดินตามกันไป ขณะนั้นเป็นการรับบาตรในช่วงขากลับแล้วอยู่แถวๆ บริเวณใต้ทางด่วน เดินจนจะถึงบ้านโยมยายเพิ่มทรัพย์ที่เปิดร้านเสริมสวยอยู่แล้ว และจังหวะนั้นเอง เสียงดัง**“จ๊ก”** ที่เท้า อาตมาไม่ทราบว่ามีอะไรเสียบเข้าง่ามเท้าเข้าให้อย่างจัง แต่รู้สึกตัวอาตมาสะดุ้งทันทีเพราะมันเจ็บมาก ต้องรีบหยุดเดินและเขย่งเท้า ยืนแบบกระต่ายขาเดียวไปก่อน ตอนนั้นไม่ได้ตกใจอะไรนะ แต่ลึ้นอยู่ว่ารางวัลนั้นจะเป็นอะไร ดังนั้นจึงค่อยๆ ยกเท้าขึ้นมาดู ก็เห็นว่ารางวัลที่ได้รับ คือ ไม้จิ้มฟันชนิดหนาเสียบอยู่ พอ

ดิบพอดีที่ง่ามเท้าอย่างสวยงามเหมือนถูกจับวางไว้อย่างเหมาะเจาะ ในตำแหน่งที่เหมาะสม เป็นตำแหน่งที่จะทำให้ผู้ที่เหยียบนั้นเจ็บที่สุด หากแฉลบโดนที่ฝ่าเท้าหรือพื้นที่แฉกนั้นก็น่าจะไม่เจ็บมากเพราะหนังเท้าเริ่มหนาแล้ว ดังนั้น จึงเป็นความจงใจของเจ้ากรรมนายเวร โดยแท้เชียวที่ต้องการแก้แค้นให้สาสม

เมื่อมาพิจารณาถึงความลึกที่เสียบเข้าไป ก็ประมาณหนึ่งในสามของทั้งหมดหรือประมาณหนึ่งถึงสองนิ้วน่าจะได้ที่นี้! จะทำไงดีละ จะเรียกพระที่อยู่ข้างหน้าให้หยุดรอก่อนก็ไม่ทัน ท่านเดินไปไกลแล้ว สุดท้ายเพื่อให้เดินต่อไปได้ ต้องจำใจดึงออก แต่ด้วยความที่ไม่เสียบเข้าไปลึก จึงทำให้ครั้งแรกดึงไม่ออกเพราะมันติดแน่น เมื่อดึงไม่ออกก็เลยปวดขึ้นมาทันทีที่แผล จึงตัดสินใจกระชากอีกทีอย่างแรง ได้ผล คราวนี้หลุดเลย แต่ก็เจ็บใช้ได้เลย เมื่อหยิบไม้จิ้มฟันที่หลุดติดมือ นำขึ้นมาพิจารณาดูก็ต้องบอกว่า โลกอันกว้างใหญ่ไพศาลนี้ เรามาเจอกันได้อย่างไร? แล้วทำไมพระที่เดินนำหน้าอาตมาตั้งหลายรูปถึงผ่านไปไม่ได้ อย่างสะดวกโยธิน?

เมื่อทิ้งไม้จิ้มฟันไปแล้ว อาตมาก็ต้องอดทนเดินกระเผลกๆ เป็นพระขาเป๋ ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งพาสังฆารกลับมาถึงที่กุฏิ

เมื่อมานั่งทบทวน ก็คิดว่าทำไมหน้าaaaa ถนนก็ตั้งกว้าง เส้นทางที่เดินบิณฑบาตก็ยาวไกล แต่ไม่จิ้มฟันอันกะจิตเดียววางอยู่บนพื้นถนนแท้ๆ วางอยู่ที่ตรงนั้น อาตมาก็ต้องไปเหยียบเข้า ถ้าเดินไปทางซ้ายนิดหนึ่ง หรือขวาหน่อยหนึ่ง อาจจะไม่โดนหรือโดนก็ไม่เต็มทีแบบนี้ ทำไมต้องมาเสียบที่เราพอดี? อะไรอย่างนี้เป็นต้น สุดท้ายก็บอกตัวเองว่าอย่าไปโทษใคร โทษอะไรอีกเลย มันเป็นกรรมของเรา เป็นกรรมเฉพาะตน จะให้คนอื่นมาชดใช้แทนได้อย่างไรกัน? ใครทำ ใครก็รับไป เท่านั้นเอง

เพราะฉะนั้นเหตุการณ์เรื่องนี้จึงสอนให้รู้ว่า เราเคยทำกรรมอะไรไว้ บอกเลยว่าหนีไม่พ้นกฎแห่งกรรมหรอก ขนาดไม้จิ้มฟันยังมาตักเอาคืน ให้เราเดินไปชนดำตีน ต่ำเท้าได้ แล้วนับประสาอะไรกับวิบากกรรมอื่นๆ ฉะนั้นจงรีบเร่งสร้างเหตุที่ดี สร้างกรรมดี เข้าไว้ให้มากๆ โดยการเจริญสติ (กุศล) สติเท่านั้นที่จะช่วยได้ ดังนั้น ควรรีบสร้างเหตุที่ดีให้มากๆ เข้านะ เมื่อสร้างเหตุดีแล้วผลที่ได้รับย่อมดีแน่นอน ถ้าไม่เชื่อกฎแห่งกรรม มัวไปทำแต่ความชั่วทำแต่สิ่งไม่ดี สร้างแต่เหตุที่เป็นอกุศล สักวันอาจจะต้องมานั่งเจ็บตัวร้องโอดโอยอย่างอาตมาก็เป็นได้ แล้วอย่าคิดว่าจะหนีไปไหนพ้นนะ ก็อย่างที่บอกไม้จิ้มฟันอันนิดเดียวก็ยังเดินไปให้เขาเสียบได้ยังกับจับวางและนับประสาอะไรกับเรื่องไม่ดีอื่นๆ ที่ทำไว้ เมื่อกรรมนั้นส่งผล ท่านต้องยอมรับหรือไม่อยากรับก็ต้องรับ อย่างไม่มีทางเลือกเสียได้อย่างแน่นอน แล้วท่านจะรู้ใหม่ว่า ท่านจะจำได้ใหม่ว่า? ท่านเคยทำกรรมชั่วทำอะไรมาบ้างแล้ว? และถ้าวันนั้นมาถึง กรรมชั่วตามมาส่งผล ซึ่งถ้าวันนั้นเกิดไม่ใช่ไม้จิ้มฟันเล็กๆ อย่างที่อาตมาเจอ

ถ้ามันไม่ใช่ แล้วเกิดเป็นอะไรที่น่ากลัวและยิ่งใหญ่กว่านั้น ท่านจะทำอย่างไร? ท่านจะรับมือกับเจ้ากรรมนายเวรที่มาถึงแล้วอย่างไร? ระวังตัวไว้ บอกแล้วนะ ว่าน่ากลัว

“เดี๋ยวจะหาว่าพระ (ใหม่) ไม่เตือน”

ธรรมะ “ที่มาจากการทำลาย”

ในช่วงออกไปรับภัตตาหารเพลวันหนึ่ง เมื่อเดินไปใกล้จะถึงประตูทางเข้าของสำนักงาน พระอาจารย์หยุดแล้วชี้ให้ดูผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังอยู่บนหลังคาตึก กำลังตั้งหน้าตั้งตาทุบทำลายตึกอย่างมันมือ ท่านชี้ให้ดูแล้วพูดว่า “การทำลายมันง่าย” แผนกเสริมคืออาตมาเองก็รับส่งท่านว่า และเวลาทำลายก็ไม่ต้องคิดมากด้วย พระอาจารย์สอนต่อไปว่า ก็เหมือนสตินั้นแหละกว่าจะสร้างขึ้นมาได้ ต้องทำสภาวะใกล้เคียงๆ ให้เกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอน ต้องเริ่มจากการจำสภาวะต่างๆ ได้ก่อน ทั้งสติ อินทรีย์สังวรศีลสัมมาสมาธิ ปัญญา ไปจนถึงวิมุตติ จึงจะตามมา

แต่เวลาทำลาย ก็ง่ายนิดเดียว เพียงแค่ไม่สำรวจระวังทวารทั้งหก เท่านั้นทำให้สิ่งที่ก่อกรรปพากเพียรมาฟังได้ง่ายๆ ไม่ต่างอะไรกับการทุบทำลายตึกนี้แหละมันง่ายกว่าตอนสร้างเยอะ

ตอนสร้างกว่าจะออกแบบ กว่าจะคิดคำนวณระบบภายในระยะเวลาการสร้าง รวมทั้งงบประมาณต่างๆ ที่ต้องลงทุน ซึ่งต้องใช้ความระมัดระวังทุกอย่าง

แผนกเสริมตั้งใจฟัง และก็คิดตามไปด้วย เมื่อพระอาจารย์พูดจบ ก็เห็นจริงทุกอย่างตามนั้น วิญญาณพนักงานแผนกเสริมจึงตอบพระอาจารย์ไปว่า “**จริงครับ**” พระอาจารย์มองมาที่อาตมา ประหนึ่งว่าคิดอะไรเป็นบ้างไหม? แล้วจากนั้น ลูกศิษย์ก็เดินตามพระอาจารย์เพื่อไปปรับภัตตาหารเพลด้วยกัน

กำเนิด “สวนยินดีธรรม”

ได้มีโอกาสคุยกับพระหมี่ เพราะไม่ได้เจอท่านเสียหลายวัน เนื่องจากท่านไปปฏิบัติภารกิจที่สำคัญยิ่ง คือไปโปรดโยมน้องสาวที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งท่านก็เล่าว่าทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดี และทำให้ได้มีประสบการณ์ต่างๆ มากขึ้นอีกด้วย แต่การไปครั้งนี้ยังมีอีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ จะมีการสร้างสถานปฏิบัติธรรมแห่งใหม่เกิดขึ้นในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและเป็นแห่งแรกเสียด้วย ซึ่งพระหมี่ได้เล่าให้ฟังถึงที่มาที่ไปว่ากว่าจะได้ที่ดินผืนนี้ และมีโอกาสได้สร้างสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยซึ่งที่ดินที่ต้องการประมูลซื้อเพื่อมาสร้างสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ก็อยู่ติดกับโรงเรียนของโยมแม่ของพระหมี่เองนั่นแหละ แต่ด้วยเจตนามหากุศลจิตของโยมแม่ของพระหมี่ ทำให้ท่านประมูลซื้อที่ดินในเนื้อที่สามไร่ครึ่งราคากลางตั้งอยู่ที่ ๒๕ ล้านบาท แต่ใช้ว่ามีเงินแล้วจะได้ทุกอย่าง เพราะก็ปรากฏว่าเกิดไปมีคู่แข่งที่ยื่นประมูลเพื่อแย่งชิงที่ดินผืนนี้ด้วยเช่นกัน ก่อนที่จะเปิดซองประมูลโยมแม่ของพระหมี่ก็ตัดสินใจโทรไปบอกและพูดตรงๆ กับคู่แข่ง ที่ต้องการที่ดินผืนนี้เพื่อมาทำธุรกิจว่า

“ขอที่ดินผืนนี้เถอะ เพราะจะได้ให้เด็กนักเรียนเอาไว้ใช้ และเพื่อจะสร้างสถานปฏิบัติธรรม ไม่ได้เอาไปทำธุรกิจเพื่อให้เกิดรายได้อะไรหรอก”

แต่ว่าคำตอบที่ได้คือ **“คงให้ไม่ได้”**

หากเป็นเช่นนี้ก็คงต้องเปิดซองประมูลแข่งขันกันเพื่อแย่งชิงผืนดินผืนนี้โดยนำกำลังเงินมาสู้กัน ใครรวยกว่าก็ได้ไป พระหมี่เล่าต่อไปว่าแต่ด้วยศักยภาพทางด้านการเงินของฝ่ายตรงข้ามก็ถือว่ามีความร่ำรวยมาก และมีอำนาจทางการเงินสูง ที่สำคัญที่ดินผืนนี้เป็นที่ดินในเมืองเสียด้วย ทำเลดีมาก เพราะด้านหน้าติดถนนสายหลักและด้านหลังติดริมแม่น้ำ ใครได้ที่ดินผืนนี้เอาไปสร้างโรงแรม หรือทำธุรกิจก็ถือว่าโชคดี ดังนั้นบอกได้เลยว่าเป็นการยากเหมือนกันที่จะคำนวณว่าจะใส่จำนวนเงินลงไปในซองประมูลเท่าไรดี และก็มีโอกาสที่จะไม่ได้ได้ผืนดินนี้มากอยู่เช่นกัน

ดังนั้นก่อนใส่ตัวเลขลงไป โยมแม่ของพระหมี่ก็ได้อธิษฐานจิตว่า หากผืนดินนี้จะมีประโยชน์ต่อชาวโลก และพระศาสนาต่อไปในอนาคต ก็ขอให้ได้เพื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนาต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝ่ายของวิปัสสนาธุระ ที่มุ่งช่วยสรรพสัตว์ทั้งหลายให้มีเครื่องออกจากทุกข์ด้วย ดังนั้นโยมแม่ของพระหมี่ทุ่มสุดตัวใส่ตัวเลขลงไปที่ ๒๗,๑๐๐,๐๐๐ บาท (ยี่สิบเจ็ดล้านหนึ่งแสนบาทถ้วน) ส่วนฝ่ายตรงข้ามกะว่าได้แน่นอน และใส่ตัวเลขมาที่ ๒๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท (ยี่สิบเจ็ดล้านบาทถ้วน)

เหลือเชื่อ! เมื่อนั้นไปแค่หนึ่งแสนบาท ฝ่ายตรงข้ามคงเจ็บใจ น่าดูชม นิดเดียวจริง ๆ ใส่ตัวเลขไปยังกับรู้ใจฝ่ายตรงข้ามเลย เมื่ออาตมาได้ฟังพระหมีเล่าจบ ก็ได้ขออนุโมทนากับโยมแม่ของท่านจริงๆ ที่มีจิตเป็นมหากุศลจิตอย่างนี้ และสำหรับชื่อสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ ก็ได้รับความเมตตาจากพระอาจารย์โดยให้ใช้ชื่อว่า **“สวนยินดีธรรม”** เพราะโยมแม่ของพระหมีชื่อ **“ยินดี”** ก็ถือว่าเป็นการให้เกียรติแก่ผู้ก่อตั้ง และอีกอย่างหนึ่งคือเมื่อมารวมกับคำว่า **“ธรรม”** ก็แปลว่า **“ยินดีธรรม”** หรือ **“ยินดีในธรรม”** เป็นความหมายที่ดีที่มีอยู่ในตัวอยู่แล้ว และอีกนัยหนึ่งคือ **“ยินดีทำ”** ก็หมายถึง สถานปฏิบัติธรรมนี้โยมยินดีเป็นผู้ก่อสร้าง เป็นผู้ทำให้เกิดขึ้นนั่นเอง

เมื่อพระหมีเล่าจบอาตมาก็บอกกับท่านว่า **“พี่ ผมว่ามันยังกับละครเลย ในที่สุดธรรมะก็ชนะอธรรมจนได้”** และผมจะได้ช่วยพี่ไหมเนี่ย! พระหมียิ้มบอกว่า ได้แน่นอน! ก็เลยตอบท่านไปว่า ไม่ว่าผมจะบวชอยู่หรือว่าสึกออกไปแล้วในอนาคต ผมก็จะขอมีส่วนร่วมในการสร้างสถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้กับพี่อย่างแน่นอนครับ

ครูพัก ลักจำ

สิ่งที่มนุษย์ต้องการ คือ อาหาร (ร่างกาย) และกำลังใจ (บารุงใจ) โดยเฉพาะการให้กำลังใจกันเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง การเป็นผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก จงฝึกเป็นผู้ให้อย่างไม่มีเงื่อนไข ฝึกให้เป็นนิสัย จิตใจจะสบาย

ปัญหา มีอยู่ สองอย่าง คือปัญหาภายนอกและปัญหาภายใน

ปัญหาภายนอกมีอยู่แล้ว มีอยู่ทุกที่ เป็นของคู่โลก ไม่มีที่ใดที่ไม่มีปัญหา แต่ก่อนที่จะไปแก้ปัญหานั้น ควรตรวจดูก่อนว่าผู้ที่จะแก้ปัญหานั้น ขณะนี้ตัวผู้ตัวเองตอนนี้กำลังมีปัญหาภายใน (ใจ) ของตัวเองอยู่หรือเปล่า? หากผู้ที่จะแก้ปัญหาก็มีปัญหาอยู่ด้วยแล้ว เขาจะแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้อย่างไร? ดีไม่ดี อาจจะทำให้ปัญหายิ่งยุ่งกันไปใหญ่ ฉะนั้นต้องชำระจิตให้บริสุทธิ์ให้มีความเป็นกลางก่อน แล้วค่อยแก้ปัญหานั้นตามที่ควรจะเป็น

เห็น แต่ไม่ได้ดู

ได้ยิน แต่ไม่ได้ฟัง สิ่งเหล่านี้เป็นการเปิดผัสสะให้รับรู้จากภายนอกโดยไม่ปิดกั้น แต่ไม่หลงออกไปนอกตัว นอกใจ ของตนเอง หากหลงไปดู ไปฟัง จิตก็หลุดออกไปอย่างลึมเนื้อลึมตัวทันที จะไปอยู่กับตัวเองได้อย่างไร?

“กามราคะ และราคะกับกาม”

ทำวัตรเย็นวันนี้ พระอาจารย์ได้เอารายงานที่อาตมาเขียนส่งอารมณ์ ในช่วงการปฏิบัติสัปดาห์ที่ผ่านมา นำมาอ่านในที่ประชุมให้พระทุกรูปฟัง ในบางบทบางตอนที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ จากนั้นท่านพูดว่า นี่เราก็อยู่กันมาสองเดือนแล้ว จะขอถามอะไรหน่อยได้ไหม? ทุกคนก็พยักหน้า แล้วพระอาจารย์ก็ถามว่า มีใครตั้งแต่บวชมา ยังไม่เคยเกิดกามราคะบ้าง? ทุกรูปนิ่งเงียบ!!! ไม่ใช่ไม่อยากจะตอบ แต่ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร แล้วก็อาย....

พระอาจารย์คงเห็นว่าคงไม่มีใครกล้าตอบท่านก็เลยยกตัวอย่างถึงตัวท่านให้ฟังว่าสมัยบวชใหม่ๆ เมื่อเจอสภาวะอย่างนี้เป็นอย่างไรบ้าง? และจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร? รวมถึงท่านก็ยังยกเรื่องราวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ฟัง ในการที่จะตอบข้อสงสัยของพวกพราหมณ์ต่างๆในสมัยพุทธกาล เพื่อให้ทุกคนทราบว่ามันเป็นเรื่องธรรมชาติ หากใครไม่เคยเกิดขึ้นมันก็ประหลาดแล้ว แม้แต่ครูบาอาจารย์ก็ต้องพบเจอสิ่งต่างๆ เหล่านี้

เมื่อทุกคนได้ฟังเรื่องราวต่างๆ ที่พระอาจารย์หยิบยกมาแล้วให้ฟังกัน รวมถึงประสบการณ์ของท่านเองด้วย ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย มีความเข้าใจสบายใจ และทุกรูปก็ได้มีการแลกเปลี่ยนพูดคุยกันอย่างตรงมาตรงไปตามประสาลูกผู้ชาย (หัวใจพระ) โดยมีพระอาจารย์คอยให้คำแนะนำ จะสังเกตได้ว่าระหว่างการพูดคุยนั้น ไม่มีการสื่อออกไปในแนวลามก ทุกอย่างเป็นศิลปะวิธี เป็นการช่วยเหลือกัน เป็นการเอาใจใส่กัน สิ่งเหล่านี้ที่จริงแล้ว ไม่ใช่เรื่องน่าอาย เป็นเรื่อง

เทวดา ดลใจ

ที่ละเอียดอ่อนมาก ถือเป็นเรื่องๆ หนึ่งที่ล้ำค่า เพราะคนเราก็เกิดมาจากกามราคะนี่แหละ

ฉะนั้น หากได้รับการพูดคุยปรึกษากัน เพื่อเป็นประโยชน์ตามโอกาสที่สมควรก็จะทำให้รู้สึกผ่อนคลายขึ้นและมีทางออกที่ถูกต้อง โดยเฉพาะพระใหม่ด้วยแล้ว อาตมาถือว่าเป็นเรื่องดีที่ครูบาอาจารย์ให้การเอาใจใส่ ในรายละเอียดเรื่องต่างๆ เหล่านี้ เพราะถ้าจะให้เดินมาหาแล้วมาคุยตรงๆ คงลำบากใจน่าดูเชียว

กลับกันหากไม่มีการพูดคุยเรื่องเหล่านี้กันบ้างแล้ว ก็อาจจะทำให้ประเพณีปฏิบัติไม่ถูกต้องตามวินัยสงฆ์ก็เป็นได้ เพราะขาดความรู้ความเข้าใจ และหากพลาดทำอะไรที่ไม่ถูกต้องลงไป อาจจะก่อให้เกิดเสียหาย ถึงกับหมดอนาคตพระไปเลยก็เป็นไปได้เช่นกัน

ดังนั้นอาตมาจะชี้ให้เห็นว่า เรื่องราวต่างๆ นั้น บางครั้งก็อยู่ที่ผู้นำเสนอ อยู่ที่การสื่อสาร และการพูดคุยกันว่า จะให้ออกไปแนวทางไหน? ถ้าเราอยู่กับบัณฑิต อยู่กับพหูสูตร เรื่องเหล่านี้ก็จะกลายเป็นความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเป็นความละเอียดอ่อนของชีวิต เป็นเรื่องที่มีสาระและเป็นประโยชน์

แต่ถ้าเรื่องเหล่านี้ถูกมองไปในอีกแง่มุมหนึ่ง ก็จะพูดถึงกันไปในแง่ลามก อนาคต บ่อยครั้งที่สนุกปากเลยเถิด ไปจนผิดศีลผิดธรรมกันไปเลย ก็มีให้เห็นกันบ่อยๆ

ดังนั้น การเลือกคบคน ก็มีผลสำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้งานเป็นคนเช่นไร? เพราะคบคนเช่นไรก็จะมีนิสัยเช่นนั้น นั่นเอง

พระอาจารย์ให้อาตมา พระอ๋า และพระหมี มาฉันทเพลที่กุฎิ พระอาจารย์ มีอยู่ตอนหนึ่งที่พระอาจารย์บอกว่า พรุ่งนี้ (ก็คือวันนี้แหละ) จะมีการเทศน์ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง ใครจะไปบ้าง? ก็ไตร่ตรองกันอยู่สักพักก็มีพระอ๋าสมัครไป ส่วนอาตมาเองเห็นว่า มีพระอ๋าไปแล้ว และตัวเองก็ต้องการที่จะไปลงปาติโมกข์เพื่อชำระศีลให้บริสุทธิ์จึงปฏิเสธท่าน ว่าขอไม่ไปด้วย จากนั้นก็ฉันทกันไป แลกเปลี่ยนธรรมะกันไป เมื่อฉันทเสร็จก็ลาพระอาจารย์กลับกุฎิ

เมื่อถึงกุฎิ อาตมาทำอะไรต่อมิอะไรไปได้สักพัก รู้สึกง่วง ก็เลยนอนหลับไป ขณะที่กำลังหลับอยู่นั้น จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนสะกิดใจ คิดเรื่องที่พระอาจารย์ชวนไปที่โรงพยาบาลว่า **“ต้องไปนะ ต้องไป”**

เอ๊ะ!! อาตมาก็สงสัย เพราะว่าได้คิดอะไรแล้ว แล้วก็กำลังหลับสนิท
ทำไม่อยู่ๆ ถึงคิดเรื่องนี้ขึ้นมาได้ พอจะนอนต่อก็นอนไม่ได้อีก ก็
เลยลงไปล้างพื้นที่หน้ากุฏิ แต่ก็เหมือนมีอะไรมาเร่งที่ใจคล้ายมีแรง
ผลักดัน เร่งเร็วมากขึ้นอีก อาตมาเลยเดินเข้ามาในห้อง รู้สึกจำคาญ
ตัวเองหน่อยๆ ว่าอะไรมาเร่งเร็ว ก็เลยเปลี่ยนกิจกรรมโดยนำบาตร
มาใส่ลงในถลกบาตรให้เรียบร้อย แล้วก็ยังไม่เสร็จเลย พลังนั้นก็
เร่งเร็วเหลือเกิน อาตมาจึงวางถลกบาตรทั้งที่ยังใส่ไม่เสร็จแล้วก็เดิน
ไปที่กุฏิพระอาจารย์ บอกท่านว่า พระอาจารย์ครับ ผมขอเปลี่ยนใจ
ขอไปได้ไหม? (ตรงนี้ก็รู้สึกเสียฟอร์มอยู่เหมือนกัน เพราะเพิ่งบอก
ท่านไปว่าจะไม่ขอไปด้วยมาหยกๆ เมื่อกี้เอง!) ท่านก็ยิ้มแล้วก็พยักหน้า
อาตมาหยุดคิดหนึ่งแล้วก็เลยตัดสินใจบอกท่านไปว่า อาจารย์ครับ
เหมือนมีใครมาบอกว่าให้ไปให้ได้ ต้องไปให้ได้มาเร่งที่ใจ จนผม
ต้องเดินมาครับ พระอาจารย์ฟังแล้ว ท่านก็ไม่ได้ว่าอะไร อาตมาก็
เลยหมดมุข ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ แล้วมันก็พิสูจน์อะไรไม่ได้ ใครจะ
ไปเชื่อ อาตมาก็เลยเดินกลับกุฏิ

กลับมาก็ยังคาใจอีก จึงเดินไปหาพระอ่าเล่าเรื่องราวให้ฟัง
พระอ่าก็บอกว่าสงสัยอาจจะต้องไปเจอใครที่นั่นหรือเปล่า?

ตั้งแต่วันนี้ พระอาจารย์ พระอ่า และอาตมา จึงได้เดินทาง
ร่วมกันไปที่โรงพยาบาลตามที่นัดหมาย เมื่อไปถึงมีโยมสุมาลี ซึ่ง
เป็นเจ้าของภาพ เป็นผู้ริเริ่มในการจัดงานนี้ และเป็นผู้อำนวยการฝ่าย
พยาบาลของโรงพยาบาลนี้ด้วย เป็นผู้ให้การต้อนรับ แล้วพาขึ้นลิฟต์
ไปชั้น ๗ ซึ่งเป็นชั้นที่จะมีการบรรยายธรรม

ก่อนเริ่มพิธีการ โยมสุมาลีได้มาให้ข้อมูลกับพระอาจารย์
และเล่าให้ฟังว่า โรงพยาบาลนี้เปิดมาสามสิบกว่าปีแล้ว และสิบสามปี
ที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีการทำบุญเลย ครั้งนี้จึงเป็นครั้งแรกในรอบ
สิบสามปีที่นิมนต์พระมาเทศน์ และที่โรงพยาบาลนี้ก็มีคนเสียชีวิต
เกือบทุกวัน ทำให้บ่อยครั้งมีผู้ที่พบเห็นวิญญาณของผู้เสียชีวิต
เหล่านี้ยังอยู่ในโรงพยาบาล ดังนั้นโยมสุมาลีก็อยากจะรบกวนให้
พระอาจารย์ช่วยทำพิธีอุทิศส่วนบุญกุศลให้ท่านเหล่านั้นด้วย ซึ่ง
พระอาจารย์ก็รับปากว่าจะดำเนินการให้หลังเทศน์จบ

เมื่อพิธีการเริ่มขึ้น ทุกอย่างก็ดำเนินการไปตามที่มีการคุย
กันไว้ เมื่อพระอาจารย์เทศน์จบ ในช่วงท้ายก็มีการให้เขียนคำถาม
ขึ้นมาและตอบคำถามกันแบบสดๆ จากนั้นก็สอนการนั่งสมาธิสั้นๆ
ราวห้านาที และทำพิธีกรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ผู้เสียชีวิต
ในโรงพยาบาลแห่งนี้

เมื่อทุกอย่างสิ้นสุดลง แพทย์และพยาบาลทุกคนที่มานั่ง
ฟังเทศน์ก็แยกย้ายกันกลับไป เหลือแต่โยมสุมาลี ในช่วงท้ายเพียง

คนเดียวที่มานั่งคุยอยู่ เมื่อคุยไปได้สักพักพระอาจารย์ก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ฉะนั้นอาตมาและพระอาจารย์ทำหน้าที่แทนท่านชั่วคราวสังเกตได้อย่างชัดเจนว่าตอนที่พระอาจารย์อยู่นั้น บางคนจะให้ความสนใจกับพระอาจารย์เท่านั้น จะมองผ่านอาตมาและพระอาจารย์เหมือนไม่ใช่เป็นพระ หรือไม่ได้มาด้วยกันกับพระอาจารย์ บางคนก็ยกมือไหว้พระอาจารย์ แต่ก็เพียงส่งยิ้มมาให้อาตมาทั้งสองเท่านั้น และบางคนถึงกับมองไม่เห็นอาตมากับพระอาจารย์ที่นั่งติดกันกับพระอาจารย์เลยก็มี และส่วนใหญ่พวกนี้จะเป็นนายแพทย์เสียด้วย นี่แหละที่เขาบอกว่า ทำไมในสังคมโลกถึงจำเป็นต้องมียศถาบรรดาศักดิ์ มีชื่อเสียง และเงินทองก็เห็นกันชัดๆ วันนี้ แต่ถ้าอาตมาและพระอาจารย์เกิดเป็นพระที่ดังขึ้นมา (แต่จะเป็นพระที่ดีหรือเลวก็อีกเรื่องหนึ่ง? ขอให้ตั้งไว้ก่อน) แล้วทุกอย่างก็จะเปลี่ยนไปใช่ไหม? อยากูรูจัง?

วกกลับมาเรื่องโยมสุมาลีต่อ โยมสุมาลีเล่าให้ฟังถึงตัวเองว่าเป็นคนที่ปฏิบัติธรรมคนหนึ่งและทำงานช่วยเหลือคนมานาน แต่ก็ท้อถอยมากและอยากจะทำออกจากงานเพราะสู้ปัญหาไม่ไหว คิดว่าจะลาออกแล้ว จะไปอยู่วัดหรือไม่ก็เป็นแม่บ้านคงจะสบายดีกว่านี้

อาตมาก็เลยถือโอกาสพูดกับโยมแบบให้กำลังใจว่า จะลาออกทำไม? โยมรู้ไหมว่างานนี้เกิดขึ้นมาเพราะโยม โยมคนเดียวมีลูกน้องตั้งหลายร้อยคน โยมคนเดียวช่วยคนได้ตั้งมากมาย โยมเห็นไหม (อาตมาชี้มือไปที่เก้าอี้ ซึ่งตอนนั้นตั้งวางเปล่า เพราะคนที่มา นั่งฟังเทศน์กลับกันไปหมดแล้ว) ทุกคนที่มาฟังวันนี้ และเดินออกไปมีสีหน้ายิ้มแย้มทุกคน บางคนก็อาจจะได้รับการแก้ไขปัญหาคือชีวิตที่

ค้างคาใจมานานอีกด้วย และโยมก็เป็นผู้ที่ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น โยมควรจะมีใจที่มีโอกาสได้ช่วยเหลือคนจากตำแหน่งผู้อำนวยการของโยม จากอำนาจที่โยมมีอยู่ อาตมาพูดกับโยมสุมาลีถึงกับนิ่งและยกมือไหว้ และจากนั้นก็เริ่มชวนอาตมาสนทนาต่อทันที ดูโยมสุมาลีสดชื่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดูว่ามีกำลังใจขึ้น

เมื่อพระอาจารย์กลับมา พระอาจารย์ก็สนทนากับโยมสุมาลีต่อไป แต่คราวนี้โยมสุมาลีคุยกับพระอาจารย์ไปด้วย แต่ก็เริ่มส่งสายตามองมาที่อาตมาด้วยเช่นกัน เริ่มให้ความสำคัญกับอาตมา (บ้าง) แล้ว เมื่อการสนทนาดำเนินต่อไป อยู่ๆ อาตมาก็จะถ่ายภาพขึ้นมาคุยกันตั้งนาน จวนจะกลับอยู่แล้วก็ไม่มีใครคิดจะถ่ายภาพ แต่จริงๆ แล้ว มันก็ไม่น่าที่จะมีอะไรที่ต้องถ่ายไว้หรอก เพราะวันนั้นพระอาจารย์ให้ช่างจากสตูดิโอมีอาชีพมาทั้งเก็บภาพและบันทึกเป็นวิดีโออย่างสมบูรณ์แบบหมดแล้วแต่อาตมาก็เกิดนึกอยากจะทำภาพขึ้นมาเดี๋ยวนั้น จึงหยิบกล้องจากพระอาจารย์มาถ่าย เป็นการถ่ายภาพที่พระอาจารย์กำลังสนทนากับโยมสุมาลีอยู่

ชะแรก!!! เห็นแล้ว มีดวงขึ้น อาตมาจึงรีบวิ่งต่อทันทีอีกหลายทีและเปลี่ยนมุมไปเรื่อยๆ แต่ต่อจากรูปแรก ก็ไม่มีดวงติดในรูปถ่ายอีกเลย

เมื่ออาตมาตรวจสอบจนแน่ใจ จึงเรียกให้ทุกคน (จริงๆ ก็มีแค่พระสามรูปกับโยมสุมาลีแค่นั้นแหละ) รูปที่มีดวงอยู่ นับแล้วก็ว่าหลายดวงทีเดียว อาตมาชี้ให้ดูในรูปว่า เห็นไหม มีอะไรๆ มาอนุโมทนาบุญด้วยเต็มเลย และในรูปจะมีดวงที่จิ๋วพระอาจารย์

หลายดวงที่เดียว และดวงที่ใส กลม ไม่เหมือนใคร อยู่ที่โยมสุมาลี
อาตมาจึงถือโอกาสบอกโยมสุมาลีว่าไม่ถ้ายนะที่จะถ่ายติดได้ พระ
อาจารย์ก็บอกว่า นี่ก็กลางวันไม่ใช่กลางคืนด้วย

อาตมาเลยบอกว่า นี่แหละ โยมสุมาลี บุญกุศลที่โยมทำ
ได้เห็นกันเลยทันที และดวงที่โยมสุมาลีเจอไม่บ่อยด้วย สีหน้าโยม
สุมาลีดูตื่นเต้น รีบไปหยิบแว่นมาดูใหญ่เลย ออย่าว่าแต่โยมสุมาลีเลย
อาตมาก็ยังตื่นเต้นเหมือนกัน ดูทุกอย่างจะลงตัวอีกแล้วครับท่าน
ลงตัวเพราะทำให้คนดีคนหนึ่งมีกำลังใจที่จะทำความดีต่อไป และที่
สำคัญมีหลักฐานในการทำความดี ได้เห็นกันจะๆ ว่า มีอะไรๆ มา
อวยพรให้อีกด้วย

ตอนสุดท้ายก่อนกลับ อาตมาก็บอกโยมสุมาลีอีกครั้งว่า ขอ
อนุโมทนาบุญด้วย และขอให้โยมสุมาลีอย่าได้หมดกำลังใจในการ
ทำความดีต่อไปเลย

หลังจากนั้นขึ้นรถออกจากโรงพยาบาล อาตมารู้สึกปลื้มใจ
ที่เห็นงานนี้ออกมาสมบูรณ์แบบ ถึงแม้จะเป็นครั้งแรกในรอบสิบ
สามปีก็ตามที เพราะผู้ที่รับฟังพระอาจารย์เทศน์ อาตมาเห็นทุกคน
เดินยิ้ม อารมณ์ดีออกไปกันทุกคน แถมงานนี้อาตมาก็ยังมีโอกาส
มีส่วนช่วยคุณสุมาลีให้มีกำลังใจขึ้นอีกด้วย

ที่สำคัญอาตมาก็มีส่วนร่วมที่ทำให้ภาพรูปอะไรๆ นี้เกิดขึ้น
เพราะภาพนี้จะทำให้คุณสุมาลีต้องเก็บไว้เป็นกำลังใจให้ตนเอง
ยังมุ่งมั่นที่จะทำความดีต่อไปอีกแน่นอน

ถึงแม้รูปที่ถ่ายออกมานั้นจะไม่มีภาพอาตมาติดอยู่ด้วยก็ตาม
ถึงแม้รูปนั้นเมื่อทุกคนได้ดูก็จะชื่นชมและฮือฮว่าดวงต่างๆ
อยู่ตรงไหนบ้าง?

ถึงแม้จะไม่มีใครอยากรู้หรือสนใจว่าใครเป็นผู้ถ่ายภาพ
ก็ตาม?

นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะความสำคัญอยู่ที่**ความภูมิใจที่ได้
มีโอกาสได้ทำสิ่งดีๆ ให้เกิดขึ้นอีกหนึ่งอย่างแล้ว** และก็**เป็นพระอาจารย์**
เช่นเคยที่เปิดโอกาสให้กับอาตมา เพราะหากวันนี้ท่านปฏิเสธ อาตมา
ก็คงไม่ได้มาทำอะไรดีๆ แบบนี้ให้เกิดขึ้นได้อย่างแน่นอน

ตอนนี้รู้แล้วว่า เพราะอะไรทำไมอาตมาจึงต้องมา?

รู้แล้วว่าเขามาให้ทำอะไร?

หากเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ก็ขอให้อะไรๆ ที่มาดลใจอาตมานั้น
จงได้รับผลบุญในครั้งนี้และขอให้มาอนุโมทนาบุญในครั้งนี้ด้วยเทอญ

หมายเหตุ

วันนี้ได้มีโอกาสดี ได้ถือยามให้พระอาจารย์ด้วย ได้เป็น
พระเลขา รับใช้พระอาจารย์ตลอดช่วงบ่ายเลย แต่หน้าเสียดาย ไม่
ได้ถ่ายภาพคู่กับยามพระอาจารย์

เสียดายจริง ไม่น่าลืมเลย!!!

เดือนที่สาม เกาะสติไว้ให้มั่น

ไม่ต้องพูด ก็รู้เรื่อง

ช่วงนี้ไปข้างนอกติดๆ กันหลายงาน ตั้งแต่วันที่ ๕ กันยายน ที่ผ่านมา ก็ไปติดต่อทำเรื่องเอกสารเพื่อขอเดินทางไปอินเดีย ต้องให้เจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เช่นเอกสาร โดยไล่เรียงตามลำดับการปกครอง แต่ทั้งสามระดับนั้นดูที่หน้าจะมีปัญหามากที่สุด คงจะเป็นท่านเจ้าคณะจังหวัด เพราะท่านละเอียดมาก ไม่มีอ่อนข้อให้ ไม่มียืดหยุ่น หากพบข้อผิดพลาดก็ต้องกลับมาทำเอกสารใหม่เริ่มต้นกันใหม่เลย ดังนั้น เมื่อเอกสารครั้งแรกไม่ผ่านจึงต้องกลับไปพบท่านอีกครั้ง

จากการที่ได้ออกไปข้างนอกบ่อยๆ นั้น ที่แรกอาตมาไม่ชอบ เพราะเพิ่งเก็บตัวมาดีๆ ก็กลัวว่าสติยังไม่เข้มแข็ง ออกไปบ่อยๆ เกรงว่า

จะไม่สามารถที่จะรู้เนื้อรู้ตัวได้ดีเท่าที่ควร แล้วจะกลายเป็นเพลอยาก กลับกลายเป็นต้องมาสะสมมาสร้างเหตุกันใหม่อีก

แต่ทุกครั้งที่ออกไปนั้น มันก็มีความจำเป็นทุกครั้ง ก็เลยเหมือนเป็นการบังคับกันไปในตัว แต่เมื่อได้ออกไปจริงๆ ในสองครั้งหลังนี้ รวมทั้งครั้งนี้เป็นครั้งที่สามในเวลาไล่เลี่ยกันนั้น เริ่มรู้สึกแปลก ที่สติทำงานได้ดี สติกลับไม่ได้ไปไหนไกลจากตัวเลย ยังวนเวียนอยู่ในตัว เผลอไปก็ไม่นาน ยิ่งบางที่ข้างนอกมีเสียงดังมากๆ กลับกลายเป็นไม่มีผล ยิ่งเสียงดังกลายเป็นยิ่งดีเสียอีกเพราะจะเห็นใจเราชัดเลย ตอนนี่กลายเป็นแบบนี้ไป ก็เลยไปถามพระหมี่เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระหมี่บอกว่ามันก็พอมีกำลัง เข้าที่เข้าทางบ้างแล้ว เลิกเก็บตัวได้แล้ว

อาตมายอมรับว่า อาตมายังไม่มั่นใจที่พระหมี่พูดเท่าไร ไม่ใช่ไม่เชื่อพระหมี่แต่ไม่มั่นใจตัวเองว่าทำไม่สติหรือความรู้เนื้อรู้ตัวที่อาตมามีอยู่นั้นอยู่ๆ ก็ระลึกความรู้สึกตัวเองได้ง่ายจังเหมือนมันมีของตัวเองหรือเราคิดไปเอง? เกรงว่าถ้ามั่นใจ แล้วจะหลง เพราะอันที่จริงอาตมาเองก็ยังไม่คิดว่าจิตอาตมาจะตั้งมั่นได้มากมายเท่าไร? แต่จะว่าไปแล้วระยะหลังๆ นี้ ก็เริ่มรู้สึกว่า ตัวเองมีอิสระในการทำอะไรต่างๆ ได้มากขึ้น ไม่เกร็งเหมือนแรกๆ ทำอะไรๆ ก็จะมีความรู้เนื้อรู้ตัวประกอบอยู่ด้วยเสมอๆ และไม่ต้องพยายามเหมือนตอนแรกๆ อีกต่อไป

แต่อาตมาคิดว่าขอไม่ประมาทดีกว่า จะขอเป็นมวยที่อาศัยขยันซ้อมดีกว่า เพราะอาตมาเป็นนักมวยประเภทที่ไม่มีพรสวรรค์

ต้องอาศัยพรแสวงและการฝึกซ้อมเอาแทน แล้วก็ยิ่งได้ฟังพระ
อาจารย์ที่เพิ่งให้สติเตือนเรื่อง **“ธรรมะกับการทำลายดีก”** เมื่อไม่กี่วัน
มานี้ ก็ต้องบอกว่าขอไม่ประมาท ไม่ปล่อยตัว ขอซ้อมอยู่ในรูปแบบ
ถ้าประมาทว่ามีสติแล้ว หากไม่สำรวจอายตนะทั้งหก ก็มีสิทธิ์โดน
กิเลสต่อयर่วงเอาได้ง่ายๆ ไม่เอาดีกว่า ยิ่งไงก็ขอรัดกุมไว้ก่อน และ
หากวันนี้เสร็จจรุระทุกอย่างเป็นไปตามเป้าหมาย การออกไปข้างนอก
คงน้อยลงไปมาก อาตมาก็ตั้งใจที่จะเก็บตัวเข้าค่ายซ้อมเจริญต่อไป
ทันที

มาว่ากันเรื่องการทำหนังสือเดินทางไปอินเดีย (ภาค๒) ใน
วันนี้กันต่อดีกว่า วันนี้ คราวนี้ อาตมาไปกัน ๕ รูป ท่านสมเพชร
ตอนนี้พวกอาตมาตั้งให้ท่านเป็นพระมหาเถระประจำกลุ่ม มีพระหมี
เป็นพี่ใหญ่ มีพระอ่า เป็นชายกลาง และอาตมาเป็นพี่ใหญ่ จอม
ขมังเวทย์

พวกอาตมาเริ่มออกจากยุวพุทธฯ ศูนย์สอง เก้าโมงเช้า
ดูทุกคนจะเกร็งๆ หน่อย เพราะไฮไลต์ไปอยู่ที่เจ้าคณะจังหวัด พวก
อาตมาก็คาดการณกันไปตามๆ นานกว่า วันนี้ท่านจะมาไหม? จะ
จับผิดอะไรพวกอาตมาอีกไหม? จะไม่ให้เอกสารผ่านเหมือนคราวที่
แล้วหรือเปล่า? (คราวที่แล้วท่านเล่นดูทุกตัวอักษรเลย)

เมื่อไปถึงวัดผาณิตารามเป็นจุดแรก ทุกอย่างเป็นตามความ
คาดหมาย ด้านหนึ่งที่วัดผาฯ และด้านสองเจ้าคณะอำเภอ ผ่านหลุย
ไม่เห็นฝุ่น ไม่ติดปัญหา ทีนี้ก็ไปชิงดำกันที่เจ้าคณะจังหวัดนี้แหละ

พอไปถึงท่าน ลุ้นแรกคือ ท่านติดภารกิจอยู่หรือไม่ เพราะ
มาคราวที่แล้วท่านติดภารกิจ แต่คราวนี้เหมือนท่านจะรู้ ดังนั้น
พวกอาตมาจึงได้เจอกับท่านสมใจอยาก โดยไม่ต้องรอนาน

ดังเช่นเคยงานนี้ตีใหญ่รับบทพระเอกเป็นครั้งที่สอง (ครั้งแรก
โดนยิงตายเพราะเอกสารไม่ผ่าน) แต่คราวนี้อาตมาเตรียมทุกอย่าง
มาดี เมื่อท่านลงมานั่งที่โต๊ะของท่าน ท่านดูสงบมาก ดูมีราศรี ผ่องใส
และเมื่อท่านนั่งอยู่ต่อหน้าพวกเราทุกรูป ดูราวกับว่าสงครามเย็น และ
การต่อสู้ที่ไม่จำเป็นต้องมีคำพูดได้เริ่มขึ้นแล้ว

เราเองก็ศิษย์มีอาจารย์ ฉะนั้นซ้าอยู่โย ทุกรูปจึงเริ่มร่าย
เพลงยุทธ์มิให้ขาดตกบกพร่อง โดยเพลงกระบี่แรกคือ **อัญชลี วันทา
อภิวัต** งานนี้ว่ากันไนใจของตัวเอง แต่อาศัยซ้อมมาดี กราบขึ้นลง-
พร้อมกันเป๊ะ ทุกรูปสงบและนิ่ง เหมือนชวนท่านทะเลาะทันที เหมือน
หยิ่งเชิงกันว่าท่านนิ่งมา พวกอาตมาก็ไม่สะทกสะท้านและตอบโต้
กลับไปด้วยความอ่อนน้อม นิมนวลและแนบเนียน แผงไว้ด้วย
ความสงบ นิ่ง และไม่หวั่นไหว

จากนั้น เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา อาตมายื่นเอกสารมอบ
ให้กับท่านทันที เมื่อเอกสารปล่อยออกจากมือ สติก็ตามรู้เท่าทัน เมื่อ
ดึงมือกลับก็ประกบด้วยสัมปชัญญะที่ครบถ้วน สุดท้ายก็ไม่ลืมที่
จะยกมือไหว้ท่านอีกครั้ง เป็นการโชว์การเก็บรายละเอียดเพลงยุทธ์
ให้ท่านดู ว่ามีครูบาอาจารย์ฝึกฝนมาให้อย่างดี ลึกลับๆ น้อยๆ ก็
ไม่มีหลุดให้เห็น

ท่านก็ใช้ย่อย เริ่มอาศัยความได้เปรียบที่เป็นผู้มีอำนาจในการลงดาบ มีอำนาจในการเซ็นเอกสาร ค่อยๆ พลิกเอกสารอย่างใจเย็น รวากับจะให้พวกอาตมาสติแตก ค่อยๆ ซึ้นิวไล่ดูตามเอกสาร จะให้ห้วนไหน ดูซิว่าพวกเอ็งจะทนแรงกดดันนี้ได้หรือไม่? แต่ผิดแล้ว ท่านเจ้าคณะจังหวัด ท่านลองดูพวกอาตมาใหม่สิ ไม่มีใครเห็งือตก ไม่มีใครตกใจ ไม่มีใครหายใจแรง

ขณะนี้ทุกอย่างนิ่งและเงียบ ลูกศิษย์พระอาจารย์ทุกรูปอยู่หนึ่ง ไม่กระดุกกระดิก ทุกคนสงบราวกับไม่สะทกสะท้าน ท่านจะไล่หาที่ผิดในเอกสารก็ทำไป จะทำอะไรๆ ก็ไม่มีผลต่อพวกอาตมาอีกต่อไป

ขณะนั้น ตัวอาตมาเองมีแต่ตัวกับหัวใจที่เต้นตามธรรมชาติ นอกนั้นไม่รับรู้อะไร ไม่ห้วนไหน นิ่งสำรวม สติทำงานเต็มที่ และคิดว่าทุกรูปก็เป็นเช่นเดียวกัน ตอนนี้เริ่มเห็นมือของเจ้าคณะจังหวัด หยิบปากกาขึ้นมา ท่านขยับแล้ว เอกสารชุดแรกซึ่งเป็นของตีใหญ่ ผ่านไปแล้ว ท่านกำลังจะดูชุดที่สองและช่วงนั้นเป็นช่วงเดียวกับที่ท่านเปลอกกำลังขยับไปให้ความสนใจกับเอกสารชุดที่สองพอดี คือเอกสารของพี่ใหญ่ อาตมาจึงขยับสายตาพร้อมกับยกคิ้ว (แต่ตอนนั้นขาดขนคิ้วไปหน่อย) ส่งสัญญาณไปที่พระมหาเถระ (พระสมเพชร) ซึ่งวันนี้ท่านเจ๋งมาก (โคตรนี่!) นั่งอยู่ข้างซ้ายของอาตมาแต่คนละฝั่ง

และแล้วก็ผ่านไปอีกหนึ่งคน ท่านเจ้าคณะจังหวัด ยังไม่มีโอกาสได้เห็นข้อผิดพลาด และก็ถึงคิวของพระอ๋า พี่ชายคนกลาง ซึ่งเป็นคนสุดท้าย ทุกคนตั้งใจอยู่แล้วว่าจะให้เอกสารพระอ๋าไว้เป็นชุดสุดท้ายเพราะมีปัญหาการแก้ไขมาบ้าง จึงอยากให้อ้อไว้หลังสุด

กะว่าให้ท่านใช้พลังดูชุดแรกและชุดสองจนเหนื่อยอ่อน ชุดสามอาจจะปล่อยให้โดยง่าย แต่พวกอาตมาคาดผิด เพราะนั่นคือความคิดของเด็กๆ แต่นี่มันในสงคราม จะมาทำเล่นๆ ได้ยังไง ท่านเจ้าคณะจังหวัดท่านธรรมดาที่ไหน ร่ายมนต์และไปหยุดที่คำผิดทันที อาตมาทราบแล้ว สิ่งที่ได้ทำตอนนี้ คือ หลับตา นิ่ง นิ่ง สงบ รู้สึกตัวไปอยู่กับตัวเอง ดูกาย-ดูใจตัวเองทำงาน ป้องกันไม่ให้ท่านเห็นจิตใจอาตมา และจะว่าแล้ว ตามที่จริงนั้นก็แอบ “ลุ้น ให้พระอ๋าตัวโกง” และแล้ว ชุดสุดท้ายท่านก็เซ็นให้

พออาตมาลืมตาขึ้นมา และพวกเราทุกรูปมองไปที่หน้าท่าน ท่านยังนั่งอยู่ บรรยายกาศสัมผัสได้ถึงความเป็น ไม่มีคำพูด ไม่มีอะไรใจกับใจ จิตกับจิตล้วนๆ งานนี้วัดกันที่ใครขยับก่อน “แพ้ทันที” และแล้ว ท่านยิ้ม เป็นยิ้มที่อ่อนโยน และเหมือนกับท่านกำลังจะบอกพวกอาตมาทุกรูปว่า การต่อสู้สิ้นสุดแล้ว สงครามยุติแล้ว และท่านพอใจเหมือนกับท่านภูมิใจที่เห็นว่าพวกอาตมาต่อสู้กับท่านได้อย่าง

นำภาคภูมิ แต่พวกอาตมาทุกรูปก็ยังคงนั่งอยู่ ดังนั้น พระหมีจึงขยับพุดนิดหนึ่งว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกกระผมขอลากลับก่อน” ตั้งแต่เจอกันวันนี้ คำพูดนี้เป็นคำพูดแรกและคำพูดสุดท้าย จากนั้นพวกอาตมาก็กราบขอขอบคุณและขอขมาท่านอีกครั้ง พร้อมกับลุกขึ้นด้วยอาการสำรวม ค่อยๆ เดินออกจากห้องท่านไป

พระหมีบอกว่า ท่านคงจะแปลกใจ นี่พระใหม่จากสำนักไหนกัน? ทำไม มันไม่กลัว ไม่ตกใจ ทำไมถึงนั่งอย่างนี้ อาตมายังจำรอยยิ้มนั้นได้ดี ท่านยิ้มให้ด้วยความเมตตาและเหมือนจะชื่นชมพวกอาตมาว่าทำได้ดี และผ่านการทดสอบแล้ว สงครามจบแล้ว จบลงด้วยความสงบ ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีอะไรมา ไม่มีอะไรไป ทุกอย่างเหมือนเดิม มีสิ่งที่เปลี่ยนไปอย่างเดียวคือที่เอกสารของพวกอาตมา มีลายมือของท่านติดมาอยู่ด้วย เป็นผลแห่งชัยชนะจากสงครามเย็น และสงบที่เกิดขึ้นในครั้งนี้

เมื่อเข้ามาในรถพระหมี บอกให้ฟังว่า ท่านเป็นวิปัสสนาจารย์ เป็นสายหลวงพ่ोजรัญ เพราะพระหมีเห็นรูปหลวงพ่ोजรัญในห้องของท่าน เพราะฉะนั้นท่านเจ้าคณะจังหวัดรูปนี้ เป็น “ของจริง” เป็นประสบการณ์การประลองยุทธ์ที่ยิ่งใหญ่และน่าจดจำ และสุดท้ายถึงท่านไม่ไต่ถามว่า พระอาจารย์ของพวกเอ็งคือใคร? แต่ถ้าถามอาตมาก็จะตอบว่าพวกเราเป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์ของพวกเราครับ

ด้วยความภูมิใจในตัวพระอาจารย์ เมื่อกลับมาถึงพวกอาตมาจึงเหมือนเด็กน้อยที่รีบเข้าไปรายงานเรื่องตื่นเต็นนี้กับครูบาอาจารย์ให้ท่านทราบ พระอาจารย์ก็บอกว่าดีแล้ว และให้จดบันทึกไว้ นี่แหละ

คือประสบการณ์ที่ดี และสุดท้ายพวกอาตมาก็ต้องขอขอบคุณท่านเจ้าคณะจังหวัดอีกครั้งที่ให้โอกาสพวกอาตมาเช่นกัน และอย่างน้อยก็มีสิ่งหนึ่งที่พวกอาตมาทราบก็คือว่าหากท่านจะไม่ยอมอ่อนข้อให้สำหรับเอกสารของท่านอ่าที่มีข้อผิดพลาด แล้วท่านก็พบแล้ว ท่านสามารถที่จะกระทำได้ แต่ท่านเห็นว่าสมควรที่จะอนุโลมให้ได้ ท่านก็ให้ผ่าน แสดงว่าท่านก็เป็นผู้ใหญ่ที่มีความเมตตาน่านับถืออีกท่านหนึ่งเช่นกัน ที่ไม่ได้ใช้ความพอใจหรือไม่พอใจในการตัดสินเนื่องจากข้อผิดพลาดนั้นมีเพียงเล็กน้อย อาตมาทุกรูปขอคารวะท่านอีกพันครั้งครับ ท่านเจ้าคณะจังหวัด พระผู้ใหญ่ที่น่านับถือกราบนมัสการด้วยความเคารพ

เตือนตน

ฝึกเล่นเทปหน้า B

จากการเจริญสติที่ผ่านมานั้น อาตมาฝึกหัดหั้งแบบชนิดที่มีการใช้รูปแบบเข้ามาช่วย คือ การเดินจงกรม นั่งสมาธิ กำหนดอิริยาบถย่อยๆ ตลอดวัน (เพื่อปิดช่องว่างไม่ให้รั่ว หลังจากเดินจงกรมและนั่งสมาธิแล้ว) และชนิดที่ไม่สามารถออกแบบได้ ก็คือ การที่พระอาจารย์พาลงจากเขาเหลียงซาน เพื่อไปฝึกวิทยายุทธ์โดยให้เจอเหตุการณ์จริงต่างๆ ในช่วงที่ผ่านมา แบบติดๆ กันในหลายๆ ครั้งนั้น ทำให้อาตมาเริ่มเห็นข้อผิดพลาดของตัวเองอยู่อย่างหนึ่ง เป็นข้อผิดพลาดที่ใหญ่หลวงและต้องรีบแก้ไขโดยด่วน เพราะจะมีผลทำให้การเจริญสติไม่ก้าวหน้า ไม่สมบูรณ์เต็มที่

เพราะเหตุว่า คำว่า “การเจริญสติ” นั้น นอกจากจะมีสติหรือความรู้เนื้อรู้ตัว รู้กาย รู้ใจที่ปรากฏเป็นความรู้สึกอยู่แต่ละขณะๆ แล้วนั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้สติเจริญขึ้นได้ ยังจะต้องประกอบ

ไปด้วยสัมปชัญญะอีกด้วย จึงจะทำให้การเจริญสติ เป็นการเจริญสติที่สมบูรณ์แบบหรือทำให้สตินั้นมีการเจริญขึ้น จนเรียกว่า การเจริญสติหรือสติที่มีความเจริญเติบโต

หากจะเปรียบเทียบการฝึกสติที่ผ่านมานั้นก็จะเปรียบเหมือนกับว่า อาตมาจะดูอยู่แค่ด้านเดียว สมมติว่าขั้บรถก็จะดูแต่ทางที่เป็นขาไปแต่ขากลับไม่เคยดู ไม่เคยสังเกต ไม่เคยเอาใจใส่จดจำเลย หรืออาจจะเปรียบเทียบว่า อาตมาเล่นเพลงก็ฟังแต่เพลงของเทปหน้า A อย่างเดียว แต่ไม่เคยฟังเพลงเทปหน้า B เลย ทั้งๆ ที่ความสำคัญเหมือนกัน เพลงดีๆ เพลงเพราะๆ ก็ไม่ต่างกัน สรุปก็คือยังมีความไม่สมบูรณ์แบบนั่นเอง

และหากจะยกตัวอย่างของจริงในการปฏิบัติประจำวัน ก็ตัวอย่างเช่น อาตมามีสติรู้สึกตัวอยู่ตลอดว่ากำลังยื่นมือไปเปิดประตู มือกำลังยื่นออกไป มือจับลูกบิด บิดและดึงประตูออก ทุกอย่างมีความรู้สึก มีสติประกอบอย่างดี แต่ขณะนั้นเองเมื่อเปิดประตูได้สมปรารถนาแล้ว อาตมาก็พุ่งตัวเข้าไปในห้องทันที มือไม้ที่เคยจับลูกบิด ที่เคยระลึกอยู่เมื่อสักครู่นี้ ตอนนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้แล้ว? มือ هل่นไปตอนไหนก็ไม่รู้? ลืมตัว ขาดสติช่วงครึ่งหลัง หรือเรียกว่า “ขาดสัมปชัญญะ” นั่นเอง หรืออาจจะยกอีกสักตัวอย่างหนึ่งเพื่อให้เห็นชัด ก็เช่น สมมติว่าคันศรึษะ ก็มีสติรู้ที่ใจว่าอยากเกา แล้วก็รู้ว่ามือกำลังยกไปเกา รู้สึกอาการคันที่ถูกเกาที่หัว รู้ว่าใจสบายเมื่อหายคัน เมื่อสมปรารถนาอีกเช่นกันคือได้เกาศรึษะแล้ว หายคันแล้ว แต่

ตอนเอามือลง หรือ ขากลับ หรือเทปหน้า B ปรากฏว่าปล่อยเลย ไม่ได้ตามดู ขาดการเอาใจใส่สังเกต ก็เท่ากับขาดสัมปชัญญะ เท่ากับว่าการเจริญสติที่ปฏิบัติผ่านๆ มานั่น ได้ผลแค่ ๕๐%เท่านั้น เพราะรู้เนื้อรู้ตัว รู้กายรู้ใจ หรือมีสติ อยู่แต่ด้าน A ด้านเดียว ส่วนด้าน B หรือช่วงครึ่งหลัง หรือช่วงขากลับ ไม่ได้ระลึกรู้ ไม่ได้ตามดูที่กาย ที่ใจ ตามไปด้วยเลย ทำให้แต่ละวัน พลาดตรงจุดนี้ไปมากๆ เลยทีเดียว จึงต้องรีบเพิ่มเติมในจุดนี้และรีบแก้ไขโดยด่วน

ดังนั้น จากนี้ไปอาตมาจะ “ฝึกเล่นเทปหน้าB” จะปฏิบัติต่อเนื่องทุกครั้งเมื่อเทปหน้าA จบไปแล้ว เพื่อให้การเจริญสติเป็นการเจริญสติที่ได้ผล ๑๐๐% มีความสมบูรณ์แบบในตัวเอง

ฉะนั้นสัปดาห์นี้เป็นต้นไปอาตมาจะให้ เป็นสัปดาห์ของการฝึก การเจริญสติบวกด้วยสัมปชัญญะ จะปฏิบัติไปสักระยะ แล้วเราค่อยมาสรุปผลกันอีกทีในช่วงปลายสัปดาห์หน้าว่าฝึกแล้วได้ผล เป็นอย่างไรบ้าง?

กิเลสพามาทำบุญ

เรื่องที่จะเล่าให้ฟังนี้จะว่าเป็นเรื่องตลก หรือเรื่องขำๆ ก็ได้ไม่ว่ากัน แต่ถ้ามองให้ได้สาระและมีประโยชน์ ก็สามารถที่จะชี้ให้เห็นได้เช่นกัน เพราะคนที่ยังไม่มีสมาธิในการทำบุญก็ยังมีอยู่มากพอควรด้วย

เช้าวันนี้เป็นวันอาทิตย์ จึงมีญาติโยมมาใส่บาตรในตอนเช้า

และรอถวายภัตตาหารเพลค่อนข้างมาก สำหรับช่วงเช้าวันนี้จะมีญาติโยมที่รู้จักพระบางรูปเป็นการส่วนตัวมารอใส่บาตรอยู่ที่ศาลาใหญ่ โดยทางศูนย์สองจะมีโต๊ะจัดเตรียมไว้ให้บริการบ่มอบัวเพื่อให้วางอาหารหรือของที่จัดเตรียมมาเพื่อใส่บาตรพระได้อย่างสะดวก

เมื่ออาตมาและพระทุกรูปกลับจากบิณฑบาตแล้วนั้น โยมกลุ่มนี้ที่ดักรอใส่บาตรอยู่ที่ศาลาใหญ่ มองเห็นมาแต่ไกล มีอาหารที่จัดเตรียมมาใส่บาตรวางอยู่เต็มโต๊ะเลย ดูๆ แล้วทุกอย่างน่าจะเป็นปกติ แต่เนื่องจากวันนี้พระมีน้อยประมาณ ๕ รูป เพราะพระรูปอื่นๆ ท่านติดกิจของสงฆ์ยังกลับมาไม่ถึงที่ศูนย์สอง โยมท่านหนึ่งที่รอใส่บาตรสังเกตเห็นว่า **พระมีน้อย** แต่ตัวเองเตรียมของมามาก ซึ่งมากพอสำหรับพระสิบรูป จึงพูดขึ้นมาทำนองต่อว่าพระที่ตนรู้จักว่า ทำไมถึงไม่โทรไปบอกว่า มีพระแค่ ๕ รูป?

ครั้งแรกที่อาตมาได้ยินนั้น ก็รู้สึกว่คำพูดนั้นพูดออกมาได้อย่างไร? มันแสดงถึงจิตใจอะไรบางอย่างที่มีในตัวโยมผู้นั้น แต่อาตมาเองก็ไม่ได้โกรธเคืองหรือโมโหที่โยมเขาพูดออกมาเช่นนั้น ส่วนหนึ่งเพราะว่าไม่ได้รู้จักอะไรกันมากมายนักและโยมเขาก็ไม่ได้กล่าวถึงอาตมา อาตมาเองจึงแค่ฟังผ่านไปเท่านั้น

แต่ทุกคนที่ฟัง คงไม่ค่อยมีใครยินดีนักกับคำพูดนี้ เพราะโยมเองกำลังจะเป็นผู้ที่จะสละสิ่งๆ ที่เตรียมมาเพื่อใส่บาตร ควรพร้อมที่จะให้ ไม่ใช่พร้อมที่จะเสียดายกับของที่กำลังจะให้ เรื่องราวที่น่ามาเขียนนี้ ถ้าจะให้ผ่านไปเลยก็ได้เพราะไม่ได้มีความสลักสำคัญอะไรเลย แต่อาตมากลับมองว่าเรื่องนี้ น่าจะเก็บบันทึกไว้เพื่อเป็น

อุทาหรณ์เตือนใจตนเองในการทำบุญครั้งต่อไปได้เป็นอย่างดี เพื่อวันหนึ่งหากอาตมากลับไปเป็นฆราวาสอีกครั้งจะได้นำมาเตือนตนเองจะได้ไม่ต้องมาเป็นทุกข์เพราะเกิดจากการอยากมาทำบุญ แล้วอยากมาทำบุญมันผิดตรงไหน? มันเป็นทุกข์ยังไงนะหรือ? ก็ลองอ่านต่อไปนะ

ถ้าจะให้พูดถึงเรื่องนี้ ก็อยากบอกโยมผู้นั้นว่า การมาทำบุญนั้น ก่อนอื่น โยมควรรู้ว่าใจก่อนว่ามาด้วยความ “อยาก” หรือไม่? เพราะหากมาทำบุญด้วยความอยากทำแล้วล่ะก็ เท่ากับว่ามีกิเลสมาด้วย มาเพราะกิเลส กิเลสพามาทำบุญ แล้วก็อย่างที่เห็นในวันนี้ หากสิ่งที่มาพบมาเจอ ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด ไม่เหมือนกับที่คาดการณ์เอาไว้ ไม่สมใจอยากตามที่ให้เป็น ก็เกิดอาการที่เรียกว่า “ไม่สบอารมณ์” เกิดขึ้น แล้วโยมจะมีความสบายใจในการทำบุญได้อย่างไร?

ดังนั้น เหตุแห่งการมาทำบุญ ควรจะมาจากการใช้ปัญญาพิจารณาว่า “สมควร” ที่จะทำบุญ เพราะการทำบุญเป็นการทำบุญบำรุงพระพุทธศาสนาให้ยังคงอยู่ ข้าวปลาอาหารนี้ก็ช่วยให้พระสงฆ์ที่ปฏิบัติหน้าที่ ยังคงมีแรงมีกำลังที่จะทำหน้าที่หมุนกงล้อในพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไป (เหมือนที่พระอาจารย์ท่านเทศน์ให้ฟังอยู่บ่อยๆ เนื่องจาก) จะถูกต้องกว่าไหม? จะสบายใจกว่าไหม?

ดังนั้น ถ้าโยมมาทำบุญ โดยเข้าใจว่าเป็นสิ่งที่สมควรทำ เป็นเหตุที่ดี เป็นเหตุแห่งการสมควรที่จะทำบุญแล้ว โยมก็จะไม่ทุกข์เลย และไม่ว่าโยมจะไปเจอพระที่ไม่ถูกใจหรือถูกใจโยมก็ตาม สิ่งเหล่านี้ก็ไม่มีผล เพราะเจตนาธรรมนั้น เราทำเพื่อสืบทอดและบำรุงศาสนา บำรุงพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนาทั้งหมด ไม่จำเพาะเจาะจง ความสบายใจก็จะเกิดขึ้น เกิดจากการสละออกอย่างไม่มีเงื่อนไข

และจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ คิดว่าจะเป็นข้อเตือนใจให้อาตมาได้อย่างดีในอนาคต อาตมาคงไม่กล้าที่จะเขียนบอกโยมผู้นั้นหรอก แต่เขียนเตือนตนเอง และถ้าจะบอกโยมผู้นั้น ก็คงไม่บอกตรงๆ เดี่ยวเขารู้ว่าเป็นใคร ที่นี้ล่ะก็ พระเดือตร้อนแน่ ขนาดเมื่อเช้ายังต่อว่าพระที่ไม่โทรกลับไปบอกว่าวันนี้มีพระน้อย อาตมาเพิ่งทราบว่ามีหน้าที่นี้ด้วยหรือ? แล้วอย่างนี้ ถ้าอาตมาหวังดีไปเตือนโยมผู้นี้ แล้วดันไปให้โยมผู้นี้ทราบที่อาตมาเป็นใคร บังอาจมาสั่งสอน แล้วจะยุ่งกันใหญ่หนา อย่าเสี่ยงดีกว่า ดีไม่ดี อาตมาจะไม่มีที่ซุกหัวนอน เพราะในไม่ช้า กุฎิที่อาตมาอยู่ก็อาจจะพังได้โดยไม่ทราบสาเหตุเช่นกัน อีอิ...

จากสิ่งรอบตัว

โมหะกับเศษแก้ว

วันนี้เรื่องเยอะจริงๆ วันเวลาก็ต่อเนื่องจากเรื่องเมื่อก็เลยหลังจากที่ฉันเข้าเรียบร้อยแล้ว พระอาจารย์ท่านมาส่งเสียงเรียกอาตมาก็ตามไปหาท่านที่กุฏิ คือพระอาจารย์ต้องการให้ไปปมหนามที่เท้าของท่านเนื่องจากมีอะไรบางอย่างที่มอยู่ที่เท้า พระอาจารย์ท่านให้พระหมึทำให้ที่หนึ่งแล้วแต่ไม่เจอ (เมื่อเข้าตอนวิณฑบาตอาตมาก็เห็นแล้วว่าพระอาจารย์ ท่านคล้ายๆ ดูที่ส้นเท้าเหมือนกัน) เมื่อไปถึงที่กุฏิพระอาจารย์ท่านก็บอกว่า รมกวนให้ช่วยเอาหนามออกทีเพราะมันตำอยู่ในตำแหน่งที่ไม่สามารถแกะออกเองได้

ดังนั้น พระอาจารย์จึงต้องนอนคว่ำเพราะมันตำอยู่ที่ส้นเท้าด้านหลังเลย ดังนั้น อาตมาจึงเริ่มลงมือผ่าตัดทันที โดยมีเครื่องมือแพทย์คือเข็ม เป็นตัวช่วยในการควานหาเศษหนามนั้น ตอนแรกหาเท่าไรก็ไม่เจอ มองเห็นแต่ผงสีดำก็คิดว่าเป็นไม้หรือหินสีดำ

หนามนั้นก็อยู่ค่อนข้างลึก พยายามค่อยๆ แคะเพราะเกรงว่าพระอาจารย์จะเจ็บ เนื่องจากมันอยู่ใกล้เนื้ออ่อนมาก อาตมาแคะต่อไปและเริ่มเขี่ยออกมาได้บ้างแล้ว แต่เห็นว่ายังมีอยู่อีก

ตอนนี้อาตมาขอเพิ่มเครื่องมือผ่าตัดจากพระอาจารย์ คือขอเข็มเพิ่มอีกหนึ่งอัน เพื่อช่วยกันแคะ พอแคะต่อไปก็งัดออกมาอีก เมื่อลองทดสอบกดส้นเท้าพระอาจารย์ดู ท่านก็บอกว่ายังเจ็บอยู่เลย เอ!! อาตมาก็แปลกใจเพราะแคะออกมาแล้วตั้งหลายชิ้นนี่นา สุดท้ายยกจะบอกกับพระอาจารย์ว่าสงสัยจะแคะออกหมดแล้วแต่ที่พระอาจารย์ยังเจ็บอยู่ อาจเป็นเพราะแผลที่เกิดจากการแคะหรือเปล่า? แต่ก่อนที่เกือบจะพุดออกไปนั้น มือก็ยังแคะและความหาอยู่ด้วย

ทันใดนั้นเองเข็มก็ไปเขี่ยเอาเศษแก้วเข้าให้ สะกิดไปโดนนิดเดียวเห็นครั้งแรกตกใจเลยเพราะที่จริงมันก็อยู่ตรงหน้านั้นแหละ มันน่าจะเห็นตั้งนานแล้ว แล้วไอ้ที่แคะออกมาตั้งหลายชิ้นนั้นมันก็ไม่ใช่ ที่แท้เศษแก้วนี่เองคือสาเหตุ แต่เพราะความใส ความลื่นของมัน เลยทำให้มองทะลุตัวมันไป มองข้ามตัวมันไปหมด ทำให้เลยความสนใจไปมองหาที่จุดอื่นแทน มันหลอกตา

จบแล้วครับ สุดท้ายก็แคะออกมาได้ สรุปก็คือเศษแก้วนั้นเองที่ตำส้นเท้าพระอาจารย์ แต่ช้าก่อน ยังครับ มันมีอะไรมากกว่านั้น เศษแก้วนี้ทำให้นึกถึงและเปรียบเทียบได้กับอะไรบางอย่างได้เป็นอย่างดี

“โมหะ” อาตมาคิดถึงโมหะทันที โมหะนี้ก็คงทำตัวแบบแก้วนี้แหละ พลังตัวอยู่กับเรา เป็นพวกเดียวกัน ทำให้เรามองไม่เห็น แต่ในขณะที่เดียวกันโมหะก็พยายามชี้ให้เราไปสนใจอย่างอื่นแทน ก็เหมือนเศษแก้วที่มีความใสในตัวเอง เมื่อแนบอยู่กับเนื้อ ทำให้มองไม่ออกเลย มองทะลุเศษแก้วชิ้นนี้ไป และกลับกลายเป็นทำให้เราต้องไปมองเห็นและสนใจเศษผงสีดำๆ ชิ้นอื่นแทน ทำให้เสียเวลาไปแคะ ไปสนใจเศษผงดำๆ นั้นตั้งนาน หารู้ไม่ว่าต้นตอของปัญหาทั้งหมดที่ทำให้ความเจ็บปวดมาให้ก็คือเศษแก้วนั่นเอง แล้วถ้าหากเราไม่สามารถหาเศษแก้วชิ้นนี้เจอ เราต้องเจ็บไปอีกนานแค่ไหน? ถ้าเราหาเศษแก้วนี้ไม่เจอ เราก็คงไม่รู้จักโมหะ เมื่อไม่รู้จักโมหะก็เท่ากับถูกหลอกอยู่ (เพราะโมหะก็ยังอยู่กับเรา) หลอกให้ไปสนใจสิ่งอื่น แล้วโมหะนี้ก็ไม่ใช่หลอกบ้างไม่หลอกบ้างนะ เขาไม่มีใจดี เขาหลอกกันที่ไม่ให้พูดไม่ให้เกิด หลอกกันที่เรียกว่าหลอกกันเป็นสังสารวัฏเลยทีเดียว

ดังนั้น ทางเดียวที่จะรู้จักโมหะได้ ก็ต้องมีจิตใจตั้งมั่น เรียบรู้ทุกอย่างที่เข้ามาอย่างมีสติสัมปชัญญะ รู้เท่าทันสิ่งที่เกิดขึ้น

อย่างน้อยๆ วันนี้อาตมาก็พอใจ ที่มีโอกาสได้มองเห็นโมหะตัวเป็นๆ (เศษแก้ว) ได้แล้ว เพราะทันทีที่หยิบเศษแก้วได้ รู้สึกดีใจ เหมือนจับคนโกหกได้ และนึกถึงโมหะทันที เรื่องที่ดีใจอีกอย่างหนึ่งคือ ได้ทำหน้าที่รับใช้พระอาจารย์ ทำให้ท่านไม่ต้องเจ็บสิ้นท้าว ทำให้อาตมาคิดเลยเถิด ไปถึงนิทานเรื่องราชสีห์กับหนู ที่หนูได้มีโอกาสช่วยราชสีห์แต่อาตมามีบังอาจที่จะเป็นหนูหรือก เพราะหนูก็ยังเก่งเกินไป อาตมาขอเป็นแค่แมลงตัวเล็กๆ ที่ได้มีโอกาสตอบแทนท่านบ้างเท่านั้นเอง ดังนั้นอาตมาขอตั้งชื่อ นิทานเรื่องนี้ใหม่ว่า “ราชสีห์กับจิ้งหรีด” ก็แล้วกันนะ

ทำฟ้าลิขิต

บอกแล้วว่าวันนี้เรื่องเยอะ แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนช่วงบ่าย ท่านผู้อ่านพอจะจำคุณสุมาลี ผู้อำนวยการฝ่ายพยาบาลโรงพยาบาลที่อาตมาเคยถ่ายรูปแล้วติดดวงอะไรๆ เมื่อไม่กี่วันก่อนได้ไหม? ซึ่งอาตมาเคยบอกแล้วว่ารูปที่ถ่ายติดนี้ และสิ่งที่เกิดขึ้นนี้มันจะมีคุณค่าทางจิตใจของโยมสุมาลีผู้นี้แน่นอน เป็นไงล่ะ และก็เป็นที่จริงดังคาด เร็วกว่าที่คิดซะอีกด้วย ดังนั้น เพลวันนี้อาตมาจึงพบโยมสุมาลีอีกครั้งอย่างมิได้นัดหมายหรือทราบล่วงหน้ามาก่อน! โยมสุมาลีมาถวายภัตตาหารเพลพร้อมกับมาถามหารูปดวงอะไรๆ อีกด้วย

ยังไม่พอ ตอนสุดท้ายโยมสุมาลียังได้อ่านบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้น โดยอาตมาเขียนถึงโยมสุมาลีในบันทึกนั้นด้วย ซึ่งที่จริงแล้วอาตมาตั้งใจบันทึกเก็บไว้เป็นเรื่องราวส่วนตัว จะมีได้อ่านก็ควรจะเป็นแค่พระอาจารย์ที่จะได้อ่านเท่านั้น เพราะเป็นการสงอารมณ์ท่านไปในตัวด้วยหรือไม่ก็แค่พระอ่า พระหมี่เท่านั้นที่จะแบ่งกันอ่าน ซึ่งก็จริงๆ แล้วอีกนั้นแหละว่า

ถ้าเมื่อเช้าพระอาจารย์ไม่ให้ไปเอาเศษแก้วออกจากล้นเท้า ก็คงยังไม่ได้ส่งรายงานกับพระอาจารย์ เพราะอาตมากะว่าจะเก็บบันทึกเรื่องราวต่างๆ ต่ออีกสักหน่อยแต่เนื่องจากในรายงานพอดีมีเรื่อง **“ไม่จิ้มฟันดำดิน”** ที่อาตมาเขียนอยู่ด้วย แล้วก็ตรงกับเหตุที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกับที่เศษแก้วตำเท้าพระอาจารย์พอดี ก็เลยอดใจไม่ไหวรีบเอาไปให้ท่านอ่านเพราะเห็นว่าบังเอิญมาเกิดใกล้ๆ กันพอดี

แล้วก็บังเอิญอีกนั้นแหละที่พระอาจารย์ท่านก็ถือติดมือไปที่ศาลาที่วันนี้ด้วย แล้วบังเอิญของบังเอิญอีก ที่อยู่ๆ พระอาจารย์ก็ให้คุยกับโยมสุมาลีเหมือนประหนึ่งทราบว่าเป็นเรื่องในรายงานมีเขียนถึงโยมสุมาลีอยู่ (จริงๆ ท่านไม่ทราบ เพราะยังอ่านไม่ถึง) ก็เลยไม่รู้จะกับังเอิญ และบังเอิญสุดท้ายก็คือว่าในรายงานนั้นเขียนถึงโยมสุมาลีในแง่ที่ดี ซึ่งอาตมาไม่คิดว่าโยมสุมาลีเจ้าของเรื่องจะได้มีโอกาสมาอ่านเรื่องของตัวเองหรือ และสุดท้ายเมื่อโยมสุมาลีได้อ่านแล้ว รับรองว่าโยมสุมาลีจะตั้งใจทำแต่ความดีไม่มีถอยแน่นอน ดูเหมือนเรื่องที่บังเอิญทั้งหมดที่เกิดขึ้นนั้น ทุกอย่างจะบังเอิญทำเพื่อให้โยมสุมาลีโดยแท้ทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับโยม

สุมาลีนั้น คงเป็นอาณิสต์แห่งการทำดี และอะไรๆ คงเห็นว่าโยมสุมาลีจะยังประโยชน์ต่อสังคมและคนหมู่มาก จะยังประโยชน์ต่อพระศาสนา จึงได้ตอบแทนและบันดาลเรื่องราวทุกอย่างให้โยมสุมาลีมีกำลังใจต่อไปอย่างไม่เสื่อมคลาย

ว่าจะบังเอิญสุดท้ายแล้วเกิดมานึกขึ้นได้อีกว่ามีอีกหนึ่งบังเอิญก็ขอโทษผู้อ่านด้วยครับที่บังเอิญเยอะไปหน่อย ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วบังเอิญสุดท้ายของสุดท้ายก็คือว่าในที่สุดแล้วบันทึกที่อาตมาเขียนทั้งหมดนั้นก็ต้องตกไปอยู่ในมือโยมสุมาลีให้นอนอ่านอย่างไม่คาดฝัน ไม่คาดฝันทั้งผู้ให้และผู้รับ ไม่คาดฝันจริงๆ แต่รับรองว่าเป็นฝันดีของโยมสุมาลีแน่นอน

อาตมาเริ่มงแล้ว แต่รู้ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดไม่บังเอิญแน่นอน อะไรๆ ถูกจัดสรรไว้หมดแล้ว อาตมาเป็นแค่ตัวละครตัวหนึ่งที่ถูกเชื่อมโยงให้ช่วยดำเนินเรื่องราวเท่านั้น เหตุแห่งความดีที่โยมสุมาลีสร้าง บัดนี้ได้รับผลแล้ว เมื่อเหตุที่สร้างเป็นเหตุดี ผลที่ได้รับก็เป็นผลตอบแทนที่ดี (ตามกฎกรรมชาติ) ผู้รับคือโยมสุมาลีก็หน้าชื่นตาบานอย่างที่เห็น กลายเป็นมนุษย์ที่มีความสุข กลายเป็นคนที่มั่นคงในความดีเพราะได้รับผลของการทำดี จิตใจก็หนักแน่นขึ้นเพราะมีหลักยึด จิตใจไม่กวัดแกว่ง ดังนั้นเหตุและผลย่อมสัมพันธ์กันเสมอ และเมื่อกรรมดีหรือชั่วก็ตาม ที่สร้างเหตุไว้แล้ว ที่ทำไว้นั้น เริ่มส่งผลสิ่งที่ต้องได้รับก็คือต้องได้ ไม่มีอะไรสามารถมาขวางทางอำนาจแห่งกรรมที่ส่งผลได้ ฟากลิขิตไม่ได้ อะไรๆ ก็หยุดไม่อยู่ อะไรๆ ก็ลิขิตไม่ได้

แล้วท่านล่ะ จะลองลิขิตชีวิตท่านเอง ออกแบบชีวิตท่านเอง
ดูบ้างไหม? เอาแบบว่าให้สวยงาม ให้สมบูรณ์แบบกันไปเลย อย่า
ลืมนะ! ท่านออกแบบชีวิตท่านเองได้ ฉะนั้นอย่าหวังพึ่งใคร อย่า
มอบชีวิตให้กับใคร จงลิขิตชีวิตท่านด้วยการกระทำของท่านเอง...
เทอญ...เจริญพร

ปักธงธรรม ที่เมืองจันทบูร

เหตุแห่งความบังเอิญ ไม่มีในโลก

ต้องขอเกริ่นให้ท่านทราบถึงที่มาที่ไป ของการที่จะได้เดินทาง
ไปแสดงธรรมโปรดญาติโยม ที่มาเข้าฝึกอบรมวิชาวิปัสสนากรรมฐาน
หลักสูตร ๗ ค่ำ ๘ วัน ของคุณแม่ดร.สิริ กรินชัย ณ วัดคมบาง

อำเภอเมืองจังหวัดจันทบุรีให้ทราบกันก่อนว่าเป็นเรื่องที่น่าจะพูดได้ว่าบังเอิญอีกเช่นกัน เพราะก่อนหน้านี้ อาตมาเองก็ทราบเพียงแค่ว่า พระอาจารย์ต้องเดินทางไปจังหวัดจันทบุรี แต่ไม่ทราบว่า วันไหน? เมื่อไหร่? และไปเพื่อทำศาสนกิจเรื่องใด? และพระอาจารย์ก็พูดถึงเรื่องนี้ก็ประมาณเดือนหนึ่งผ่านมาแล้วน่าจะไปได้

เพียงแต่ว่าในตอนนั้นที่ได้ยินพระอาจารย์พูดว่าจะไปจันทบุรีก็ทำให้อดคิดไปถึงอาโกวทั้งสองซึ่งเป็นผู้มีพระคุณกับอาตมา ท่านทั้งสองนั้นอยู่ที่ อำเภอนายายอาม ซึ่งเป็นทางผ่านเพื่อเข้าไปในตัวเมืองจังหวัดจันทบุรีพอดี ก็คิดอยู่ในใจเพียงแค่ว่าหากพระอาจารย์จะไปจันทบุรีก็ต้องผ่านอำเภอ นายายอามอยู่แล้วถ้าไปได้ด้วยคงจะดีจะได้มีโอกาสแวะไปโปรดโยมอาโกวทั้งสองท่านได้ไม่ยากเลย ซึ่งนั่นก็เป็นเพียงแค่ว่าความคิดที่เกิดขึ้นเท่านั้น ขณะนั้นพระอาจารย์ท่านก็ไม่ได้ซักชวนอะไร เพราะท่านก็ยังไม่ทราบว่าอาตมา มีญาติอยู่ที่จันทบุรีด้วย

แต่ก็อย่างที่เคยบอกไว้ **ไม่มีอะไรบังเอิญ** ทุกอย่างเกิดจาก **เหตุปัจจัยที่สร้างไว้** และเมื่อถึงวาระ เมื่อเหตุส่งผล เมื่อถึงเวลาแล้ว **อะไรๆ ก็จะถูกจัดสรรเองตามเหตุปัจจัยที่นำมา** และอย่างที่บอกว่า ช่วงนี้ ใช้คำว่า **“บังเอิญ”** หรือ **“เหลือเชื่อ”** จนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้เริ่มต้นเข้าสู่เรื่องราวที่อาตมาจะได้ไปจันทบุรี ดังนี้ คือ อยู่ๆ เมื่อวานนี้ พระอาจารย์ก็ถามว่าสุภกิจโจจะไปจันทบุรีด้วยไหม? ซึ่งอาตมาถึงกับอึ้งและนิ่งไปเลย เพราะมันตรงใจพอดีและไม่คิดว่า พระอาจารย์จะชวนอาตมาไปด้วย

ตอนนั้นยอมรับว่าเริ่มคิดถึงเรื่องอาโกวทั้งสองก่อนในทันทีว่าอาจจะมีโอกาสได้พบทั้งสองท่าน เพื่อคุณธรรมะให้ท่านฟัง เพราะอาตมาทราบว่าอาโกวทั้งสองนั้น ตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมาฉันมีทุกข์มากเหลือเกิน โดยเฉพาะทุกข์ทางจิตใจที่สะสมมานาน แต่ว่าด้วยเหตุผลของอาตมาเกี่ยวกับเรื่องอาโกวทั้งสองนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัว คงจะดูเห็นแก่ตัวเกินไปและดูไม่งามหรือเปล่า? ดังนั้น ความในใจนี้ อาตมาก็เลยไม่ได้พูดอะไรออกไป เอาไว้ให้เป็นไปตามเหตุปัจจัยที่จะส่งผลเท่านั้นเอง อาตมาจึงตอบท่านไปว่า **“แล้วแต่พระอาจารย์ จะเห็นสมควรครับ”** ซึ่งน่าจะจะเป็นคำตอบที่ดีที่สุด แล้วแต่เห็นสมควรแล้วแต่สมควรที่อะไรๆ มันจะเกิดขึ้นเองตามสมควร

พระอาจารย์ท่านก็เลยบอกกลับมาว่า ถ้าอย่างนั้นต้องรอคำตอบจากโยมปริชาก่อนเพราะเห็นว่าโยมปริชาอาจจะไปด้วย และถ้าโยมปริชาไปอาตมาก็จะไม่ได้ไป นี่คือคำตอบในขณะนั้น ซึ่งอาตมาก็เข้าใจและรับทราบตามที่พระอาจารย์ท่านบอกมาโดยมิได้คาดหวังอะไร

แต่ในใจลึกๆ อาตมา รู้สึกมีความมั่นใจว่า น่าจะไปได้เพราะเหตุรูปการณณ์แล้ว และจากที่ตั้งแต่มานานนั้นก็เห็นเรื่องกฎแห่งกรรม เห็นเรื่องการสร้างเหตุและได้รับผล เห็นเรื่องวาระต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ล้วนมาแต่เหตุที่สร้างไว้ เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นต่างๆ มากมายว่าถ้าอะไรๆ จะเกิดขึ้น และจะเกิดกับใคร เมื่อถึงเวลาแล้วก็ต้องเป็นตามนั้น อาตมาเห็นบ่อยมาก จนจับจุดได้ว่า ขอให้สร้างเหตุที่ดีอย่างเดียว ทุกวินาที และเกิดสิ่งที่ไม่ดีอะไรเกิดขึ้น

กับตนเอง กับชีวิตให้อดทนและใช้กรรม และอย่าไปทำอะไรให้ยุ่งยากอีก (รู้อยู่เฉยๆ) ขอให้มัสติสสัมปชัญญะ (ระลึกรู้) อยู่ทุกเมื่อ ทุกวันเวลา ประกอบกันไปในขณะที่นั้นๆ เลย ให้อยู่เฉยๆ แบบรู้ที่อยู่ ชำระจิตไป อย่าลุ่มไปทำอะไรต่อมิอะไรให้เสียเวลาเพราะยิ่งทำจะยิ่งยุ่ง เนื่องจากที่ต้องเป็นทุกข์เพราะกรรมไม่ดีส่งผลนั่นเอง ต้องยอมเขา อย่าไปสร้างกรรมไม่ดีใหม่ต่อจะยิ่งไม่จบ ไม่สิ้น และถ้าเป็นเมื่อก่อน อาตมาอาจจะนอนหลับว่าจะได้ไปหรือไม่? แต่ที่อาตมาไม่ได้คิดอะไรเลย เพราะรู้เหตุและผลว่า ถ้าจะไปได้มันก็จะไปได้เอง ไม่ต้องดิ้นรนให้ลำบาก

และทุกอย่างก็ลงตัวตามที่คาดเดาไว้คือโยมปรีชา ปฏิเสธที่จะไปกับพระอาจารย์เนื่องจากติดงานด่วน

นั่นไง!! เห็นไหมว่ามันง่าย **เมื่อเหตุปัจจัยส่งผล อะไรที่จะได้ มันก็จะได้ง่ายๆ ชนิดที่เรียกว่าไม่ต้องออกแรงให้เสียเวลา สู้เอาเวลาปัจจุบันที่มีอยู่มาเจริญสติสัมปชัญญะ (ระลึกรู้ ตามดูความเป็นจริงของกาย ของใจ) จะดีที่สุดและเป็นการชำระตัดกรรม สร้างเหตุใหม่ที่ดีเป็นบุญวิปัสสนาอันยิ่งใหญ่ เป็นการล้างของเก่าและสร้างเหตุใหม่ที่ดี ดีที่สุด**

ดังนั้น จึงสรุปแน่นอนแล้วว่า อาตมาได้ไปจับหนურიแน่นอน และก่อนเดินทาง พระอาจารย์ท่านก็บอกว่าจะให้อาตมาได้ไปโปรดโยมอาโกวทั้งสองด้วย เห็นไหมว่า ทุกอย่างลงตัวไปหมดเลยอย่างไม่น่าเชื่อ

ทดแทนพระคุณ

ก่อนเข้าเรื่องอาตมาขอกล่าวถึงความสำคัญของอาโกวทั้งสอง ท่านนี้เล็กน้อย อาโกวทั้งสองที่อาตมากล่าวถึงนี้ ท่านเป็นน้องสาวทั้งสองคนของโยมพ่อของอาตมาเอง และท่านยังเปรียบเสมือนแม่คนที่สองของอาตมาอีกด้วย เพราะท่านเลี้ยงอาตมา มาตั้งแต่สองขวบและส่งเสียให้เล่าเรียนจนจบมหาวิทยาลัย

ดังนั้นทั้งสองท่านนี้จึงมีความผูกพันกับอาตมาอยู่มากทีเดียว และเมื่ออาตมาได้พบกับอาโกวทั้งสองท่านนี้ ในช่วงแรกก็ได้คุยกันเล็กน้อยเพราะค่อนข้างรีบเนื่องจากพระอาจารย์ต้องไปเทศน์ตอนเย็นต่ออีก สรุปก็คือแค่ทักทายแล้วต้องรีบไปต่อ แต่เมื่อได้พบกันแล้วเพียงเห็นหน้า อาโกวถึงกับร้องไห้และบอกว่าดีใจที่ได้เจออาตมา ซึ่งในใจอาตมาตอนนั้นยอมรับว่าเริ่มรู้สึกอ่อนไหวเช่นกัน เพราะอาตมาตั้งใจจะมาบอกวิธีให้อาโกวมีทุกข์ลดลง เพราะอาตมาทราบถึงความลำบาก และปัญหาต่างๆ ดี อาตมาก็รู้จักทุกอย่างเกี่ยวกับท่านทั้งสองเป็นอย่างดี จนถึงนาที่นี้ มีอาตมาคนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจในจิตใจของท่านและเป็นคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยท่านได้

แต่อย่างที่บอก วันนี้มีเวลาน้อยมาก ทำให้คุยกันได้ไม่มาก แต่ก็รู้สึกที่อาโกวปลื้มใจ ซึ่งในวันนี้พระอาจารย์ก็นั่งอยู่ข้างๆ อาตมาด้วย ก็ถือว่าเป็นมงคลของบ้านอย่างยิ่งที่มีโอกาสได้ต้อนรับพระอาจารย์ (จอมยุทธ์) จากนั้นก็ขอลากลับและบอกว่าจะแวะมาอีกทีหนึ่งตอนชากลับ หลังจากเสร็จภารกิจ

ดังนั้นในวันรุ่งขึ้น อาตมาจึงกลับมาอีกครั้งโดยมีโยมสมพร ซึ่งเป็นคนขับรถของคุณนายแดง ยุวเรส ซึ่งเป็นวิทยากรและเป็นเจ้าภาพ ในการจัดอบรมในครั้งนี้ช่วยขับรถพาอาตมาส่งที่อำเภอนายายอาม อีกครั้ง ซึ่งที่อาตมาสามารถมาได้วันนี้ก็เป็นเรื่องบังเอิญอีกว่า พระอาจารย์ท่านเปลี่ยนใจที่จะอยู่ช่วยเทศน์โปรดต่ออีกสักสองวัน จนปิดคอร์สการอบรมนี้ไปเลย เพราะเห็นว่าทางวัดคมบางที่เปิดคอร์ส อบรมนั้น เหล่าโยคีและวิทยากรมีความต้องการ และเรียกร้องให้ พระอาจารย์ท่านอยู่ต่อ แต่ตอนนั้นทางเจ้าภาพคงยังไม่กล้าที่จะบอก หรือพูดอะไร คงเกรงใจพระอาจารย์ แต่พระอาจารย์ท่านคงพอจะ ทราบเหตุการณ์ เลยออกไปบอกทางโยมเจ้าภาพ คือคุณนายแดง ยุวเรสเองว่าจะขออยู่ช่วยจนปิดคอร์ส

เมื่อคุณนายแดง ทราบเจตนาธรรมณ์ของพระอาจารย์ที่ท่าน มีเมตตาตามาก คุณนายแดงจึงดีใจสุดๆ ถึงกับรีบกราบลงบนพื้น แสดงความขอบคุณอย่างมาก เพราะคุณนายแดงเองสารภาพว่า ตรงใจตนเองมากแต่ก็ไม่กล้าที่จะเอ่ยปากขอให้พระอาจารย์อยู่ต่อ เพราะเท่าที่พระอาจารย์มาตามนิมนต์และมาเทศน์โปรดตามที่ขอไป นั้นก็ถือว่าท่านมีเมตตาตามากพออยู่แล้ว และอีกอย่าง ตอนนี้อยู่ในช่วงเข้าพรรษาอีกด้วย การที่พระจะไปค้างตามที่ต่างๆ นั้น ต้องมี เหตุผลที่ดีที่จำเป็นและที่สมควร

แต่เมื่อพระอาจารย์ท่านมีเมตตาที่จะช่วยเหลือ อยู่ต่อไป จนปิดคอร์ส ทำให้งานนี้เจ้าภาพก็มีกำลังใจขึ้นอีกมากโขทีเดียว เมื่อ ได้รับทราบข่าวดีจากความมีเมตตาของพระอาจารย์ และเมื่อวิทยากร

ท่านอื่นๆ ทราบข่าว สังเกตว่าจะมีความกระตือรือร้นมากขึ้นเป็นพิเศษ รวมไปถึงบรรดาซึ่งได้มีโอกาสฟังพระอาจารย์แสดงธรรมไปครั้งหนึ่ง แล้ว เมื่อทราบข่าวดีนี้ ดูบรรยากาศจะเปลี่ยนไปมาก มีความคึกคัก และดูขลังขึ้นทันที เพราะบารมีของพระอาจารย์โดยแท้ เพียงท่าน ได้แสดงธรรมไปแค่ครั้งเดียว ก็ยังทำให้เกิดศรัทธากับญาติโยม รวมถึงวิทยากรเป็นอย่างมาก จนขนาดขอรับรองให้อยู่ต่อ ซึ่งพระ อาจารย์เองท่านก็เห็นว่า ถ้าเป็นประโยชน์ต่อคนส่วนมากจริงๆ ท่าน ก็จึงอยู่ต่อตามคำขอรับรองของญาติโยม

ดังนั้นด้วยอาณิสสรอันนี้ก็เลยตกทอดมาถึงอาตมาด้วย ทำให้ มีเวลาเพิ่มขึ้น มีเวลามากพอและพระอาจารย์ท่านก็เมตตาให้อาตมา ปลีกตัวออกมาเพื่อโปรดโยมอาโกวทั้งสองนั่นเอง

อาตมาขอวกกลับมาคุย เรื่องที่ไปโปรดโยมอาโกวทั้งสองให้ ฟังต่อว่า เมื่อได้พบท่านทั้งสองอีกครั้ง ก็รู้สึกสบายๆ เป็นกันเอง เพราะ อยู่บ้านนี้มาตั้งแต่เด็กๆ ก็คุ้นเคยเป็นอย่างดีอยู่แล้ว

เมื่อการสนทนาเริ่มขึ้น อาโกวบอกว่ารู้ไหม? พอท่านมาถึง บ้านได้ไม่เกินหนึ่งชั่วโมง เพิ่งตกลงขายบ้านหลังนี้ไปได้ ซึ่งที่ผ่าน มาบอกขายมาเกือบหนึ่งปีแล้วยังไม่มีการตกลงซื้อเลย แต่พอขายได้ ก็เป็นวันเดียวกับที่ท่านมาพอดี เป็นเรื่องที่แปลกมาก ตรงกันอย่างไม่ น่าเชื่อและด้วยเหตุนี้เอง อาโกวทั้งสองจึงบอกว่าทำให้จิตใจของ เขาตอนนี้พร้อมที่จะรับฟังอาตมา เนื่องจากไม่มีความกังวลอะไรแล้ว เพราะบ้านก็ขายได้แล้ว

เมื่ออาตมาได้ฟังก็ไม่ได้พูดอะไร และก็ไม่ได้คิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญเนื่องจากตอนนี้อาตมาทราบดีแล้วว่าไม่มีคำว่าบังเอิญหรือ... คงจะถึงวาระที่ท่านทั้งสองจะได้มีโอกาสรับฟังธรรมะมากกว่า ถึงเวลาแล้วที่จะได้เปลี่ยนแปลงชีวิตใหม่

เมื่อคุยกันไปอาโกวก็เริ่มให้ความสนใจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะอาตมาพูดอะไรแบบง่ายๆ ผนวกกับจากประสบการณ์ของตัวเอง ซึ่งอยู่กับอาโกวทั้งสองท่านมานาน ทำให้สามารถที่จะอ่านใจอาโกวออกได้ไม่ยากเลย และจากการที่ได้ฝึกปฏิบัติการเจริญสติมาอย่างต่อเนื่องบนเขาเหลียงซานกับพระอาจารย์จอมยุทธ์ “ไร้ผู้ต่อต้าน” ก็ยิ่งทำให้มองเห็นอกกับกิริยาอาการของอาโกวทั้งสองได้อย่างชัดเจนว่าขณะนี้ขาดสติอยู่หรือไม่? เช่น เผลอไปคิด หลงไปฟัง หรือเปล่า? เป็นต้น

ขณะนี้อาตมามีความรู้สึกว่าตัวเองเก่งที่สามารถอ่านใจคนได้ยังไง ยังนั่นเลย (คิดไปเอง) เพราะดูเหมือนจะรู้ใจอาโกวทั้งสองคนไปเสียหมดและก็ต้องเสียด้วย

เมื่อการสนทนาดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ก็เริ่มเข้าที่เข้าทางขึ้น โดยที่แรกก็ชวนคุยไปเรื่อยๆ ก่อน กะว่าคงจะไม่ลงลึกรายละเอียดอะไรมากมายนักเพราะคิดว่าอาโกวทั้งสองคนซึ่งไม่ค่อยจะได้ทำบุญมาเลยตลอดยี่สิบเจ็ดปี คงจะไม่สามารถเข้าใจอะไรๆ ได้ง่ายๆ อย่างแน่นอน อย่างมากอาตมาก็คงจะคุยให้ท่านรู้จักปล่อยวางเพื่อให้เป็นทุกข์น้อยลงมากกว่าที่เป็นอยู่เท่านั้นเอง และสุดท้ายอาตมาก็ต้องสมัครให้ท่านได้ไปเข้าคอร์สฝึกปฏิบัติธรรมน่าจะเหมาะสมกับอาโกวทั้งสองคนมากกว่า

แต่ด้วยความที่ร้อนวิชา พอเริ่มคุยไป อาตมาก็เริ่มจี้ที่ละจุดที่สำคัญอาโกวเริ่มที่จะมีการตอบรับและส่งสัญญาณที่ดี ที่แสดงให้เห็นว่า เริ่มสนใจ เริ่มตั้งคำถามขึ้นในทุกขณะที่คุยกัน หรือคงเพราะถึงวาระที่ดีพอดีก็เป็นได้และอาโกวเพิ่งขายบ้านได้ก็คงสบายใจ ดังนั้นเมื่อไม่มีอะไรที่ค้างคาใจก็มีความสบายใจ ใจก็เปิดกว้างที่จะรับฟังไม่เหมือนที่ผ่านๆ มา ซึ่งอาโกวไม่เคยสนใจธรรมะเลย

และตอนนี้เริ่มรู้สึกว่าตัวอาตมาเองก็เริ่มที่จะเปลี่ยนใจ และอยากที่จะลองอะไรสักอย่างดูซะแล้ว อาตมาจึงเปลี่ยนแผน จากเดิมที่คิดจะคุยแบบเรื่อยๆ ไม่เร่ง ได้แค่นี้แค่นั้น จะขอเปลี่ยนมาเป็นฐูล้างผลาญ แบบเดินหน้าฆ่ามัน เพราะเมื่อโอกาสเปิดแล้ว น่าจะลองดู และเห็นว่าธรรมะของพระพุทธองค์ สามารถที่จะจัดให้เหมาะสมกับผู้ที่รับฟังได้ และเข้าใจได้ไม่ยากนัก และหากอาโกวมีความเข้าใจขึ้นมาแล้ว อาตมามาครหานี้ก็ไม่เสียเที่ยว เพราะเมื่ออาตมากลับไปแล้ว ท่านก็จะสามารถที่จะปฏิบัติต่อได้ในทันที

ดังนั้น อาตมาเริ่มปล่อยอาวุธจี้จุดและยิงไปที่ร่างกายก่อน เพราะมองเห็นว่าง่าย เข้าใจได้เร็ว จี้ไปที่ร่างกาย ให้รู้จักร่างกาย และการเคลื่อนไหวของร่างกาย เรียกว่าคุยไปด้วย จี้ไปด้วย จี้กันตืดๆ ชนิดที่เรียกว่าทุกระยะ จนอาโกวเริ่มรู้ทันปัจจุบัน เริ่มตามดูร่างกายที่เคลื่อนไหวเป็น และเริ่มที่จะ **“อ้อ ดูอย่างนี้เอง”** เริ่มเข้าใจแล้วว่า ให้ดูการเคลื่อนไหวทางกายเป็นอย่างไร?

อย่างที่บอกว่าอยู่กันมาตั้งแต่เด็กมีหรือที่อาตมาจะไม่รู้ความในใจของท่าน เพียงแต่ที่ผ่านมาก่อมาไม่เคยพูดเท่านั้นเอง อาตมารู้ลงไปหัวใจ จี๋ไปที่ใจ จี๋ติดๆ ลงไปที่ความรู้สึกที่เป็นอยู่

ตอนนี้อาโกวทั้งสองถึงกับอึ้งงิมก็ เริ่มตกกะใจว่า อาตมาทำได้ยังไง ว่าเขาเหม่อ หลงไปคิด ว่าเขาคิดอะไร กังวลอะไร ทำไม่รู้หมดเลย? และอาตมาก็นำทางให้อาโกวทั้งสอง มองดูใจตามที่อาตมาพูดไปด้วย อาตมาทำอย่างนี้สลับกับไปดูที่กาย ชวนคุยไปด้วย จี๋ความรู้สึกตัวไปด้วย ก็ซัดกันอยู่สักพัก จนอาโกวเริ่มดูความรู้สึกที่ใจเป็น เริ่มจับความรู้สึกที่เกิดขึ้นเป็น เริ่มรู้ทันใจตัวเอง

เมื่อเริ่มพอเข้าใจกันแล้ว อาตมาก็เริ่มแผนที่สองทันที แผนนี้คือ แก้ปัญหา เพราะเป็นโรคชอบเป็นคนคิดมาก หลงคิด ชอบคิดแต่เรื่องราวในอดีตที่ผ่านมาและก็เป็นเรื่องที่มีแต่ความไม่สบายใจทั้งนั้น โรควิตกกังวลหวาดระแวงต่างๆ และสุดท้ายก็มาลงที่เป็นโรคเครียด กินไม่ได้ นอนไม่หลับ อย่างที่เป็นอยู่

ที่นี้อาตมาเริ่มชวนคุยเรื่องเก่าๆ ที่ไม่สบายใจ ที่อาโกวกักเก็บไว้ขึ้นมาและได้ผลทะลักออกมามากมาย ทันทีที่ต่อโพล่ อาตมาก็ทักที่ความรู้สึกนั้นทันทีและบอกวิธีชำระจิตไปในตัว เมื่อเริ่มทักและจี๋ไปเรื่อยๆ แรกๆ อาโกวพอถูกทักที่ความรู้สึกที่ใจ ก็ตกใจแล้วก็ออกมาจากอาการเหม่อแล้วคิดตาม อาตมาก็ตามไปจี๋อีก ไล่กันไปเหมือนรู้สึกตรงไหน? ให้ตามดูไปตรงนั้น จนกระทั่งอาโกวยอมรับความจริง เพราะไม่มีทางออก และเริ่มเห็นทุกข์ชัดๆ เริ่มเห็นมันดับตอนที่เปลี่ยนเรื่องคุยและย้อนกลับมาเรื่องเดิมใหม่ก็ไม่มีแล้ว อาตมาทำไป

หลายๆ ครั้งอาโกวเริ่มเข้าใจเรื่อยๆ

ที่นี้พอเห็นว่า เริ่มดูเป็นแล้ว อาตมาจึงเปลี่ยนให้อ่านหนังสือของพระอาจารย์ เรื่อง “คำตอบสุดท้าย” ซึ่งจะพูดถึงเรื่องเงินกับความความรู้สึกตัว และชี้ให้เห็นว่า**ความรู้สึกตัวสำคัญที่สุด ไม่ใช่เงิน** ถ้าเป็นเมื่อก่อน พุดยังไงๆ ก็ไม่มีทางที่อาโกวจะเห็นอะไรดีไปกว่าเงินแน่ๆ แต่ตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไป อาโกวเห็นแล้วว่า**ความรู้สึกตัวและปัจจุบันมีความสำคัญกว่า** เพราะขณะที่อธิบายกันไป จี๋ความรู้สึกกันไปตลอดเกือบสองชั่วโมง อาตมาชี้ให้เห็นว่าเขาได้อยู่กับปัจจุบัน อยู่กับอาตมาตลอด ไม่มีหลงคิด ไปอดีตเลย เขาเห็นความสุขซึ่งๆ หน้าและเมื่ออาตมาย้อนอดีตให้เขาดู อาตมาก็สอนวิธีชำระจิตและตัดกรรมไปในตัวพร้อมอธิบายไปด้วย ดังนั้นจึงเห็นเป็นโครงสร้างเป็นเรื่องราวที่อาตมาเรียบเรียงไว้และบอกให้อาโกวทำตามไปที่ละเอียดที่สุดท้ายอาตมาก็โยงชีวิตของอาโกวทั้งสองเข้าไปที่หนังสือและข้อความที่ให้อ่าน เพราะบทนี้มันก็ตรงกับชีวิตอาโกวเป๊ะเลย เพราะชีวิตของอาโกวหาแต่เงินอย่างเดียวเท่านั้น

ดังนั้น ต่อจากนี้ไป เงินจึงไม่ใช่สิ่งสุดท้าย อาตมาเริ่มใช้ประโยชน์จากหนังสือของพระอาจารย์ เชื่อมโยงระหว่างเงินกับความทุกข์และความรู้สึกตัว ซึ่งก็คือชีวิตจริงที่สร้างทุกข์ระทมให้กับอาโกวตลอดมาเกือบห้าสิบสองปี ทำให้อาโกวเข้าใจได้รวดเร็วมาก และอาตมาเห็นว่าที่อาโกวเข้าใจได้เร็วเพราะว่า ส่วนหนึ่งก็มาจากอาโกวโดนพิษของความขี้เหนียวและเงินที่ไม่ยอมใช้จ่าย จนกระทั่งเจ็บป่วยถึงต้องผ่าตัดในช่วงปีที่ผ่านมาค่อนข้างมาก จึงง่ายที่จะเห็นทุกข์ที่เกิดขึ้น

ดังนั้นยิ่งพูดก็ยิ่งถูก อาตมาก็ยังไม่หยุดที่จะกระตุ้นความรู้สึกตัว จี๊ไปเรื่อยๆ ในขณะที่อธิบายให้ฟัง จนกระทั่งการสนทนา มาจบที่อาโกวเข้าใจ และเริ่มตั้งคำถามกลับว่าอย่างนี้ทำถูกไหม? แบบนี้ถูกไหม?

แล้วก่อนที่จะทุกอย่างจะจบลง อยู่ๆ อาโกวก็พูดขึ้นว่า **“ท่านเหมือนพระมาโปรด”** ตอนนั้นเข้าใจแล้วว่าปัจจุบันสำคัญอย่างไร เพราะที่ผ่านมาเป็นทุกข์เหลือเกิน คิดแต่เรื่องเก่าๆ คิดถึงแต่เรื่องราวที่ผ่านมาไม่หยุดหย่อน โทษแต่ตัวเอง บุญก็ไม่ได้ทำ เมื่ออาโกวพูดถึงตรงนี้ อาตมาก็ถือโอกาสอธิบายอีก ทำทุกอย่างให้เคลียร์ เพราะรู้ว่าอาโกวว่า หากเขาไม่สบายใจเดี๋ยวจะนอนไม่หลับอีก ดังนั้นจึงต้องตอบให้เคลียร์และทำให้ทุกอย่างดูไม่เป็นเรื่องที่ผิดหรือไม่มีทางแก้ไข และก็ยังชี้ให้เห็นว่า ให้อาโกวทำแค่นี้แหละ ตามที่สอนไปก็เท่ากับตัดกรรมเก่า และแถมได้ทำบุญอีกด้วย ปฏิบัติไปสักระยะแล้วทุกอย่างจะดีขึ้นเอง ก็พูดทำนองนี้เพื่อให้สบายใจ สุดท้ายอาโกวก็ลงกราบสามที ตอนนั้นอาตมาเกือบแะ รู้สึกใจหายวาบ ไม่คิดว่าอาโกวจะเข้าใจในสิ่งที่พยายามพูดให้ฟัง และไม่คิดว่าอาโกวจะกราบอาตมา อาตมามีความเข้าใจว่าในตอนนั้นอาโกวคงเหมือนคนที่รู้ทางออกของตนเองว่า จากนั้นไปจะทำอะไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น และเหมือนกับมีที่พึ่งเพราะอาตมารู้ว่าอาโกวขาดที่พึ่ง ไม่มีหลักใจเริ่มสั่นคลอนแล้ว ความมั่นใจเมื่อสมัยก่อนหายไปมาก เริ่มแก่งร่างกายเริ่มแะ สิ่งดีๆ ไม่เคยมีอดีตให้จดจำ

และอาตมาได้ยกเรื่องราวในสมัยพุทธกาลมาแล้วให้อาโกว ฟังว่า มีผู้หญิงที่สูญเสียลูก สามปี บ้าน และทุกอย่างทุกอย่างเพียงชั่วข้ามคืน ทำให้รับไม่ได้จนเป็นบ้า แต่เมื่อไปพบกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านกลับตรัสว่า ดูก่อนน้องหญิง อันคำว่า น้องหญิงนี้ คนที่ไม่เหลือใครแล้วเมื่อได้ยินก็จะรู้สึกอบอุ่นและเหมือน มีพี่ชายเหลืออยู่ ทำให้เรียก **“สติ”** กลับทันทีเพราะเหมือนกับว่ายังมีพี่ชายอยู่อีกคนก็คือคนที่พูดนั่นเอง

อาตมาเริ่มชี้ให้เห็นความสำคัญของสติ และเช่นกัน อาตมาบอกอาโกวว่า อาตมาหรือใครๆ ก็ไม่สามารถที่จะดูแลอาโกวได้ เพราะเรามาเป็นญาติกัน เรามารู้จักกันก็จริง แต่เวลาตายตัวใครตัวมัน เราแยกกันตาย แต่เพื่อนที่จะดูแลอาโกวตลอดจนนาทีสุดท้ายคือเพื่อนที่ชื่อว่า **“สติ”** แล้ววันนี้อาตมามาหาโยมเพื่อเอาเพื่อนแท้เพื่อนตายที่จะเป็นที่พึ่งให้อบอุ่นนำมาให้อาโกวทั้งสอง มาดูแลอาโกวจากนี้เป็นต้นไปจนตลอดชีวิต ต่อไปอาโกวจะไม่โดดเดี่ยวต่อไปจะมีที่พึ่ง จะมีสติเป็นเพื่อนแท้ เป็นเพื่อนตายและไม่ทอดทิ้งเราไป ไม่ว่าจะไปที่ไหนๆ ก็ตาม แล้ววันนี้อาโกวก็รู้จักการเจริญสติแล้ว เจริญสติเป็นแล้ว มันก็แค่นี้แหละ ง่ายๆ แบบนี้ อย่างที่สอนไปนั้นแหละ แล้วอาตมาก็ถามอาโกวตอนนั้นเลยว่าตอนนี้รู้สึกเป็นไง สบายใจไหม? อาโกวตอบว่าใช่ อาตมาก็ถามทั้งห้าว่าเห็นความสบายใจไหม อาโกวตอบว่า **“เห็นแล้ว”** เป็นอันว่าทุกอย่างจบลงด้วยดีในเวลาหนึ่งทุ่มตรง อาตมายินดีมากที่มีโอกาสได้ทดแทนพระคุณของท่านอย่างน้อยๆ วันนี้ท่านทั้งสองก็คงจะสบายใจขึ้นบ้างแล้ว จากนั้นอาตมาจึงลากลับ

ช่วงขากลับมีเพื่อนๆ ซึ่งเป็นเด็กตลาด บ้านอยู่ในตลาด และโตมาด้วยกัน (ถ้าใครเคยดูหนังเรื่อง “แฟนฉัน” ก็คงนึกออก เป็นแบบนั้นเลย) รวมแล้ว จำนวน ๓ คน อาสาขับรถไปส่ง เพื่อกลับไปหาพระอาจารย์ที่วัดคอมบาง ในตัวเมืองจันทบุรี และในขณะที่ขับรถกลับไปนั้น ก็คุยกันตามประสาเพื่อนๆ อาตมาเองก็ไม่ได้ถือตัวว่าตัวเองเป็นพระต้องสูงส่งกว่าเพื่อนๆ ก็ไม่ใช่ เพื่อนๆ พวกนี้ก็โตมาด้วยกัน รู้จักมานาน

ในระหว่างที่รถวิ่งไปเพื่อนๆ ก็หันมาชวนอาตมากินก๋วยเตี๋ยว (จริงมันค่าแล้ว ฉันไม่ได้) อาตมาก็แกลิ่งๆ ตอบไปว่า ถ้าจะกินก็ขอเบิ้ลด้วยนะ (หมายถึงกินสองชามเลย) ซึ่งจริงๆ แล้ววัดแถวๆ บ้านที่อาตมาอยู่ เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร ระหว่างที่คุยกันนั้นมีเพื่อนสองคนที่นั่งข้างหลังก็จะถามและสนใจเรื่องที่อาตมาอยู่ๆ ก็เกิดบวชขึ้นมากระชั้นหัน โดยที่พวกเพื่อนๆ ไม่ทราบข่าวเลย และมีเพื่อนคนหนึ่งทักขึ้นว่าอาตมาเปลี่ยนไป ดูนิ่งจังเลย ผิดไปจากเดิม

ซึ่งปกติเพื่อนๆ ของอาตมานั้น หากมีใครคนหนึ่งบวช เมื่อบวชแล้วตกตอนเย็นทั้งพระใหม่และเพื่อนๆ ก็จะมาเล่นด้วยกันนี่แหละ เพราะวัดกับตลาดก็ใกล้กันมาก และมีหลายกิจกรรมที่โยมอาจจะคาดไม่ถึงว่าเป็นการเล่นของพระบวชใหม่ ซึ่งก็ไม่ต่างอะไรกับฆราวาสนัก และยิ่งได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนๆ กลุ่มใหญ่ที่มาเยี่ยมเยียนก็ยังเล่นสนุกกันใหญ่ เพราะพวกเราสนิทกันมาก และบางทีดีไม่ดีเห็นพระเพื่อนที่บวช หัวโล้นโกนใหม่ๆ อาจจะมีโอกาสแก้แค้น โดยการตบหัวเล่นซุกที่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร แต่คราวนี้อาตมา

อาจจะดูเปลี่ยนไปจริงๆ เพราะยิ่งคุยกันนานขึ้น ดูเพื่อนๆ ยิ่งให้ความเคารพเพิ่มขึ้นทุกที และในบรรดาเพื่อนๆ ที่ตามมาส่งนั้น จะมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ “เหี้ยโย่ง” (“เหี้ย” เป็นคำนำหน้าชื่อสำหรับผู้ที่มียุอายุสูงกว่า หรือว่าพี่น้องเอง ในจังหวัดจันทบุรีจะใช้คำนี้กัน ฉะนั้นขอให้ท่านที่อ่านใช้ความเป็นกลางในการอ่านด้วย ท่านอ่านถูกแล้วอย่าไปแต่งเติมเสริมแต่งอะไรลงไปอีก อาตมาไม่ได้เขียนผิด และท่านก็อ่านไม่ผิดแน่นอน)

เหี้ยโย่ง จะเป็นแกนกลางของเด็กๆ ในตลาดทั้งสองฝั่ง ทั้งเด็กฝั่งตลาดเก่าและตลาดใหม่ (บ้านอาตมาอยู่ฝั่งตลาดใหม่) พุดง่าย ๆ ว่า “**เป็นหัวใจประจำกลุ่มและหัวหน้าแก๊ง**” บ้านเหี้ยโย่งจะรวยที่สุด ฉะนั้นตกเย็นหลังจากเตะฟุตบอลกันเสร็จแล้ว เพื่อนๆ มากมายจะมานั่งคุยและหาอะไรกินกันโดยมีเหี้ยโย่ง เป็นเจ้าภาพเลี้ยงทุกวัน ขออย่า “**เลี้ยงข้าวทุกวัน**”

ดังนั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เหี้ยโย่งจะมีสมุนมากมาย และเหี้ยโย่งเองแก่แต่ตัว (อายุเกือบสี่สิบแล้ว) แต่จิตใจชอบสนุก ชอบเที่ยว ดังนั้น บุหรี่ ผู้หญิง การพนัน โดยเฉพาะแทงพนันฟุตบอลคือของโปรดของเหี้ยโย่งเลยทีเดียว ดังนั้นในขณะที่อยู่ในรถลูกค้ากลุ่มเป้าหมายของอาตมาจึงไม่ใช่เหี้ยโย่งแน่นอน เพราะเหี้ยโย่งกำลังอยู่ในช่วงที่ท็อปฟอร์มหรือเรียกว่าเลวบริสุทธิ์ และที่ผ่านมารื่องพระเรื่องเจ้าก็ไม่ต้องพูดถึง เป็นอะไรที่ไกลตัวมากๆ นี่ถือว่าอาตมาได้รับเกียรติมากนะ เพราะเหี้ยโย่ง ลงมือขับรถมาส่งอาตมาเองเลย และสำหรับสองคนที่นั่งข้างหลังก็ใช้อยู่ คนหนึ่งเป็นลูกนายยกเทศบาล

อำเภอนายายอามชื่อ “สิงโต” อีกคนหนึ่งเป็นลูกเจ้าของร้านตัดเสื้อที่ดังที่สุดชื่อ “แนน”

สิงโตกับแนน จะมีความสนใจอยู่ข้างแล้ว เพราะสมัยเด็กๆ เราเคยเข้าป่าออกไปหาพระที่มากบักกลดแฉะๆ หมูบ้านด้วยกัน จึงคุยกันได้เรื่อยๆ แต่อาตมาก็แค่เล่าเรื่องราวต่างๆ ในช่วงที่บวช ไม่ได้คิดจะไปสอนเพื่อนหรือหวังอะไร แต่ก็มีอยู่ช่วงหนึ่งที่อาตมาอาจจะพูดจริงจั่งขึ้นมาบ้าง อาตมาบอกว่าเรารู้จักกันมานาน เห็นกันมาเกือบสามสิบปีแล้วมีสิ่งเดียวที่อาตมาจะให้เพื่อนได้ก็คือวิชาที่อาตมาไปจำเรียนที่สำนักเจ้าหลินนี่แหละ ซึ่งมันก็อาจจะดูไกลตัว และรู้ว่าอย่างพวกเพื่อนๆ เรา น้อยคนที่จะสนใจและเชื่อแบบที่อาตมาเป็น แต่ก็ขอให้เชื่อว่าวันหนึ่งพวกนายต้องได้ใช้มัน และอาตมายังพูดเรื่องอื่นๆ อีก พูดแบบเอาใจออกมากุ้ยกัน พูดกันแบบตรงๆ ตามประสาเพื่อน แต่อาตมาคุยกับสองคนหลังนะเหี้ยโย่งไม่เกี่ยว อาตมาไม่อยากให้เขาลำบากใจ ก็ตอบโต้กับสองคนข้างหลัง ซึ่งยิ่งคุ้ยก็ยิ่งสนใจซักถามอะไรต่อมิอะไรเป็นการใหญ่ เมื่อรถเข้ามาในเขตวัดคมบาง กำลังจะจอดอยู่แล้ว สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นอีก เล่นเอาเงียบกันไปทั้งรถ เหี้ยโย่งหันมาถามว่า “หลวงพี่” ผมอยากปฏิบัติธรรม

เงียบ!!! ไม่มีคำตอบจากอาตมา ไล่สองตัวที่นั่งข้างหลัง ก็เงียบแล้วกึ่ง ว่าเหี้ยโย่ง เม้าหรือบ้ากันแน่ พูดมาได้ยังไง? อาตมาฟังและตอบไปเรื่อยๆ ว่าจะมีคอร์สอยู่เรื่อยๆ พร้อมเมื่อไหร่ก็บอกอาตมาตอบแบบไม่สนใจหรือแสดงอาการตื่นเต้นอะไร ทำเป็นเรื่องปกติ เพื่อไม่ให้เพื่อนเสียหน้าเพราะรู้ว่าเหี้ยโย่งคงนั่งฟังมาตลอดทาง

และคงตัดสินใจอยู่นาน กว่าจะพูดออกมาและคงเลือกที่จะถามตอนที่รถใกล้จะจอดนี่แหละจะดีที่สุดในเหี้ยโย่ง ถามอาตมาอีกกว่าถ้านั้น “มิ่ง” อู๊ย! ขอโทษครับ หลวงพี่ (เหี้ยโย่งหลุดปาก) ปฏิบัติให้เต็มที่ ลีอกออกมาแล้วมากุ้ยกัน ผมจะรวมเพื่อนๆ พวกเราไปลองกันดู อาตมาก็บอกว่างั้นอาจจะต้องรอนะเพราะอาตมาอาจจะลี้กประมาณปลายๆ ปี ซึ่งเหี้ยโย่งก็ตอบว่าไม่มีปัญหาครับ และจากนั้นก็ส่งอาตมาและแยกฉากกลับไป

เมื่ออาตมาลงจากรถและเข้าไปกราบพระอาจารย์เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดในวันนี้ ทั้งการไปโปรดโยมอาโกว และสิ่งที่ไม่คาดคิดกับเพื่อนมหาโจรอย่างเหี้ยโย่ง พระอาจารย์ท่านก็ให้คำพูดลำทับมาว่า ทุกอย่างเกิดจากเรานะ สำหรับเรื่องอาโกวส่วนหนึ่งก็ถึงวาระของเขาที่บ้านก็ขายได้พอดี ทำให้เขาสบายใจ เหมือนยกภูเขาออกจากอก เมื่อเขาสบายใจ ใจมันก็เปิดรับฟังและท่านก็มาในวันที่บ้านขายได้พอดี นี่ก็แสดงให้เห็นถึงวาระของอาโกวว่าอาจจะหมดกรรมแล้วก็ได้ เพราะที่ผ่านมาก็ทนทุกข์ทรมานใจอยู่มีใช้น้อย และสำหรับเรื่องเพื่อนที่มาส่งก็เป็นพุทธานุภาพ เป็นผลจากการประพฤติปฏิบัติ สามารถลื้อออกไปให้คนเกิดศรัทธาโดยที่ตัวเราก็เป็นปกติอยู่นี่แหละ ไม่ได้มีฤทธิ์เดชอะไร สุดท้ายพระอาจารย์ก็สรุปว่าท่านทำได้ดีวันนี้ และมีโอกาสที่จะเผยแพร่พระพุทธศาสนาอีกด้วย

สิ่งต่างๆ ที่เล่ามาในวันนี้เท่ากับว่า ตอนนี้อาตมาติดตามพระอาจารย์ไปที่จังหวัดบุรี ได้เริ่มทำหน้าที่ผ่านไปด้วยดี โดยพระอาจารย์ได้มอบหมายให้ไปตีประตูเมือง คืออำเภอนายายอาม

ซึ่งก็ได้ทำสำเร็จตอนนี้เราสามารถตีประตูเมืองจันทบุรีและยึดหัวหาดได้แล้ว พรุ่งนี้จะเป็นวันสำคัญที่พระอาจารย์จะนำกองทัพธรรมพร้อมราชเลขา เข้าตีตัวเมืองจันทบุรีและปกครองธรรม กลางดวงใจพุทธศาสนิกชนทุกท่านชาวจันทบุรี

หุ่นขี้ผึ้ง

ก่อนที่จะมีการออกไปเทศน์ อาตมารู้สึกเหมือนกับจะไปออกศึกยังไฉ่ยังนั้น พระอาจารย์จะให้ความสำคัญมาก ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายที่จะต้องจัดแต่งและสำรวจความเรียบร้อยอย่างดี นอกจากนี้พระอาจารย์ยังหันมาบอกอาตมาก่อนออกจากห้องว่า **“วันนี้ท่านใช้กายแสดงธรรมนะ ผมจะใช้วาจาแสดงธรรม”** เป็นคำบอกเล่าธรรมดาของพระอาจารย์ที่เหมือนบอกหน้าที่ของลูกศิษย์ว่าจะให้ทำอะไรเมื่ออยู่บนเวที ซึ่งอาตมาก็ยังไม่เคยขึ้นเวทีเทศน์เต็มรูปแบบ แบบเฉจของจริงมาก่อน ซึ่งอาตมาจดจำคำของท่านได้แม่นยำ และถือนั่นไม่ใช่คำบอกเล่าธรรมดา แต่อาตมาถือเป็น **“คำสั่ง”** เพราะทันทีที่ขึ้นไปบนเวที มองลงไปข้างล่าง ปะทะสายตาของโยคี ๑๕๐ คน ทำให้รู้สึกหัวโนหมีไฉ่น้อย แถมพระอาจารย์ยังสร้างความกดดัน โดยการให้โยคีทั้งหมดขยับเข้ามาชิดขอบเวทีชนิดที่เรียกว่า ดูกันติดขอบจอไปเลย ทำให้เห็นความสำคัญทันทีเลยว่า นี่แหละ เมื่อขึ้นมาบนเวทีแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย กิริยาอาการสำรวมต่างๆ หากไม่มีการเตรียมพร้อมก็หมดสิทธิ์ที่จะแก้ไข เพราะทุกอย่างจะถูกจับตามองจากโยมโยคีเหล่านี้ทั้งหมดที่ตั้งใจและส่งสายตามารวมที่จุดเดียวกันทั้งหมด

เมื่อทุกอย่างดำเนินขึ้น การเทศน์โดยพระอาจารย์ก็ผ่านพ้นไปเรื่อยๆ อาตมานั่งหลับตา และคำภาวนาตอนนั้นที่ใช้มีอยู่ว่า **“อุซุง กายัง”** เป็นการตรวจสอบร่างกายให้ตั้งตรง งามสง่า ดูแล้วจะยังให้เกิดศรัทธาไปให้ไกลแสนไกล สุดสายตาเท่าที่จะมองเห็นได้ ส่วนพระอาจารย์ท่านก็แสดงธรรมด้วยวาจาอย่างเต็มที่เช่นกัน ดูเหมือนท่านจะเทศน์เรื่อง **“จิตดวงสุดท้าย”** ซึ่งท่านจะเทศน์เรื่องนี้จนกลายเป็นเอกลักษณ์หรือสัญลักษณ์ไปเรียบร้อยแล้ว

ครั้งแรกอาตมาลืมตา ดูนาฬิกาที่อยู่ตรงหน้า ผ่านไปแล้วห้าสิบนาที เมื่อมองนาฬิกาเสร็จก็ตกใจ ต้องรีบหลับตาต่อไปเพราะเห็นโยคี จ้องมองอาตมาซึ่งนั่งอยู่แบบตาไม่กะพริบ คงจะสงสัยว่านั่งได้ยังไงเหมือนไม่มีชีวิต? ถ้าถามใจตอนนั้นบอกตามตรงเลยว่าเริ่มเจ็บมากแล้ว เพราะว่าในช่วงแรกด้วยความที่ไม่เคยเจอเวทีของจริง จึงทำให้การนั่ง มีความเกร็งเพราะตั้งใจมากเกินไป สิ่งก็ตามมาคือขาจะกดทับกันแน่นกว่าปกติ ดังนั้นเมื่อเวลาผ่านไปทำให้ความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นรวดเร็วยิ่งนัก

ในขณะนั้นอาตมาก็ให้กำลังใจตัวเองตลอดภาวนาว่า **“อุซุง กายัง”** พร้อมกับสำรวจตัวเองไปเรื่อยๆ ไม่ให้มีข้อบกพร่องทางกาย นึกเสมอว่ากำลังทำหน้าที่ประกาศพระศาสนา ต้องนั่งให้เขาทั้งกันไปเลย ยิ่งที่นั่งเท่าไร? ศรัทธาต่อพระศาสนาก็จะมีเท่านั้น และที่สำคัญเป็นการเทิดทูนบูชาครูคือพระอาจารย์อีกด้วย ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว อาตมาทนไม่ไหวแล้ว แต่จะไม่ยอมขยับเด็ดขาด จะทำหน้าให้ถึงที่สุด จะบูชาครูให้ถึงที่สุด ตอนนั้นสังเกตว่าเมื่อจิตไปจับที่กาย จะเจ็บทันที บ่อยๆ เข้าเริ่มรู้สึกว้า จิตมันไม่เอาของมันเอง จิตมันพักตัวเอง ตอนนั้นเห็นชัดๆ เลยว่าจิตกับกายมันแยกกันได้จริงๆ ของจริงมันเป็นแบบนี้เอง ไม่คิดว่าจะเจอกับตัวเองในวินาทีนี้ เพราะเคยเห็นเขาพูดกันว่านั่งจนเลยเจ็บก็จะเห็น และอาตมาก็เคยสู้กับเวทนาอยู่บ่อยๆ เจ็บจนที่สุด เคยนั่งไปถึงเกือบสองชั่วโมงแต่ก็สู้ไม่ไหว? แต่นี่คงเป็นเพราะสถานการณ์มันบังคับโดยแท้เสียะ จึงได้เห็นสิ่งที่เคย **“อยากได้”** แต่คราวนี้ได้รู้จักของจริงโดยไม่ทันตั้งตัว ตอนนั้นบอกเลยว่ากายยังเจ็บอยู่นะ เจ็บเท่าไรก็เจ็บเท่านั้นไม่ได้ลดลงเลย แต่พอเอาจิตไปแตะปุ๊บ จิตมันไม่เอา จิตมันก็ปล่อย เพราะเจ็บ แต่จิตนี่ลิสบายมาก อยู่หนึ่งรวมตัวกันอยู่เฉยๆ เป็นเรื่องที่แปลกมาก ก็เลยลองเคลื่อนจิตไปมาโยกเล่นหลายที ตอนนั้นบอกได้คำเดียวว่า ความเจ็บไม่มีผลแล้ว จะให้นั่งต่อก็มั่นใจเต็มที่ ว่ายังได้อีกนาน นั่งได้เรื่อยๆ และแล้วเสียงพระอาจารย์ก็สิ้นสุดคำบรรยายวันแรกรวมได้ประมาณหนึ่งชั่วโมงสิบห้านาที โยคินั่งฟังกันเงียบด้วยความตั้งใจและสนใจมาก

เข้ามีตประมาณตีสาม อาตมาก็ออกมาเดินจงกรมและพระอาจารย์ก็ได้ถามว่า เมื่อวานเป็นไง เจ็บไหมตอนนั่ง? เป็นคำถามที่ตรงมาก ตรงใจมาก อาตมาตอบพระอาจารย์อย่างคนเก็บกดและมีโอกาสระบายออกทันทีว่า เจ็บซีครับพระอาจารย์ เจ็บมากด้วย เจ็บจนกระทั่งผมเห็นจิตมันไม่เอาแล้ว เห็นมันเป็นคนละส่วน มันทิ้งกายไปเลย พอจิตไปที่ขามันเจ็บมันก็ไม่เอา พอมันอยู่เฉยๆ มันรู้อยู่ที่จิตมันก็สบายครับ แต่ความเจ็บก็ยังมียู่ แทนที่พระอาจารย์จะสงสาร พระอาจารย์กลับยิ้มและพูดว่าดี มันก็ต้องยังงี้แหละ มันต้องโดนบังคับจึงจะเจอของจริง ท่านก็ถามต่อไปว่าแล้วทำไมไม่ขยับล่ะ? อาตมาตอบสวนไปทันที แบบเลือดน้กสู้ขึ้นหน้า พร้อมกับกำจิวรีให้พระอาจารย์ดู และพูดอย่างจริงจังว่า ก็ผ้าเหลืองผืนนี้ไงครับ แล้วก็เพราะพระอาจารย์ ผมต้องการให้โยคีเชิดชูและศรัทธาพระอาจารย์ที่สามารถฝึกพระใหม่ได้อย่างดีเยี่ยม สุดท้ายคือเพราะพระอาจารย์ให้ผมประกาศพระศาสนาโดยใช้กาย ผมได้ใช้ทุกอย่างนี้เป็นข้อเตือนใจผมตลอดครับ เมื่อพูดเสร็จพระอาจารย์ก็พูดมา เป็นคำที่อาตมาจะจดจำและจะขอบันทึกไว้ว่า พระอาจารย์บอกว่า **“ท่านได้เชิดชูครูบาอาจารย์และพระศาสนาแล้ว”** อาตมาปลื้มใจมาก ที่ได้ยินคำนี้ มีกำลังใจมากทีเดียว แต่พระอาจารย์ก็ทิ้งท้ายอีกว่าพรุ่งนี้ท่านแสดงธรรมอีกครั้งหนึ่งนะ อาตมาก็ตอบว่าครับ แต่ในใจก็เริ่มขยาดแล้วเหมือนกัน.....อ๊ยย!!

เริ่มต้นเทศน์วันใหม่อีกครั้ง วันนี้ผ่านฉลุย หนึ่งชั่วโมงกว่า เช่นเดิม วันนี้อาตมานั่งนิ่งไม่หวั่นไหว นั่งด้วยความมั่นใจ พระอาจารย์ก็ใช้เล่น เทศน์ไปเทศน์มาก็หันมาเชวอาตมาเป็นระยะๆ สร้างความ

ครั้นตรงได้พอดูเขียว เช่นตอนที่ท่านเทศน์เรื่องนิวรรณ์ และยกตัวอย่างว่าการนั่งสมาธิ ต้องตั้งกายให้ตรง นั่งให้อาณาญะ นั่งให้พญามารหวั่นไหว และเลี้ยวมาที่อาตมาว่าเห็นพระท่านนั่งไหม? นั่งให้เป็นอย่างนี้พญามารเขาจะหวั่นไหว ไม่กล้าครอบงำผู้ปฏิบัติ ตอนนั้นอาตมาลืมนั่งอยู่ เห็นสายตาทูกุ่หันพริบมาที่อาตมา อาตมานิ่งและก็นั่งสายตาและอมยิ้มน้อยๆ เป็นการแสดงการรับทราบและให้ความเป็นกันเองกับโยคีด้วย เห็นโยคีเริ่มตั้งเพราะอาตมานั่งโชว์ตัวมาสองวัน ไม่ได้พูดอะไรสักคำ และที่สำคัญไม่ได้กระดิกแม้แต่หน้าอกขนาดหายใจ อาตมายังค่อยๆ สำนวญเป็นระยะๆ ว่าไม่ให้หายใจแรงจนตัวโยก จะดูไม่งาม และคนดูเขาจะทิ้งแค่นั้น?

จึงหว่านเองพวกโยคีคงเห็นว่านี่คือสุดยอดของพระปฏิบัติสำนักเส้าหลินแล้ว แต่ช้าก่อน! พระอาจารย์ได้อ่านใจพวกโยคีทะลุหมดแล้ว ท่านพูดแบบเกทับลงไปเลยว่า นี่เป็นพระที่ปฏิบัติได้แย่มากและธรรมดาที่สุดแล้ว ยังมีรุ่นพี่ที่บนเขายิ่งกว่านี้อีกหลายท่านแล้วโยคีทั้งหลายลองคิดดูเอาเองว่าพญามารมันจะหวั่นไหวแค่ไหน? เข้าทางพระอาจารย์หมดทุกอย่าง

เมื่อโยคีได้ฟัง ดั่งนั้น บางคนถึงกับตกใจ มีเสียงอื้อฮือ! ดั่งขึ้นอาตมาก็คิดในใจว่า โอโฮ! อาจารย์เรานี้ไซ่ย่อยเลย ตอนนั้นศรัทธาสาธุชน ล้นออกมาแล้ว พวกเขาเห็นจริยวัตรพระอาจารย์มาสองวันก็สง่างามจับจิตจับใจ เทศน์ก็ดี เปรียบดังราชสีห์ จนขนาดมีการขอร้องให้อยู่ต่อ ส่วนอาตมาพระเลขาภิเหมือนกับจิ้งหรีด ที่ติดสอยห้อยตามท่านไปด้วย แค่นี้ศาลาก็แทบแตกแล้ววันนี้ท่านเทศน์เรื่อง

“วิสุทธิ ๗” เสริมด้วย “นิวรรณ์ ๔”

พอเทศน์จบ โยมเริ่มร้องถาม ท่านอยู่วัดไหน? จะไปพบท่านอย่างไร? เป็นต้น และหลังจากนั้นเมื่อเทศน์จบตอนฉันทนเพล พระอาจารย์ก็เอ่ยปากชมว่าท่านทำได้ดีนะ และจะสังเกตว่าอาหารเพลมือนี่อาหารเยอะมากแทบไม่มีที่วางจาน ทำให้ทราบว่าคุณติโยมที่นี้ศรัทธาพระอาจารย์มากและนำมาร่วมถวายอาหารด้วย ตอนนั้นเราเริ่มตีเมืองจันทบุรีได้ครึ่งหนึ่งแล้ว

วันนี้...ที่ไม่ได้รอคอย

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการเทศน์ เมื่อคืนพระอาจารย์บอกว่าให้อาตมาเตรียมตัวไว้ วันนี้จะให้พูดสิบนาที อาตมานิ่ง แล้วก็รับคำท่านจริงๆ อาตมาเห็นจิตใจตัวเองทันทีว่าไม่มีอาการตกใจใดๆเลย และคืนนั้นอาตมาก็นอนหลับแบบไม่มีการเตรียมเรื่องที่จะพูดอีกต่างหาก เป็นอาตมาคนใหม่จริงๆ ซึ่งถ้าเป็นเมื่อก่อนแล้วยังรู้ว่าต้องขึ้นพูดออกไมค์บนเวทีกับคนดูที่อยู่ใกล้ชนิดที่สามารถเอามือมาวางติดขอบเวทีขนาดนี้ อย่อย่างแต่พูดให้รู้เรื่องเลย เอาแค่ลุ่มไม่ให้เป็นที่ลมตอนขึ้นเวทีน่าจะง่ายกว่า

เมื่อวันนี้ ที่ไม่ได้รอคอยมาถึง พระอาจารย์ท่านเทศน์ไปสักพักก็เริ่ม แหย่มาที่อาตมาซึ่งยังคงทำหน้าที่เป็นหุ่นขี้ผึ้งนั่งนิ่งอยู่ โดยถามโยคีทั้งหมดว่า “โยคีคิดว่า พระรูปนี้พูดได้ไหม” อาตมาเริ่มยิ้มเพราะขำมุขของพระอาจารย์ และก็เห็นโยคีทั้งหมด ซึ่งตอนนั้นรู้สึกว่าจะช่วงทอล์คโชว์ของพระอาจารย์กับการนั่งโชว์ตัวของอาตมา

จะเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากสำหรับโยคีเสียแล้ว เพราะทุกคนตั้งใจกันมากเหลือเกินและรู้สึกมีส่วนร่วมตลอดเวลา เห็นโยคีเกือบทุกคนพยักหน้ารับว่าพูดได้ บางคนก็พูดขึ้นมาเลยว่าพูดได้ บรรยากาศเริ่มดูสนุกขึ้นเพราะต่อจากนี้ชาวฉันทบุรีกำลังจะได้ดู **“ของแปลก”** ที่พระอาจารย์เอามาตั้งโชว์ไว้ถึงสองวัน ดังนั้น พระอาจารย์จึงส่งไมค์มาให้พูด วินาทีที่รับไมค์ อาตมา รู้สึกว่า ช่วงเวลาแห่งความหายนะ กำลังจะมาถึงเราแล้ว จะรอดมั๊ยเนี่ย? แต่ข้างในใจกลับรู้สึกแต่เพียงว่าเราไม่ตื่นเต้นเหมือนก่อน กล้าขึ้นมาก

เมื่ออาตมารับไมค์จากพระอาจารย์ก็นั่งมองไปที่โยคี ซึ่งตั้งใจฟังตามองมาที่อาตมาทุกคน ไม่รู้ในใจจะคิดว่า **“พูดซี พูดเลย จะได้ว่าว่าพูดได้”** อาตมามองไปโดยรอบและเริ่มประกาศธรรมโดยมีพระอาจารย์เป็นเบื้องหลังคอยให้กำลังใจอยู่ อาตมาละลายความเครียดที่ทุกคนมองจ้องมาที่อาตมาว่า **“รบกวนอะไรโยคีหน่อยได้ไหม?”** โยคีทุกคนพยักหน้ารับพร้อมกัน อาตมามองลงไปจากเวที เห็นคอทุกคนยกขึ้น ยกลง พยักหน้าอย่างตั้งใจมากทีเดียว อาตมาพูดต่อไปว่า **“ช่วยอย่าตั้งใจฟังมากได้ไหม? เพราะตอนนี้อาตมา กำลังจะเป็นลม”** พอพูดเสร็จ เสียงหัวเราะครืน ก็ดังขึ้นทันที สัญญาณปลอดภัยเริ่มขึ้นแล้ว อาตมาไม่กดดันแล้ว จากนั้นก็เป็นรายการวันแมนโชว์ ฉายเดี่ยวอย่างเป็นอิสระ โดยมีพระอาจารย์เป็นทรนเนอร์อยู่ข้างๆ คอยส่งซิกบอกให้พูดเรื่องนั้น เรื่องนี้ ให้เล่าเรื่องผีซี ทำให้พวกโยคีชอบใจกันใหญ่เลย ทำให้ทำไปทำมาอาตมาพูดเกือบครึ่งชั่วโมง

สุดท้ายพระอาจารย์ก็สรุปให้อาตมาอีกครั้ง ซึ่งจบด้วยความประทับใจ และชุ่มชื่นหัวใจของชาวฉันทบุรี ตอนนี้อาตมาเข้าใจว่าเราตีเมืองฉันทบุรีสำเร็จแล้ว เราประกาศพระศาสนาที่นี่สำเร็จแล้ว พระอาจารย์พูดส่งท้ายกับโยคีว่า เป็นธรรมะจากพระใหม่ที่บวชได้สองเดือน ทำให้บรรดาโยคีที่มีลูกชายเริ่มยกมือถวญพระอาจารย์ว่าจะให้ลูกไปบวชกับท่านบ้าง อยากให้ลูกเป็นแบบนี้บ้าง และบางคนถึงกับหลั่งน้ำตาพูดว่าอยากให้ลูกเป็นแบบนี้จัง

ฉันทพลวันนั้น จึงไม่ต้องพูดถึงเรื่องอาหารว่าจะมากมายขนาดไหน? เดินผ่านไปทางไหน? ยกมือไหว้กันเกรียว (ถ้าไม่เกรงใจอาจจะกรี๊ดใส่ไปแล้วก็ได้) และอาตมาก็เริ่มจะมีแฟนคลับเข้าบ้างแล้ว อย่างเช่นแคย ช่วงฉันทพล พระอาจารย์ยิ้ม พูดขึ้นมาว่า **“เราตีเมืองฉันทบุรีสำเร็จแล้ว เราปกครองธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ฉันทบุรีได้แล้ว”** แล้วท่านก็ชื่นชมอาตมาอีกครั้งว่าทำหน้าที่ได้ดี (ที่เดียว/ที่เดียวเท่านั้นนะ)

ให้ธรรมะเป็นทาน

จะสังเกตได้ว่าทุกครั้ง เมื่อมีการเทศน์จบจะมีโยคีหรือคนที่ต้องการพบพระอาจารย์ ตามมาที่กุฏิเสมอๆ จนบางที่พระเลขาอย่างอาตมายังปิดประตูไม่ทันเลย บางที่ปิดประตูแล้วก็มาเคาะเรียกกันเพราะโยมโยคีเหล่านี้มีความศรัทธาในพระอาจารย์และอยากกราบท่าน อยากคุยกับท่าน ซึ่งทุกครั้งพระอาจารย์ก็ไม่เคยปฏิเสธ ทั้งๆ ที่บางคืนก็สนทนาจนดึก ท่านก็ยังไม่ได้พักแต่ก็ยอมสนทนาแก้ปัญหา และสอนธรรมะให้ด้วยความเมตตา

และคืนแรกเลยก็ได้เรื่อง เมื่อพระอาจารย์เทศน์จบ พอกลับมาที่กุฏิได้แป๊บเดียว คุณนายแดง ยูวเรส ก็มาขอพบแบบพาลูกโยคีเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งมีปัญหาส่วนตัวที่ค้างคาใจมาเป็นเวลานานหลายปี และหาผู้ให้คำตอบไม่ได้ จนกระทั่งโยมโยคีผู้นี้ได้มีโอกาสฟังพระอาจารย์เทศน์และคงสัมผัสสภารมย์ธรรมของพระอาจารย์ได้ จึงไปขอร้องแกมอ้อนวอนคุณนายแดงให้ช่วย พามาพบพระอาจารย์ให้จงได้

เมื่ออาตมาและพระอาจารย์นั่งที่กุฏิแล้ว ก็เริ่มสนทนากัน โยมโยคีศลา ก็เล่าประวัติตัวเองว่าที่จริงนั้นตนเองมีสามีและสามีเป็นโรคเอดส์ตนเองก็เลยติดใจรับเชื่อนี้มาด้วย และในช่วงก่อนหน้าที่จะเข้ามาปฏิบัติธรรม ก็อยู่ในอาการที่หนักมาก จนคิดว่าตัวเองไม่รอดแน่แล้ว เพราะมีอาการที่ป่วยหนักขนาดที่ว่าเจียนอยู่เจียนตายคือ ผิวหนังแห้งติดกระดูก ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรตัวเองได้อีกแล้วนอนได้ทำเดียวคือนอนหงายเท่านั้น หากจะพลิกคว่ำก็ต้องให้คน

มาช่วยพลิกและยกกลับเหมือนกระดาษพับบีบเลขนาน A4 ยิ่งงอ ยิ่งงั้น

สรุปก็คือหมดสภาพความเป็นมนุษย์ ร่างกายไม่อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้อีกต่อไป และเธอก็ภาวนาอย่างเดียว คือ ขอให้ตายวันตายพรุ่ง เพราะไม่อยากทนสภาพนี้ต่อไปแล้ว และเล่าต่อไปว่าในคืนหนึ่งที่นอนหายใจอึดอัดอยู่นั้น เธอบอกว่าได้พบเห็นยมทูต (ตามความเข้าใจของเธอเอง) คือ เป็นผู้ชาย ผิวดำ ตัวใหญ่ หนุงผ้าสีชาวดำ แต่มองไม่เห็นหน้า เดินมาหาเธอแล้วบอกว่า ไม่ต้องอยากตายมากหรอก ไม่ต้องขอมาก ไม่ต้องอธิษฐานมาก เพราะยังไม่ถึงเวลาตายจากนั้นก็ได้ปรียะไรบางอย่าง ซึ่งเธอบอกว่าเป็นคล้ายไปกล่มๆ สีขาวๆ ใส่มาที่ตัวเธอ ทำให้หลังจากวันนั้นเธอก็หายวันหายคืน ซึ่งสิ่งนี้ก็ทำให้เธอมาตลอด และอยากถามพระอาจารย์ว่าที่เห็นนะจริงไหม? แล้วทำไมยังไม่ตาย? เพราะดูแล้วสภาพนั้นไม่น่ารอดมาได้จริงๆ

เมื่อกล่าวถึงตรงนี้พระอาจารย์ก็ตอบว่า ที่เห็นที่เล่ามานะจริงทุกอย่างและก็อธิบายถึงการตายว่าจะมีอยู่สี่เหตุผล และการที่โยมยังไม่ตายก็เพราะว่าท่านยมทูตคงเห็นว่าโยมยังจะเป็นประโยชน์และคงมีโอกาสนี้เป็นประโยชน์ต่อพระศาสนา ท่านจึงต่ออายุให้อยู่ต่อ ซึ่งถึงตรงนี้โยมก็บอกว่าจริงเพราะเธอก็เป็นนักปฏิบัติและชอบช่วยเหลือคนอื่นมาตลอดเช่นกัน

จากนั้นเธอก็พยายามเล่าต่อไปว่า เริ่มมีสัมผัสพิเศษต่างๆ เช่น เห็นเปรต เห็นอะไรต่างๆ นานา เพราะสิ่งต่างๆ ที่เธอเห็นนี้แหละทำให้เธอรู้สึกว่าตัวเองมีของขวัญอะไรบางอย่างอยู่ในตัวเองหรือเปล่า? และชอบไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง ทำให้คนรอบข้างเริ่มเห็นว่าเธอเพี้ยนไปและเธอก็ไม่ยอมหลุดออกมาจากสิ่งเหล่านี้ ทำให้พระอาจารย์ต้องชี้แจงให้สติคุณโยมศลาที่รู้สึกว่าขงมงายแต่เรื่องสิ่งทีเห็นว่าเป็นของพิสดารนั้นว่า สิ่งทีเห็น สิ่งทีเล่ามา ถึงจะจริงแต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไร? และก้เกิดขึ้นมานานแล้ว เป็นอดีตไปแล้ว และพระอาจารย์ท่านให้สติต่อไปว่า ตอนนีโยมศลาคนเดิมได้ตายไปแล้ว ตอนนีโยมมีชีวิตใหม่ ได้ชีวิตใหม่ ก้ขอให้อยู่กับปัจจุบัน ออกมาจากอดีตซะ ถ้าไม่ออกมาก็จะไปมัวคิดแต่เรื่องทีเกิดขึ้นทีผ่านๆ มา ปัจจุบันก้จะเสียหายเท่านั้น

ดูเหมือนคุณโยมศลาคงจะพอรู้และมีสติขึ้นมาบ้างแล้วเพราะเป็นเวลานานทีเดียวทีเธอมัวแต่หาคำตอบกับเรื่องเหล่านี้ที่อยู่ ซึ่งว่ากันตามจริง ตามทีพระอาจารย์พูดนั้นถูกต้องแล้ว เพราะถึงจะรู้ความจริงทีเกิดขึ้นก้ไม่ได้ช่วยอะไรให้พ้นทุกข์ได้เลย **ชีวิตใหม่คือปัจจุบัน**

ที่มีอยู่นี้ เป็นสิ่งที่ควรทำเหตุให้ดีและมีคุณค่าที่สุด รู้สึกว่าคุณโยมศลาพอใจ ได้คำตอบทุกอย่างทีได้ค้างคาใจ ได้มีพระให้แสงสว่างต่อไปแล้ว เธอก้าวพ้นอดีตมาแล้ว ต่อแต่นี้เธอจะตั้งใจทำแต่สิ่งดี ต่อไปสุดท้ายเธอกราบขอบน้อมพระอาจารย์และในวันรุ่งขึ้นเธอคงศรัทธาพระอาจารย์มาก คงอยากจะทำอะไรสักอย่าง จึงได้นำหนังสือธรรมะมาถวายพระอาจารย์และอาตมา จากนั้นสังเกตว่าเมื่อพระอาจารย์ขึ้นเทศน์เธอจะกราบพระอาจารย์อย่างตั้งใจมากกว่าโยคีปกติทั่วๆ ไป นี่คือนคนแรก ทีบุกมาทีกุฏิตอนกลางคืน !

ยังมีอีก แต่คนต่อมาเป็นเด็กวัยรุ่นทีไฟใจในธรรม รายนี้เป็นผู้ชาย แอบมาเคาะประตู หลังจากเลิกปฏิบัติในช่วงกลางคืนแล้ว ซึ่งตอนนั้นอาตมากับพระอาจารย์ก้กำลังนั่งพักผ่อนสนทนาธรรมกันอยู่ในกุฏิ เมื่อเปิดประตูก้เป็นเด็กหนุ่มสองคน คนทีไฟแรงชื้อบัญชาอายุแค่ ๑๙ ปี คนนี้เบ็นเด็กกวด รู้เรื่องในวงการพระเยอะและคุกเก่งพยายามเล่าเรื่องพระทีเขารู้จักให้ฟัง พูดคล่องเชียว แต่จริงๆ อาตมาบอกตรงๆ ว่าไม่ได้ฟังเลยเพราะเนื้อเรื่องทีพูดมีน้อย ส่วนใหญ่จะพูดถึงเจ้าคุณฯ อะไรๆ เยอะเยอะ ก้เลยรอกว่าเมื่อไหร่? มันจะเข้าเรื่องซะที สรุปว่าเด็กคนนี้มีปัญหาเรื่องการปฏิบัตินิดหน่อย เพราะตัวเองเคยฝึกแบบสมถะมาตลอด แล้วมาเข้าคอร์สของคุณแม่ดร.สิริกรินชัย จะเบ็นแบบวิปัสสนาก้เลยสับสน งานนี้พระอาจารย์ให้อาตมาตอบแทน โดยยกตัวอย่างเดวิดเบคแฮมและโรนัลโด นักฟุตบอลชื้อดังว่า แต่ละคนก้มีลีลา ในการฟังประตูของตนเอง แล้วเปรียบเทียบให้บัญชาฟังว่า หากปฏิบัติแบบไหน? แล้วรู้สึกก้าวหน้าก้ให้ทำไปก่อน สุดท้ายจะเข้าใจเอง

แต่เท่าที่อาตมาสังเกตดู ใ้เจ้านี่จริงๆ แล้ว อยากจะหาเรื่องคุยกับพระอาจารย์มากกว่า มาเลาะเลี่ยมถามว่าพระอาจารย์อยู่ที่ไหน? จะขอเบอร์โทรด้วยนะ? ซึ่งตอนหลังก็สารภาพว่าเห็นพระอาจารย์แล้วศรัทธาเป็นอย่างมาก ฟังพระอาจารย์เทศน์แล้วชอบก่อนกลับก็มาขอกราบชะโลมพระอาจารย์เลย แหบจะกราบบนตักเลย ดูเป็นเด็กหนุ่มที่กล้า และมุ่งมั่นใช้ได้ทีเดียว แล้วดูๆ แล้วจากการตอบโต้ทำให้พระอาจารย์หันหน้ามาสบตากับอาตมา เพราะเห็นว่าบางคำที่ตอบมา แสดงว่ามันมีแววที่จะเป็นพวกเดียวกันได้ เช่น พระอาจารย์พูดว่าเราต้องมี **“ดีพอ”** บัญชาตอบว่าก็จะได้ **“พอดี”** และอีกอันหนึ่งคือ พระอาจารย์ท่านว่ามีไฟมาก ระวังไฟไหม้ นะ ใ้เจ้าบัญชาตอบว่า ไฟไหม้ไม่เป็นไรครับ กลัวไฟไหม้มากกว่าครับ เป็นยังไงละ ใ้เด็กนี่มันบังอาจ แต่ดูแล้วเขาก็มีความรู้เกินตัวทีเดียว พระอาจารย์ท่านว่าหากเด็กคนนี้ยังสนใจ ต่อไปเขาคงได้บวชแน่นอน

นี่ก็เป็น บรรยายากเล็กรๆ น้อยๆ ที่พระดั่ง อย่างพระอาจารย์ จะถูกแฟนคลับ (ไม่ใช่ขี้ขลาดนะครับ) บุกถึงกุฏิบ้างก็เป็นธรรมดา แต่อย่างน้อยท่านก็มีเมตตาจิต ที่จะช่วยทุกคนที่มีทุกข์ และได้ทำหน้าที่ของท่านอยู่ตลอดเวลา

สิทธิ์.....เพื่อนรัก

เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลง การปิดคอร์สของการปฏิบัติธรรมครั้งนี้ได้ผ่านพ้นไปด้วยดี ทุกคนดูสดชื่นและอิมมูนกันเป็นทิวแถว จากนั้นโยมคุณนายแดง ยุวเรส ได้นิมนต์ไปฉันอาหาร บอกว่าคน

ที่รวยที่สุดในจังหวัดจันทบุรี ขอนิมนต์ไปฉันที่ร้านอาหารของเขา ซึ่งคอร์สนี้โยมผู้นี้ก็เข้าปฏิบัติกับพระอาจารย์ด้วย

เมื่อไปถึงร้าน **“บ่อเอก ซีฟู๊ด”** ก็พบอาหารมากมาย ททยอยเสิร์ฟมาเต็มโต๊ะเลย เมื่อมองไปรอบๆ ร้าน อาตมาสังเกตเห็นผู้ชายคนหนึ่งหน้าตาคุ้ๆ เราขาดการติดต่อกันไปนานมาก ไม่คิดเลยจะได้เจอกันที่นี่เขาดูเปลี่ยนไปมากแต่ก็ยังคงเหลือร่องรอยให้จำได้บ้าง จำได้แล้ว เขาเป็นเพื่อนอาตมาเอง รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ อยู่ในแก๊ง **“เหี้ยโย่ง”** ที่ตลาดนายายอามเหมือนกัน อาตมาก็ยังคงเคยติวหนังสือให้เขาสอบเข้ามัธยมที่โรงเรียนประจำจังหวัดที่จันทบุรีเลย ไม่น่าเชื่อว่าจะมาเจอกันที่นี่ได้

เขาชื่อ **“สิทธิ์”** ปัจจุบันเป็นผู้จัดการร้านอาหารร้านนี้พอดี เมื่อได้ทักทายกันสืบสาวราวเรื่องว่ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร? เสร็จแล้วก็แนะนำให้โยมสิทธิ์กราบพระอาจารย์ ท่านอาจารย์ก็เปิดโอกาสให้คุยกันตามสบาย สิทธิ์บอกว่าเห็นอาตมาครั้งแรก จำได้แต่ไม่มั่นใจ คุยกันไปได้สักพักก็รู้ว่าสิทธิ์มีปัญหาอยากเปลี่ยนงานเพราะอยากมีรายได้มากกว่านี้ แถมยังบ่นว่าชีวิตไม่ค่อยดีเลย จะทำอะไรดี อาตมาก็เลยคุยธรรมะให้ฟังคร่าวๆ สิทธิ์บอกว่าซึ้งสนใจและอยากปฏิบัติธรรมบ้างเพื่อชีวิตจะดีขึ้น

เอาอีกแล้วจะปฏิบัติธรรมอีกคนหนึ่งแล้ว อาตมาก็เลยบอกไปว่าหากมีความสนใจจริงก็ให้ติดต่อคุณโยมคุณนายแดง ยุวเรสก็ได้ เพราะเป็นคนจันทบุรีเหมือนกันและรู้จักกับเจ้าของร้านที่นี่ดี สิทธิ์จะติดต่อได้ง่าย ดูท่าทางสิทธิ์จะเอาจริง อาตมาก็บอกว่าค่อยเป็น

ค่อยไปนะ แต่ให้รู้ไว้ว่าเราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก มีอะไรอาตมาก็บอกสิทธิ์มาตลอดมิใช่หรือ? น่าจะรู้จักนิสัยกันดี ของดินะที่บอกไป สิทธิ์รับรับค่าและขอตัวไปยกอาหารมาเสิร์ฟต่อและบริการอย่างดี

เมื่อฉันเสร็จทางคุณอรรธรณเจ้าของร้านและที่บอกว่าเป็นคนที่รวยที่สุดในจังหวัดบุรี ก็ตรงมาคุยกับอาตมา ซึ่งมีพระอาจารย์ท่านที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กัน คุณอรรธรณบอกว่าเมื่อก็สิทธิ์เล่าให้ฟังว่ารู้จักท่าน และโยมอรรธรณพูดต่อไปว่าเห็นท่านแล้วนึกถึงลูกชายคนโต ร้านนี้ที่แรกไม่ตั้งใจทำร้านอาหารแต่ชุดสระไว้ให้ลูกชายเขาตกปลาเล่นเฉยๆ (เห็นใหม่ว่ารวยจริงๆ) เพราะไม่อยากให้เขาไปไหนไกล และอยากให้เขาได้ปฏิบัติอย่างอาตมาบ้าง แล้วก็แสดงความชื่นชมว่าอาตมาพูดเก่ง ตอนที่เทศน์บนเวทีโยคีทุกคนตั้งใจฟังมากเลย ซึ่งอาตมาก็ได้แค่บอกว่า ขออนุโมทนาด้วยแค่นั้นเอง จากนั้นก็ได้สนทนาทักทายกับพระอาจารย์และเมื่อฉันเพลเสร็จคณะวิทยากรซึ่งก็ตามมาสมทบที่ร้านเดียวกันนี้ก็มาร่ำลาพระอาจารย์เพื่อแยกย้ายกันกลับบ้านต่อไป

ก่อนที่อาตมาจะขึ้นรถตู้กลับ สิทธิ์เดินมาส่ง และมาพูดกับอาตมาใกล้ๆ ว่า **“หลวงพี่ครับ ผมจะเข้าปฏิบัติธรรมนะครับ”** อาตมามองไปที่ผู้ชายคนนี้ ซึ่งครั้งหนึ่งเราวิ่งเล่นกันมาตั้งแต่เด็กๆ ตอนนั้นเขาดูไม่ค่อยดีนัก แต่เขาก็ยังเป็นเด็กตัวเล็กๆ อ้วนๆ ในภาพแห่งความทรงจำของอาตมาเสมอ และในสายตาเขา อาตมาก็คงเป็นเด็กเช่นกัน เรามองหน้ากัน อาตมายิ้มและพยักหน้า ก้าวขึ้นรถตู้ตามพระอาจารย์ไป รู้ในใจว่า **“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”** อาตมา

ทำหน้าที่ช่วยเพื่อนได้เท่านี้ แล้วเจอกันนะ หวังว่านายคงโชคดี สิทธิ์.....เพื่อนรัก

อัศจรรย์ ฝนโปรย

อยู่กับพระอาจารย์ นี่ก็แปลก เจอแต่เรื่องแปลกๆ บ่อยมาก และนี่ก็คงเป็นอีกครั้งหนึ่งที่ยืนยันคำว่า **“นอกเหนือเหตุผล”** มีจริง เทวดามีจริง สวรรค์มีจริง ดั่งนั้นดีชั่ว เเวกรรมก็ย่อมมีจริงเช่นกัน

ขากลับเข้ากรุงเทพฯ ทางยุวพุทธฯ ศูนย์หนึ่ง นำโดยคุณโยมอ้อย ชุติมณฑท์ ซึ่งเป็นผู้นำ ได้นำรถตู้มาแวะรับพระอาจารย์เพื่อกลับมาที่ยุวพุทธฯ ศูนย์สอง แต่มีเงื่อนไขว่าจะต้องแวะสองที่คือที่ยุวพุทธฯ ศูนย์ห้า ซึ่งเป็นสถานปฏิบัติธรรมแห่งใหม่ที่กำลังจะสร้างขึ้น ซึ่งจริงๆ แล้ว ก็อยู่เลยบ้านอาโกวหรืออำเภอหนายายอามไปหน่อยเดียวเอง แวะสองกิโล หรือที่เด็กๆ แถวบ้านจะเรียกแถวนี้ว่า ตำบลกองดิน ซึ่งอาตมาก็ไปเตะฟุตบอลและแข่งบอล กินเงินพนันกันในสมัยตอนเด็กบ่อยๆ นั่นเอง ทำให้อาตมารู้สึกว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในการมาจังหวัดบุรีกับพระอาจารย์ครั้งนี้ มันช่างวนเวียนอยู่กับชีวิตอาตมาในระยะเวลาเขลาเกิน ทั้งบุคคลที่รู้จักและสถานที่ที่ไปพบเจอและอีกที่หนึ่งที่ต้องไปคือบริษัทแห่งหนึ่งจะอยู่ที่จังหวัดระยอง

ซึ่งการที่ต้องไปแวะที่ยุวพุทธฯ ศูนย์ห้า ที่จะสร้างใหม่นั้น รู้สึกว่าจะตั้งใจพระอาจารย์พอดี เนื่องจากว่าท่านตั้งใจจะมาหลายครั้งแล้วแต่เพียงแค่นี้ คราวนี้ก็สมใจนึกพอดี เห็นใหม่ทุกอย่างถูกจัดสรรแล้วจริงๆ

เมื่อไปถึง สถานที่จะเป็นที่โล่ง กว้าง มีภูเขาล้อมรอบ โปรง
สบายตา สบายใจ มีพระประธานตั้งตระหง่านอยู่ ส่วนพื้นที่ตรงอื่นๆ
ยังเป็นที่กว้างโล่ง และเท่าที่ทราบจากโยมอ้อยก็บอกว่าจะเร่งสร้าง
เพื่อให้มีการปฏิบัติธรรมภายในสองเดือนนี้

เมื่อรถตู้จอดดับ ก็มีคนมาเปิดประตู และนิมนต์พระอาจารย์
เข้าเรือนรับรอง แต่พระอาจารย์ได้เดินตรงมุ่งหน้าไปที่พระประธาน
ทันที พระเลขาอย่างอาตมาก็เดินตามไปด้วยและท่านบอกว่ารู้สึก
สะดุดตาที่พระประธานองค์นี้มาก แล้วท่านก็เดินไปที่จุดหมายนั้น
ทันที (แบบไม่รีรอ)

เมื่อไปถึงบริเวณพระประธานซึ่งเป็นที่เดียวที่มีความสมบูรณ์
ที่สุดในขณะนั้น เพราะมีการทำพื้นและปลูกต้นไม้เรียบร้อยดี และ
เหตุอัศจรรย์ก็เกิดขึ้น ในขณะที่ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ไม่มีเมฆฝน แดด
ออกสว่างจ้า พระอาจารย์เดินเข้าไปได้ หนึ่ง... สอง... และก้าวที่สาม
ที่เดินเหยียบเข้าไปในลานอาณาเขตที่มีพระประธานตั้งอยู่

ทันใดนั้นฝนเริ่มโปรยลงมา เป็นเม็ดเล็กๆ บางๆ เป็นฝอยๆ
 निकออกใช้ใหม่เหมือน **“น้ำมันดี”** ท่านอาจารย์ยังไม่พูดอะไร
ท่านกราบพระประธานอย่างนอบน้อม และดูสวยงามตามแบบฉบับ
(ปกติ) ของท่าน เมื่ออาตมาเห็นพระอาจารย์ทำอะไร อาตมาซึ่งไร้ความคิด
อยู่แล้ว ก็ทำตามท่านไปเท่านั้นเอง เมื่อกราบเสร็จท่านพูดขึ้นว่า
เห็นท้องฟ้าไหม? ปลอดโปร่งไม่มีเมฆ แปลกใจไหมฝนตกได้ยังไง?
แล้วท่านก็บอกต่อไปว่าศิษย์พี่มาต้อนรับศิษย์น้องแล้วท่านบอกอีกว่า
“ถ้าผมเดินออกจากเขตนี้ ให้ท่านคุณะฝนจะหยุดโปรย” ว่าแล้วก็

เหมือนลองของ อาตมาเตรียมนับ ท่านก้าวออกไปนับหนึ่ง นับสอง
และยังไม่ทันถึงก้าวที่สาม ฝนหยุดโปรยครบท่าน ขอเขียนซ้ำอีกที
ฝนหยุดโปรยครบท่าน อะไรมันจะสั่งได้ขนาดนี้ และที่แปลกกว่านั้น
ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ฝนมาโปรยกระจุกเดียวตรงที่พระประธาน
ตั้งอยู่ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ เพิ่งเห็นกับตาจะๆ วันนี้เอง
ที่เขียนมาทั้งหมดเนีย เรื่องจริงทั้งนั้น ไม่ได้โม้....

บริษัท ธรรมภิบาล

และจุดสุดท้ายที่ไปแวะคือบริษัทแห่งหนึ่งในนิคมอุตสาหกรรม
จังหวัดระยอง บริษัทนี้เพิ่งมีรายการทีวีมาขอถ่ายทำ คือรายการ **“กบ
นอกกะลา”** อาตมาทราบเพราะเมื่อมีการเริ่มพูดคุยกัน ทางเจ้าหน้าที่
ของบริษัทก็เริ่มอธิบายทันที

จากนั้นได้มีการเปิดห้องต้อนรับคณะกับทางยูวพุทธรฯ พระ
อาจารย์ จากนั้นคุณอภิชาติซึ่งเป็นประธานบริษัท มากล่าวต้อนรับ
และเริ่มพูดรายละเอียดกันอีกครั้งอย่างเป็นทางการ จึงพอทำให้
อาตมาเข้าใจรายละเอียดแล้วว่าที่ทางยูวพุทธรฯ ศูนย์หนึ่งมาบริษัทนี้
เพราะทางยูวพุทธรฯ เห็นว่า เจ้าของบริษัทฯ ให้การสนับสนุนและ
เข้าปฏิบัติธรรมกับยูวพุทธรฯ มาหลายครั้งแล้ว และก็ยังมีการทำ
บริษัทให้เป็นไปในรูปแบบของธรรมภิบาลอย่างชัดเจน

เมื่อได้พูดคุยกัน จึงทราบว่าบริษัทแห่งนี้มีการส่งเสริมและ
มุ่งมั่นที่จะคืนคนดีสู่สังคม ทำโรงงาน ทำบริษัทที่มีอยู่ ให้มีกิจกรรม
ทางศาสนาเข้ามาสอดแทรก รวมทั้งส่งเสริมพนักงานให้เข้าปฏิบัติ

ธรรมโดยไม่หักเงินเดือนอีกด้วย กิจกรรมต่างๆ ที่นี้ดูแล้วแปลกกว่าที่อื่นมาก แต่สรุปแล้วเจ้าของบริษัทบอกว่าทำไปได้สักระยะได้ผลดีมาก เพราะพนักงานมีสุขภาพจิตที่ดี เมื่อกลับไปที่บ้านก็มีแต่สิ่งดีๆ และกระจายคนดีออกสู่สังคม นอกจากนี้ทางบริษัทก็ได้ทำบุญทางอ้อมอีกด้วย

กิจกรรมอื่นๆ ที่น่าสนใจ ที่เป็นความคิดของทางประธานบริษัท ก็เช่นตอนเช้าให้มีการร่วมกันร้องเพลงชาติไทย เพื่อปลูกจิตสำนึกให้รักชาติ และให้มีการสวดมนต์-นั่งสมาธิก่อนทำงานทุกเช้า มีกิจกรรมช่วยเหลือสังคมในรูปแบบต่างๆ เช่นให้พนักงานเขียนโครงการเพื่อขอเงินช่วยเหลือบ้านเกิดหรือวัดที่ใกล้บ้าน โดยให้คนละ ๓,๐๐๐ บาท โดยบริษัทจะพิจารณาและเมื่อเห็นควรจะอนุมัติ ก็จะมีหนังสือส่งตัวพนักงานผู้นั้นไปกับจำนวนเงินที่มอบให้ไปด้วยกัน ทำให้พนักงานก็ได้มีโอกาสตอบแทนที่อยู่อาศัย ตอบแทนบ้านเกิด และเป็นที่รักของคนในชุมชน

มีการให้นำเอาพระราชดำริของในหลวงมาให้พนักงานได้อ่าน และผลัดกันแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดการจดจำและนำพระราชดำริของในหลวงไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตจริงและในการทำงาน มีการนิมนต์พระมาเทศน์อย่างน้อยปีละสองถึงสามครั้ง มีการจัดกิจกรรมวันแม่ โดยมีการนำรูปแม่ของพนักงานทุกคนฉายขึ้นจอทีวีขนาดใหญ่ โดยมีรูปพระราชินีอยู่บนสุดและยังมีเซอร์ไพรส์ในการแอบเชิญแม่ของแต่ละคนมาด้วย แถมก่อนที่จะมีการให้กราบแม่ยังมีการเปิดวิดีโอเรื่อง **“พระในบ้าน”** และกิจกรรมส่งเสริมความรัก

ของแม่และลูกในครอบครัวและทราบว่าการทำกิจกรรมนี้ มีน้ำตาแห่งความดีเริ่มต้น ร้องให้กันระงม น้ำตาท่วมท้นบริษัทกันเลยทีเดียว และสุดท้ายยังเปิดกว้างให้มีการแสดงความคิดเห็นซึ่งปรากฏว่าพนักงานให้ความสนใจและเรียกร้องให้มีการจัดกิจกรรมนิมนต์พระให้มาเทศน์บ่อยๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ทางเจ้าของโรงงานยังมีการก่อสร้างอาคารด้านหลังเพื่อใช้เป็นที่รองรับในการเดินจงกรมและปฏิบัติธรรม เป็นพื้นที่ขนาดใหญ่ ปลอดภัย สามารถจุคนได้เป็นจำนวนมากเลยทีเดียว ก็ถือเป็นต้นแบบบริษัทธรรมาภิบาลที่ดีมากเลยทีเดียว

จากนั้นเจ้าของโรงงานได้พาเดินชมโรงงาน สิ่งให้เห็นเด่นชัดก็คือพนักงานที่หน้าตาจะยิ้มแย้มทุกคนไม่เห็นริ้วรอยอาการเครียดในการทำงาน ทั้งๆ ที่ตอนไปก็เป็นช่วงบ่ายมากแล้ว แถมพนักงานที่เดินไปพบ เมื่อเห็นพระ เจอพระก็วิ่งมาไหว้ทักทายกัน ผิดไปจากคนทั่วไปที่กลัวๆ กลัวๆ แสดงให้เห็นว่า มีความคุ้นเคยพอสมควรทีเดียว ที่สำคัญโรงงานดูสะอาดและเป็นระเบียบมีความปลอดภัยสูง ทราบว่าพนักงานที่บริษัทนี้มีประมาณ ๔๐๐ คน

อาตมาพยายามจดจำรายละเอียดให้มากที่สุด เพราะจะนำไปบอกพระอ๋าและเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อบริษัทพระอ๋าเอง รวมไปถึงยังสามารถที่จะช่วยในเรื่องแนวคิดของพระอ๋าได้มากในอนาคตต่อไป

นอกจากนี้ทางเจ้าของบริษัท ยังให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า ช่วงเริ่มปีแรกๆ ในการที่เริ่มให้เป็นธรรมาภิบาล ก็มีปัญหายุ่งยาก

แต่โดยหลักการที่สำคัญของนายจ้างและลูกจ้างก็คือ เจ้านาย นายจ้าง ต้องใช้หลักพรหมวิหารสี่ในการปกครอง ส่วนลูกน้องต้องมีอิทธิบาทสี่ จากนั้นแล้วทั้งสองฝ่ายต้องปรับเข้าหากันลดทูลงด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่เอาเปรียบซึ่งกันและกัน เมื่อทำไปได้สักระยะ และรวมปีนี้ก็เป็นที่ห้าแล้ว รู้สึกว่าบรรยากาศในการทำงานดีมาก ทุกอย่างสำเร็จราบรื่น ทุกคนรักบริษัท การลาออกของพนักงานมีน้อยลง การทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ดังนั้นสิ่งต่างๆ ที่ได้มีการนำเสนอนี้ อาจจะเป็นสิ่งดีๆ ที่เราเริ่มได้เห็นกันบ้างเป็นรูปธรรมแล้ว ที่มีการหาอุปายนําเอาธรรมะมาสอดแทรกในการทำงานและใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้เรารู้ว่า ธรรมะไม่ใช่สิ่งที่ไกลตัวเลย ธรรมะอยู่รอบๆ ตัวทุกคน เมื่อมีผู้นำ และผู้แนะนำ มีผู้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์จึงทำให้เกิดผลดีกับทุกฝ่าย

ก่อนจากกันพระอาจารย์ได้ฝาก **“บาหาไรเงา”** ให้ท่านประธานบริษัท งบ! เล่นนิดหน่อย คือ โยมอภิชาติ เจ้าของบริษัท เดินนำมาส่งพระอาจารย์ขึ้นรถตู้เพื่อเดินทางกลับ พระอาจารย์ท่านก็พูดขึ้นว่า **“ขอให้เอาตมาอย่าได้มาที่นี่อีก”** ตอนนี้อยมอภิชาติหน้าเสียวเพราะต้อนรับอย่างดี และคงคิดว่าพระอาจารย์ไม่พอใจอะไรหรือเปล่า? พระอาจารย์ท่านรู้จังหวะจึงพูดพร้อมรอยยิ้มว่า **“และขอให้เอาตมาผิตหวังด้วย”** ที่นี้คุณโยมอภิชาติยิ้มแถมปรือออกมาเชียวเพราะรู้ว่าท่านหยอกเล่น และนี่คือเรื่องราวของบริษัท **“ธรรมภิบาล”** บริษัทหนึ่งที่นำยกย่องชมเชย เป็นบริษัท สายพันธุ์ใหม่ที่จะเกิดขึ้นอีกในสังคมไทยต่อไป

บทเรียนราคาแพง

จากการที่ได้มีโอกาสติดตามและอยู่ใกล้ชิดพระอาจารย์ตลอดสามสัปดาห์ที่จังหวัดบุรีรัมย์ ทำให้เห็นข้อแตกต่างข้อเปรียบเทียบจากตัวอาตมาและพระอาจารย์ในหลายๆ เรื่องทีเดียว โดยเฉพาะเรื่องรอยต่อของสติ และอาการที่เรียกกันว่า **“หลุด”** หรือ **“เผลอ”** นั้น ซึ่งพอจะทราบแล้วว่าจะเกิดขึ้นกับอาตมาช่วงไหนได้บ้าง? และต้องปรับปรุงแก้ไขในส่วนใดที่เป็นข้อบกพร่องของตนเองบ้าง?

อย่างแรกเลยก็คือ ให้ระวัง **“รอยต่อ”** หรือใส่ใจทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนหรือขยับการเคลื่อนไหวของทวารทั้งหกและอวัยวะต่างๆ จุดนี้สำคัญให้จำไว้ว่า ทุกครั้งที่เปลี่ยนอวัยวะย่อยไม่ว่าทางทวารใด จะมีการหลงไปได้ง่าย ท่านจึงมักให้สำรวจอินทรีย์นั้นเอง (ร่างกายเคลื่อนไหว จิตใจเคลื่อนไหวให้คอยรู้สึก)

อีกอย่างหนึ่งที่เป็นบทเรียนที่พระอาจารย์สอนให้ทางอ้อม และเป็นบทเรียนราคาแพงทีเดียว เพราะการพูดคุยและการสื่อสารนี้แหละ บ่อยครั้งที่อาตมาจะโดนพระอาจารย์ปลอมแปลงตัวมาชวนคุย ทำตัวเป็นพวกเดียวกัน คุยเล่นคุยสนุก ในขณะที่ท่านมีสติตลอด แต่อาตมาเริ่มหลงไปกับเรื่องราวที่คุย หลงไปกับท่านอย่างสนุกสนาน และสักพักก็จะโดนพระอาจารย์จี้กลับมาทันทีเป็นระยะๆ และหลายครั้งท่านก็จะเตือนว่าหลุดแล้วเห็นไหม? เป็นต้น เมื่อเจอमुखที่พระอาจารย์พาชวนคุย พาหัวรบ่อยๆ เข้า ทำให้สติเริ่มตื่นตัวมากขึ้น และพึงเตือนตนเองเสมอ เพราะนี่ขนาดพระอาจารย์ท่านชวนคุยคนเดียว อาตมายังเผลอเผลอไรสติขนาดนี้ และถ้าออก

สู่โลกภายนอก คู่กันที่สาม-สี่คน มีบรรยากาศที่วุ่นวายอีกมากมาย
ที่เราไม่สามารถควบคุมได้ จะไม่ไหลแบบกุ่มไม่กลับเลยหรือเปล่า?

ดังนั้นบทเรียนนี้ที่พระอาจารย์สอนให้ฉัน อาตมาจะหมั่น
จดจำและใส่ใจให้มากเพราะข้อผิดพลาดก็อยู่แถวๆ นี้แหละ ถ้ามี
สติตามรู้อย่างต่อเนื่อง และมีสัมปชัญญะประกอบไปด้วยทุกครั้ง
การปฏิบัติหน้าจะก้าวหน้ากว่านี้อีกมาก

คำเฉลย “จากโยมปริชา”

เรื่องราวที่อาตมาได้มาเขียนเล่าให้ฟังจากการที่ได้ไปจับทุเรียน
จะว่าไปแล้วก็เกิดระหว่างรอยต่อชนิดเดียว ตรงที่โยมปริชาไม่สามารถ
ไปได้และจำเป็นต้องปฏิเสธพระอาจารย์ไป เรื่องราวต่างๆ จึงมีตาม
มามากมาย กลายเป็นความทรงจำของอาตมา แต่วันนั้นถ้าโยมปริชา
ซึ่งนัดพระอาจารย์ไว้ก่อนหน้าแล้ว ไม่เกิดติดธุระกะทันหันขึ้นมา ก็
เป็นอันว่าสิ่งที่ท่านได้มีโอกาสอ่านผ่านไปทั้งหมด คงจะไม่ได้เกิด
จากอาตมาเป็นผู้ถ่ายทอดลงไปอย่างแน่นอน

ดังนั้น เรื่องกฎแห่งการสร้างเหตุ กฎแห่งกรรม กฎแห่ง
ธรรมชาติ และเรื่องราวทั้งหมดในครั้งนี้นี้ ก็ได้ถูกเฉลยขึ้นอีกครั้ง
(เหมือนเรื่องอื่นๆ ที่มีที่มาที่ไปตลอด) เมื่ออาตมาได้กลับมาดูพุทธฯ
ศุภณฺยสองแล้วนั่นเอง

เย็นนั้นโยมปริชาได้เข้ามากราบอาตมาในกุฏิ มาสอบถาม
รายละเอียดและขอฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นเพราะได้ข่าวจากพระอาจารย์
ว่ามีเรื่องราวมากมายที่น่าสนใจ ดังนั้นโยมปริชาก็มาขอรับฟังและ
จะได้ขออนุโมทนาบุญด้วย ซึ่งอาตมาก็ได้เล่าให้โยมปริชาฟังไปพอ
สมควร ตอนสุดท้ายอาตมาก็เลยนึกขึ้นได้ว่า อาตมาอยากทราบว่า
ทำไมโยมปริชาถึงไม่ได้ไปจับทุเรียนนี้? เพราะเห็นว่าโยมปริชา
ตั้งใจมากที่จะไปและนัดกับพระอาจารย์ไว้แล้วด้วย ซึ่งโยมปริชา
ก็ได้คุยให้ฟังว่า ตอนที่ผมปฏิเสธพระอาจารย์ไปนั้น ผมรู้สึกไม่ดี
เหมือนกันเพราะนัดท่านไว้แล้ว ตัวเองก็ตั้งใจมากที่จะไปงานนี้ และ
ทำทุกทางที่จะแก้ไขปัญหาเพื่อให้ได้ไปจับทุเรียนกับพระอาจารย์ แต่
ก็มีเหตุการณ์ต่างๆ เข้ามา ซึ่งทำให้ไม่สามารถที่จะไปได้ในที่สุด
สุดท้ายโยมปริชาก็บอกว่าที่อาตมาได้ไปก็เพราะอาตมาทำเหตุมาแล้ว
วาระนั้นส่งผลพอดี เมื่อถึงวาระก็ต้องได้ไป พระที่บวชในพรรษาก็
มีตั้งหลายรูป แต่ก็ยังเป็นอาตมาที่ถูกคัดเลือกให้ได้ไป นี่คือเหตุที่
สร้างมาในครั้งก่อนและส่งผลมาในครั้งนี้นี้ โยมปริชาว่าอย่างนั้น มัน
เป็นเรื่องกฎแห่งกรรม กฎแห่งการกระทำ

จากสิ่งที่โยมปริชาเล่ามา หากท่านสงสัยในการสร้างเหตุ สร้าง
กรรม ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว จริงหรือเปล่า? จริงไหม? และเมื่อ

ถึงวาระแล้ว กรรมดี กรรมชั่วส่งผลแล้ว เราไม่ยอมรับมันได้ไหม? และอื่นๆ ที่ท่านสงสัย อาตมาก็ไม่รู้ว่าจะมีใครๆ ที่ตั้งคำถามขึ้นมาอีกมากมายสำหรับเรื่อง “กรรมนี้” แต่ทั้งเรื่องโยมสุมาลี และเหตุที่ได้ไปจับหนური และอีกหลายๆ เรื่องที่ได้เขียนมานั้น มันคงไม่บังเอิญทั้งหมดหรอกนะถ้าอยากทบทวนดูก็ลองย้อนกลับไปอ่านใหม่ก็ได้

สุดท้ายแล้วอาตมาก็ต้องขบใจโยมปรีชาเช่นกัน เพราะที่ผ่านมาก็ทราบว่ายอมปรีชามีงานมาก ซึ่งขณะนี้โยมปรีชาเป็นหัวหน้าและผู้ดูแลยุวพุทธฯ ศูนย์สองแห่งนี้ จึงต้องดูแลและรับผิดชอบงานในหลายๆ ส่วน ก็ทราบว่าหนักพอดู

อย่างไรก็ตาม อาตมาอยากจะบอกโยมปรีชาว่า ถึงโยมปรีชาจะไม่ได้ไปจับหนურიในครั้งนี้ แต่เราก็มีจุดหมายเดียวกัน คือ “**ไปทำงานเพื่อพระพุทธศาสนา**” และถ้าในองค์กรใด หรือบริษัทใด มีคนที่ทุ่มเทอย่างโยมปรีชา องค์กรนั้นก็คงเจริญและจะมีคนดีๆ ในสังคมเพิ่มขึ้นอีกมากทีเดียว

ดังนั้นอาตมาก็ต้องขออนุโมทนาบุญกับกุศลจิตของโยมปรีชา และทีมงาน ที่ได้ทำทุกอย่าง สละทั้งแรงกาย แรงใจ แม้กระทั่งวันหยุดก็ยังมาทำงานให้ฟรีๆ ทำเพื่ออำนวยความสะดวกทุกอย่างกับพระสงฆ์ที่จำพรรษาอยู่ที่นี่และผู้ที่มาปฏิบัติธรรม อย่างมิให้ขาดตกบกพร่อง ก็ขอเป็นกำลังใจให้ อย่าได้ท้อถอยในการทำความดี อย่างน้อยก็มีอาตมาคนหนึ่ง ที่รู้ ที่เห็นและเป็นพยานในการทำ

ความดีและเห็นความเสียสละ ที่ได้ทำเพื่อพระศาสนาและทำงานเพื่อส่วนรวมตลอดมาจนถึงวันนี้ ขอให้บุญกุศลที่อาตมามีนั้น จงตกถึงโยมปรีชาและทีมงานทุกท่าน ขอให้โยมปรีชาและทีมงานทุกท่านจงมีส่วนได้ในบุญกุศลนี้ ด้วยเทอญ...เจริญพร

เกียรติธรรมจากพระอาจารย์

• **จะดูอะไรก็ตาม ให้มีความระลึก หรือ รู้สึกเอาไว้** (สติ-สัมปชัญญะ) โดยมีความเป็นปกติ (ศีล) ถ้าไม่ปกติแล้ว จะมีสมาธิและปัญญาเกิดขึ้นได้อย่างไร?

ถ้าจะให้พูดตรงๆ ถือว่า ยังหลุดกันอยู่มาก สัมปชัญญะอ่อน แต่ต่อไปก็จะนิ่งขึ้นเรื่อยๆ ต่อไปจะแค่มองไปตรงๆ แต่เห็นทั้งหมด โดยรอบ (อันนี้อาตมายอมรับว่า “งง” มองไปข้างหน้า จะเห็นทั้งหมด โดยรอบได้อย่างไร? ณ วันนี้ยังไม่เข้าใจ?)

• **วิธีการฝึก ก็ให้ฝึกจำสภาวะใกล้นี้แหละ** หมั่นระลึกเข้าไป (สติ-สัมปชัญญะ) ต่อไปจิตจะตั้งมั่นเอง

จิตที่ตั้งมั่น หมายถึง จิตที่มีสัมมาสมาธิ ในการดูสภาวะ

ส่วนมากสัมปชัญญะจะอ่อนและสัมปชัญญะคือการพิจารณาประกอบ

- ถึงความควร หรือไม่ควร
- ถึงความจำเป็น หรือไม่จำเป็น
- ถึงความปลอดภัย หรือไม่ปลอดภัย
- ถึงความมีประโยชน์ หรือไม่มีประโยชน์

• **กราบพระไม่ต้องขออะไร ไม่ต้องอธิษฐาน** แม้แต่คำว่า “**บารมี**” ก็ไม่จำเป็นต้องขอ แต่ควรทำจิตให้บริสุทธิ์ อยู่กับเนื้อกับตัว นี่คือกิริยาของพระอรหันต์และบริสุทธิ์ที่สุดแล้ว

• **การวางจิตก็สำคัญมาก** ต้องวางจิตให้ดี ให้เป็นกลาง อย่าไปอยากบรรลุนิพพาน จะเอากิเลสคือความอยาก ไปแลกกับนิพพาน ได้ยังไง?

• **โมหะที่เข้ามา** อย่างเช่น เรื่องคลื่นแทรก (FM ๘๙.๙๙) หรืออย่างเรื่องโยมศลา ซึ่งเป็นโยคีผู้หญิงที่มีปัญหาพบพระอาจารย์ ตอนแรกก็เห็นแต่สิ่งดีๆ ก่อน นึกว่าตนเองมีคุณวิเศษ โมหะหลอกให้เห็นว่าดี แต่ต่อไปโมหะก็จะเอาสิ่งที่ไม่ดี ตามมาด้วยเช่นกัน หลังๆ เริ่มไปเห็นเปรต อสุรกายต่างๆ นานา ดังนั้นไม่ควรหลง แต่ควรรู้อยู่ประกอบด้วยสติและสัมปชัญญะ

• **ความนิ่งสำคัญที่สุด** นักวิปัสสนาวิเวกกันที่ความนิ่ง จิตที่ตั้งมั่นดีแล้ว (เป็นกลาง) ย่อมมิให้อารมณ์ต่างๆ เข้ามามีผลต่อคนผู้นั้นไม่วันทันใดไปในทั้งกุศลและอกุศล

คู่กรรม

ในระหว่างที่อยู่กับพระอาจารย์ที่จังหวัดบุรีรัมย์ มีอยู่คืนหนึ่งที่อาตมาได้ถามพระอาจารย์เรื่องคู่ชีวิตว่า เคยได้ยินมาบ่อยๆ ว่าผู้หญิงและผู้ชายที่จะมาเป็นคู่ครอง คู่ชีวิตกันนั้น หากวันเดือนปีเกิด หรือดวงไม่สมพงษ์กัน แล้วจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร? พระอาจารย์ท่านตอบว่า เหตุที่ทำให้คู่แต่ละคู่ต้องมาใช้ชีวิตร่วมกัน หรือผูกพันกันนั้น เป็นอำนาจจากกรรมเก่าที่ส่งผลหรือดูดีให้มาเจอกัน และส่วนใหญ่แล้ว เรื่องคู่ชีวิตนั้น อำนาจกรรมจะแบ่งเป็นสองประเภท

ประเภทแรก คือ คู่เวรคู่กรรม ซึ่งเมื่อมาเจอกันแล้ว มาใช้ชีวิตด้วยกันจะทำให้มาหักล้างกัน มาทำลายกัน มาสร้างความลำบาก ให้แก่กัน เช่น จะสังเกตว่ามีการทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อยๆ หรือบางคู่ถึงขนาดทำร้ายร่างกายกันก็มี แต่จนแล้วจนรอดก็หนีไปจากกันไม่ได้ แยกจากกันไม่ได้ ต้องทนกันอยู่อย่างนั้นอันนี้ก็เพราะอำนาจกรรมที่เขาดึงเอาไว้ให้ต้องทนใช้กรรมกันไป และชีวิตคู่แบบประเภทแรกนี้ จะมีถึงประมาณ ๕๐%

ประเภทที่สอง คือ ประเภทนี้จะเป็ญคู่ภักถยามมิตร เป็นคู่ชีวิตที่ดีที่ส่งเสริมกัน อยู่ด้วยกันและเกื้อกูลกัน สนับสนุนกัน อยู่ด้วยกันแล้วมีความสุข แต่คู่ชีวิตประเภทนี้ จะมีน้อยมาก จะมีเพียงแค่ประมาณ ๑๐% เท่านั้น

พระอาจารย์ชี้ให้เห็นอีกว่าด้วยอำนาจกรรมเก่าที่เคยสร้างเหตุในอดีตไว้ จะมีแรงดึงดูดให้มาเจอกัน และส่งผลถึงปัจจุบันจะมีบทบาท ๕๐% แต่เมื่อส่งผลมาถึงปัจจุบันแล้ว อีก ๕๐% ที่เหลือ มีความสำคัญยิ่งกว่าเพราะเป็น ๕๐% ของชีวิตจริงในปัจจุบัน ซึ่งให้เราใส่ใจและแก้ไขที่ตรงนี้ (เพราะคงไม่สามารถย้อนไปแก้ไขอดีตได้) และเป็นกาแก้ไขของเก่า (ตัดกรรม) และสร้างเหตุใหม่ที่ดีไปในตัวได้เลย พุดง่าย ๆ ถ้ารู้ทัน ถึงแม้เราจะเป็นคู่ประเภทแรกที่ต้องมาทำลายกันมาส่งผลไม่ดีต่อกันแต่เราก็สามารถที่จะรับมือและแก้ไขได้กรรมในปัจจุบันนี้แหละ มีความสำคัญมากที่สุด เป็นตัวตัดสิน ในปัจจุบันและชื่อนาคตด้วย

ดังนั้น แล้วเราจะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่ในปัจจุบันต่อไปอย่างไร เพื่อให้ชีวิตคู่มีความสุขและแก้ไขชีวิตคู่ที่เหลือได้ หากเราเป็นคู่ชีวิตกัน ในแบบประเภทแรก?

สมมติว่า ในปัจจุบันนี้กรรมเก่าได้ส่งผลให้มาอยู่กินกันและกรรมเริ่มส่งผลให้ชีวิตคู่เริ่มมีความติดขัด มีปัญหาและเริ่มมีเรื่องราวต่างๆ ที่ทำให้ไม่ลงรอยกันและมีปากมีเสียงกัน ทีนี้สำหรับผู้ที่มิวิชาวิปัสสนาอยู่แล้ว จะรู้ทันที่ว่ากรรมเก่าส่งผลแล้ว จะทำให้เกิดการไม่สงบขึ้นในครอบครัว

ดังนั้น ทั้งสองคนทั้งสามีและภรรยาต้องมีสติตามรู้ อยู่ และอดทนต่อสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจหรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่จะทำให้เกิดการทะเลาะกันเพราะถึงนาที่นี้กรรมเก่าจัดสรรทุกอย่างให้สมจริงที่สุด ทำให้มีเหตุต้องปะทะกัน และส่งผลทำลายล้างให้เป็นไปตามอำนาจของกรรม แต่เรามีธรรมะเสียแล้ว เรารู้ทันเสียแล้ว ดังนั้นเราต่างก็ชำระจิตของใจของม่น ชำระจิตของตนเองไป คือ รู้ว่าไม่พอใจ รู้ว่าไม่ชอบ รู้ว่าไม่ไห่ รู้ลงไปตามอารมณ์ที่เป็นจริง ด้วยจิตที่ตั้งมั่น โดยดูความรู้สึกลงไปตรงๆ และเมื่ออารมณ์นั้นๆ ดับไป เมื่อจิตใจเป็นปกติ (ไม่ได้ตัดสินด้วยอารมณ์หรือไม่ได้ใช้อารมณ์ตัดสิน) จึงค่อยๆ ดำเนินชีวิตต่อไปด้วยการพิจารณาโดยใช้การสร้างเหตุที่ดีเป็นกุศล และเป็นเหตุแห่งการควรทำ ขึ้นมาใช้ แทนที่จะมาทะเลาะกันเหมือนเก่า หรือโยนความผิดให้แกกันเหมือนครั้งก่อน เพราะรู้ไม่เท่าทันเหตุการณ์ที่กรรมเก่าบันดาล ให้มีเรื่องราวกัน

ดังนั้น ทุกอย่างก็จะเข้าทางวิปากกรรมที่รอจะส่งผลทันที ถึงตอนนี้ให้อดทน เพื่อชำระจิตและใช้กรรมเก่า อดทนใช้กรรมอยู่นั่นนอนในระหว่างที่ดูอารมณ์ (เจริญสติ) และใช้กรรมเก่าอยู่นั้นมันต้องทรมาณและอึดอัดอย่างแน่นอน แต่ก็ต้องช่วยกัน ต่างคนต่างดูใจของตัวเองไป **เมื่อกรรมเก่าส่งผลแล้ว และเรารู้เท่าทัน และดูรู้ อยู่ (ถึงแม้จะด้วยความทรมาณ) แต่เมื่อผ่านไป โดยที่เรามีสติและขณะนั้นเราก็ไม่ได้ลุกขึ้นไปทำอะไรต่อมิอะไร ไม่ไปสร้างกรรมใหม่ที่** **ไม่ดีเกิดขึ้นอีก** ต่างคนต่างอดทนดูใจของตัวเอง ไม่ได้ไปทะเลาะกัน ก็เท่ากับว่ากรรมเก่าที่ส่งผลก็โอฬักรรม **กรรมไม่ดีในปัจจุบันก็ไม่**

ได้สร้าง และในปัจจุบันนั้นก็ได้อยู่ใจ หรือ ขำระจิต หรือ รู้สิ่งที่เกิดขึ้น โดยมีสติ (เจริญสติโดยจดจำสภาวะใกล้) ก็เท่ากับว่าได้สร้างเหตุที่ดี ในปัจจุบันนั้นอีกและเป็นบุญสูงสุด คือ บุญวิปัสสนาอีกด้วย เท่ากับว่าได้ล้างของเสียเดิมที่ส่งผลมาในอดีตและของเสียเดิมก็ไม่ทำให้ปัจจุบันเกิดของเสียใหม่เพิ่มขึ้นอีก แต่เราได้ทำปัจจุบันเป็นการสร้างเหตุที่ดีได้ทำของใหม่คือสร้างสิ่งที่ดีให้เกิดขึ้น ทำไปบ่อยๆ เข้า ทุกๆ ขณะ ทุกครั้ง ก็เป็นการสร้างเหตุที่ดี สร้างกุศลตลอดเวลา ก็เป็นการตัดกรรม ตัดภาพ ตัดชาติกันตรงนี้และรับผลที่ดีในอนาคต จากการสร้างเหตุที่ดีมาแล้วต่อไป ซึ่งท่านได้ทำดีไว้ในปัจจุบันขณะนั้นๆ แล้วนั่นเอง

นี่คือทางออกที่พระอาจารย์ท่านเมตตาชี้ให้ เพราะฉะนั้นอดีตที่ผ่านมาทำให้ต้องมาใช้ชีวิตร่วมกันแต่เมื่อเวรกรรมส่งผล เราต้องยอมรับ แต่เขาส่งผลได้ครึ่งหนึ่ง แต่เราต้องทำปัจจุบันอีกครึ่งหนึ่งที่เหลือ โดยการเจริญสติเท่านั้น คือรู้เท่าทันกิเลส รู้เท่าทันใจตัวเอง และอดทนใช้กรรมให้เขาลบล้างไปให้หมด เพียงเท่านี้ชีวิตคู่ก็จะเป็นคู่สร้างคู่สมเป็นคู่บุญคู่บารมีไม่ใช่คู่เวรคู่กรรมคู่กัดอีกต่อไป ชีวิตที่เหลืออยู่เป็นของท่าน ขอให้ใช้ชีวิตที่เป็นปัจจุบัน อย่าเสียปัจจุบันไป ทุกอย่างแก้ไขได้ด้วยธรรมะและปัจจุบันนี้แหละที่สำคัญที่สุด

เด็กหญิงคนนั้น ชื่อ “มัดหมี่”

ขนมวิฟเฟิล สูตรของ “มัดหมี่”

ตั้งใจไว้หลายวันแล้วว่า จะเขียนเรื่องราวของเด็กหญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง แต่เนื่องจากอาตมาติดภารกิจทางศาสนาที่ต้องออกไปข้างนอกตลอดในหลายวันที่ผ่านมา จึงยังไม่มีเวลาได้ลงมือเขียนอย่างจริงจังสักที โดยในครั้งแรกที่อยากเขียนถึงมัดหมี่นี้ เพราะเนื่องจากเกิดความประทับใจในตัวของเด็กคนนี้อย่างแต่ดูเหมือนว่ารายละเอียดของมัดหมี่ ที่อาตมามีนั้น มีน้อยเหลือเกิน

แล้วก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก เหมือนมีคนทราบความต้องการของอาตมาที่อยากจะเขียนเรื่องราวของเด็กคนนี้เก็บไว้ อีกสองวันต่อมาก็เกิดได้ไปรับรู้ข้อมูลของเด็กคนนี้จากที่จากทั้งจากคำบอกเล่า

ถึงเรื่องราวของมัดหมี่จากพ่อของเธอเองที่ยกเรื่องราวของมัดหมี่มาเป็นอุทาหรณ์เทศน์โปรดให้ญาติโยมฟัง ซึ่งญาติโยมก็ชอบมาก แถมอาตมายังได้ไปเห็นรูปและเรื่องราวของมัดหมี่ที่อาตมาไม่เคยรู้มาก่อน เช่น เริ่มปฏิบัติธรรมและนั่งสมาธิเองมาตั้งแต่อายุได้เพียง ๕ ขวบ โดยบังเอิญ ซึ่งพ่อของเธอ คือพระประเสริฐ (พระหมี่) ก็มีทราบมาก่อนว่า อาตมามีความตั้งใจที่จะเขียนเรื่องของมัดหมี่เก็บไว้และกำลังขาดข้อมูลอยู่พอดี ก็กลายเป็นความพอดีที่เกิดขึ้น

ดังนั้นก็คงจะถึงเวลาแล้วที่จะได้เอาเรื่องที่น่าสนใจของมัดหมี่มาเขียนเก็บไว้ เพราะอาตมาเห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์หลายอย่าง สำหรับผู้ใหญ่บางคนหรือแม้กระทั่งอาตมาเอง ก็มีควรมองข้าม เพราะสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง

ลองมาฟังเรื่องน่ารักๆ ของเด็กผู้หญิงคนนี้ดู และทุกท่านจะรักเธอ เด็กหญิงมัดหมี่ ผู้ใจบุญ

มัดหมี่ เป็นเด็กผู้หญิงอายุเพียง ๑๐ ขวบ สูงประมาณ ๑๓๒ เซนติเมตร รูปร่างผอมเหมือนเด็กทั่วๆ ไปในวัยเดียวกัน แต่เด็กทั่วไปโดยวัยขนาดนี้ก็อาจจะซุกซนตามประสา แต่มัดหมี่ต่างจากเด็กทั่วไป ตรงที่จะดูสงบและสำรวม มีกิริยามารยาทที่ดูนอบน้อม มากกว่าเด็กคนอื่นๆ ที่พบเห็น

วันหนึ่ง พระหมี่ได้บอกอาตมาว่า เดี่ยวพรุ่งนี้จะมีญาติพระหมี่มาและมัดหมี่จะทำขนมวุ้นเพื่อมาใส่บาตรถวายพระเนื่องในวันเกิดของมัดหมี่ (มัดหมี่เกิดวันที่ ๑๖ ก.ย.) ตอนนั้นอาตมาก็แค่

ฟังแล้วก็พยักหน้า ไม่ได้คิดอะไรมากมายเพราะก็คุ้นธรรมตา และพระหมี่ก็แค่พูดให้ฟัง

เช้าวันต่อมา อาตมาเห็นมัดหมี่ ซึ่งวันนี้อยู่ในชุดกางเกงขาขาว สีชมพู ใส่เสื้อสีออกครีมๆ ดูเข้าชุดกัน มายืนรอใส่บาตรอยู่ภายในบริเวณศูนย์สอง มีโยมคนและโยมเบียด ยืนอยู่ใกล้ๆ และคอยถ่ายรูปให้ แต่เนื่องจากวันนี้มีญาติโยมมาใส่บาตรเยอะมาก ก็เลยรับอาหารที่ใส่บาตรกันมาพอเป็นพิธี และพระอาจารย์ท่านก็บอกว่า เดี่ยวค่อยตามไปถวายอีกที เพราะตอนนี้อาหารที่ได้รับจากการบิณฑบาตเยอะมาก ล้นบาตรออกมาเลย

จากนั้นในช่วงเย็นแถว เพื่อพิจารณาอาหารที่ได้รับมาจากการบิณฑบาต และระหว่างที่ยืนรอนั้น อาตมาหันไปถามพระหมี่ว่า **“พี่หมี่ ผมยังไม่เห็นวุ้นเพื่อของมัดหมี่เลย ผมจะได้เอาไปฉัน น้องเขาจะได้ได้บุญ อุตส่าห์ทำมาเองด้วย”** ท่านปัญญาโรตอบว่า **“อ้อ! เดี่ยวคงตามไปถวายที่กุฏิทุกหลัง”**

หลังจากที่อาตมาเข้ามาที่กุฏิสักพักหนึ่ง ก็เห็นมีเด็กตัวเล็กๆ ในชุดสีชมพู เดินถือถาดวุ้นเพื่อ มาอย่างระมัดระวัง มายืนนิ่งๆ ที่หน้ากุฏิ พออาตมาเห็นก็เลย บอกว่า มัดหมี่รอตรงนี้นะ เดี่ยวหลวงเตี้ย เอ๊ย...ไม่ใช่หลวงอาหิบบั๊วรับประเคนก่อน

เมื่อออกไปนอกกุฏิตรงบันได อาตมาก็ให้มัดหมี่มาถวายวุ้นเพื่อที่ผู้รับประเคนมัดหมี่ถวายเสร็จก็กราบสามครั้งอย่างนอบน้อม แล้วก็กำลังจะหันเดินกลับ อาตมาก็อยากจะให้กำลังใจเด็กที่อายุ

แค่นี้อุตสาห์ทำขนมมาถวายพระด้วยตัวเอง จึงทักมัทหมี่ขึ้นว่า **“มัทหมี่ทำเองเลยหรือ เก่งจัง”** มัทหมี่ ทำหน้าเหวอๆ คงไม่คิดว่า อาตมาจะคุยด้วย เพราะเราไม่เคยคุยกันเลย มัทหมี่ก็พยักหน้า เป็นการให้คำตอบ อาตมาก็เลยบอกว่า เก่งมากเลยนะ ต้องอวยหน่อยเลย จากนั้นอาตมาก็เลยบอกมัทหมี่ว่า เตียวหลวงอาจะให้พระนมมัทหมี่รู้งาน นั่งลงและพนมมือทันที

จากนั้นอาตมาก็ให้พระมัทหมี่ แล้วก็แยกจากกันไป สิ่งที อาตมาทำลงไปนั้น คงไม่ใช่อยากกินวฟเฟิ้ลหรืออดอยากมาจากไหน? ลำพังของที่ได้รับบาตรจากญาติโยมมาก็มากมายฉันไม่ไหวแล้ว แต่เพียงเพื่อต้องการให้เด็กคนหนึ่งรับรู้ว่ามีขนมที่เขาทำมานั้น ถึงแม้จะเป็นอะไรที่เล็กๆ น้อยๆ สำหรับผู้ใหญ่บางคน ซึ่งเจออะไรมา มากมายในชีวิต อาหารหรือขนมต่างๆ ก็คงเคยกินของดีๆ มากมายแล้ว แต่สำหรับอาตมา อยากให้เขารู้ว่า นี่มันเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่มากนะ ให้เขาดีใจ ให้เขาชื่นใจ อย่างน้อยเมื่อรับอาหารของเขาไปแล้ว หากได้ให้ความสำคัญ เด็กจะดีใจแค่ไหน? ที่วฟเฟิ้ลขึ้นนี้เล็กน้อยก็มี อาตมาและอาจจะมีพระรูปอื่นๆ ทักและบอกว่ามันเป็นขนมที่วิเศษมากเลย โอ้โฮ! เก่งจังเลย เป็นการไม่ละเลย เป็นการเห็นคุณค่าถึงหัวใจคนที่ทำมา ไม่ใช่มูลค่าของขนม และเด็กจะภูมิใจที่ผู้รับเอ่ยปากชื่นชม ต่อไปเขาก็จะมั่นใจในการทำความดีที่ใหญ่ขึ้น แต่ก็เริ่มต้น จากกำลังใจที่ได้รับและคำชื่นชมจากวฟเฟิ้ลชิ้นเล็กๆ นี้แหละ

อาตมารับถาดมาแล้ว จึงฉันอาหารและตั้งใจจะฉันวฟเฟิ้ล เป็นรายการสุดท้าย เพราะตอนเช้าอาตมาจะฉันน้อยมาก เพียงไม่กี่คำ

อาตมากำลังจะฉันวฟเฟิ้ลแล้ว แต่เมื่อมองลงไปจึงเห็นอะไรบางอย่าง ซึ่งตอนที่รับขนมมาครั้งแรกมันแต่ไปใส่ใจมัทหมี่ไม่ค่อยได้มองขนมเท่าไร? อาตมาเห็นถึงการจัดวางวฟเฟิ้ลกับปาตองโก้วางมาอย่างเป็นระเบียบ ถ้วยเล็กๆ อีกสามใบในถาดที่ใส่น้ำจิ้มมา มีทั้ง น้ำผึ้ง น้ำสังขยา นมข้น และเยลลี่รสสตอเบอรี่ที่ห่ออิมพีเรียล จัดวางเรียงไว้ชิดติดกัน เห็นดอกไม้สีขาวหนึ่งดอกที่วางไว้ที่ถาด และตอนนั้น อาตมาก็ **“เห็นความตั้งใจ”** ที่เด็กคนนี้ทำมาให้ทันที และอดไม่ได้ที่จะไปหยิบกล่อมมาถ่ายรูปเก็บไว้

มองไปที่ขนมอย่างพิจารณา ที่แรกไม่ค่อยกล้าฉันเพราะกลัวขนมขำรูด มัทหมี่คงตั้งใจทำมาอย่างดี นึกชื่นชมเด็กคนนี้ ถึงแม้ว่าอาจจะมีคนช่วยจัดเตรียมและมัทหมี่อาจจะไม่ได้ทำเองทั้งหมด แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับความตั้งใจที่เด็กได้ทำมาเอง เมื่ออาตมาลองกัดชิมดูไปหนึ่งคำ ขนมก็ขำรูดแหงไปจริงๆ อาตมาพิจารณาว่า มัทหมี่ต้องเสียใจแน่เลยๆ ถ้ามาเห็นขนมชิ้นนี้แหงไปและอยู่ในสภาพนี้ อาตมาก็เลยตัดสินใจฉันมันให้หมดไปเลย หมดทุกอย่างที่อยู่ในถาด เพราะความจริงมีอยู่ว่า **“มันอร่อยมาก”** วันหลังทำมาอีกนะมัทหมี่ (เฮ้อ! ขาดสติสัมปชัญญะอีกแล้วเรา)

และสุดท้ายขนมของมัทหมี่ก็หายไปแล้ว ก็ยังคงเหลือถาดอีกหนึ่งใบ ที่ใส่ขนมมาถวาย อาตมาคิดออกแล้ว! อาตมาต้องการถาดพอดีเพราะอาตมามีพระธาตุที่บูชาติดมาด้วยแต่ยังหาที่วางบูชาไม่ได้

ดังนั้นถาดของมัทหมี่ที่ใส่ขนมมานี้แหละมันช่างพอดีเสียจริง ดังนั้นเป็นอันว่าของทุกอย่างที่มัทหมี่นำมาถวายไม่มีอะไรสูญเปล่าเลย

ทุกอย่างได้ใช้ประโยชน์ทั้งหมดและตอนนี้เถาของมัดหมี่ก็ได้เป็นที่ไว้บูชาของพระธาตุ ซึ่งอาตมาเอาไว้ที่หัวนอนเพื่อบูชาทุกๆ วัน ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

แมวของมัดหมี่ หายไป

เรื่องของมัดหมี่ยังไม่จบ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์มากทีเดียว โดยเฉพาะผู้ใหญ่หลายๆ ท่านที่สนใจว่าการปฏิบัติธรรมหรือการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเขาทำกันยังไง ให้ลองอ่านเรื่องนี้ดู แต่เรื่องนี้อาตมาจะให้เรื่องราวของมัดหมี่สอนธรรมะท่านนะ ลองอ่านดู...

ท่านปัญญาโร พ่อของมัดหมี่เล่าให้ฟังว่า มัดหมี่ชอบเลี้ยงแมว หากต้องการได้แมว มัดหมี่ก็จะไปที่ตลาดและร้องเรียก เหมียวๆ หากมีแมวตัวใด ซึ่งไม่มีเจ้าของวิ่งมาหาเธอ เธอจะเอาไปเลี้ยงโดยไม่สนใจว่าแมวที่เก็บมานั้นจะสวยหรือซีเหร่ เพราะเธอบอกว่า เดี่ยวไปอยู่กับมัดหมี่ก็สวยเองแหละ ดังนั้นมัดหมี่จึงรักแมวมมาก

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ที่มัดหมี่ฝากแมวไว้กับคุณยายเพราะตัวเองไปเที่ยวต่างจังหวัด พอกลับมาเมื่อถามหาแมวสุดที่รัก ปรากฏว่าวันนั้นคุณยายบอกว่า มัดหมี่ **“แมวหายไปแล้ว”** เมื่อได้ยินดังนั้นมัดหมี่ ิ่งและเงียบไปเลย รวมทั้งทุกๆ คนที่อยู่ในเหตุการณ์ เพราะรู้ว่ามัดหมี่รักแมวตัวนี้มาก มัดหมี่เสียใจมาก มัดหมี่ร้องไห้แล้วเดินมาหาพระหมี่ ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้บวชเป็นพระ จากนั้นก็เข้ามาสวมกอดพ่อทั้งน้ำตา พระหมี่พูดว่า **“พ่อไม่ต้องพูดอะไรใช่ไหม?”**

ที่พูดอย่างนี้ได้เพราะพระหมี่บอกว่ามัดหมี่เขาปฏิบัติธรรมมาตั้งแต่ ๕ ขวบ เขาเข้าใจธรรมะดี ถ้าจะพูดอะไรออกไปก็แค่เป็นการปลอบใจเท่านั้น ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องพูดเพราะมัดหมี่เข้าใจดี จากนั้นพระหมี่ถามว่า ตอนนีใจหนูเป็นยังไง

มัดหมี่ตอบว่า **“ตอนนี้หนูกำลังเสียใจ แต่เดี๋ยวสักพักหนูก็จะหาย”** มัดหมี่ยังคงกอดพ่อและร้องไห้เสียใจอยู่ เพราะสูญเสียแมวตัวโปรดไปอย่างไม่คาดฝัน เวลานั้นไปนานราวสองนาที่ มัดหมี่พูดขึ้นอีกครั้งว่า **“หนูเป็นปกติแล้ว”** หรือแปลว่าความเสียใจดับไปแล้ว หายไปแล้วนั่นเอง จากนั้นมัดหมี่พูดขึ้นว่า แต่หนูจะไปตามหาแมว พระหมี่ พ่อที่น่ารักตอบลูกว่า **“เรา”** จะไปตามหาแมวด้วยกัน เราจะพิมพ์รูปแมวออกมาแล้วไปติดประกาศหาแมวกัน เราจะทำให้ดีที่สุด เราจะทำในสิ่งที่ควรทำ แต่ **“เราจะไม่หวังผลอะไรจากการกระทำครั้งนี้”** มัดหมี่ตอบตกลงคำของพ่อหมี่

พระหมี่บอกว่า รุ่งขึ้นอีกวัน คุณยายโทรมาบอกว่า แมวกลับมาแล้ว มัดหมี่ดีใจมาก กระโดดร้องเย่ๆๆ แล้วบอกให้คุณยายเก็บแมวไว้ มัดหมี่จะรีบไปหาแมว เรื่องนี้เป็นเรื่องของเด็กๆ เรื่องนี้สำคัญตรงไหนหรือ? ก็แค่แมวหายแล้วได้คืน? แต่ในมุมมองของอาตมา เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มากและยากแก่การทำใจ รวมไปถึงการแก้ปัญหาอีกด้วย ลองมาดูนะว่าถ้าแมวที่หายไปก็คือของที่ท่านรักที่สุดหายไปโดยไม่ทันตั้งตัว ท่านจะเป็นอย่างไร ลองเปรียบเทียบกับตัวท่านนะ เช่น รถคันโปรดอยู่ๆ หายไป คนที่มีความสำคัญกับท่านหรือคนที่ท่านรักที่สุดหายไปหรือตายนั่นเอง ดายแบบกะทันหัน

ท่านจะเสียใจไหม? แล้วเมื่อเหตุการณ์ที่เข้ามานั้นเกิดขึ้นจะทำใจอย่างไร? รับไหวไหม? อย่าลืมนะ ถึงเรื่องมดหมีจะเป็นเรื่องของเด็กกับแมว แต่มดหมีก็รักแมวตัวนี้มาก รักสุดหัวใจและที่สำคัญมดหมี อายุ ๑๐ ขวบ คงไม่เข้าใจคำว่าทำใจเหมือนผู้ใหญ่หรอก และที่สำคัญเมื่อสูญเสียไปแล้ว มดหมีรอให้ความเสียใจผ่านพ้นไปแล้ว จึงแก้ปัญหาตามที่ควรจะเป็น ไม่ได้ลงไปนอนซนดินซังกองจะเอาแมวคืน ทำด้วยอารมณ์ เมื่อรู้ว่าแมวหายไป แต่เมื่อใจเป็นกลางแล้ว มีจิตตั้งมั่นแล้ว มีความปกติแล้ว มดหมีจึงแก้ปัญหา

และวิธีการแก้ปัญหา ก็ได้คุณพ่อสอนธรรมะให้ฟังว่าเราจะเพียง ทำเหตุ สร้างเหตุให้ดีที่สุด โดยการออกตามหาแมว แต่ **“เราจะไม่หวังผล”** เรามีหน้าที่สร้างเหตุที่ดี ที่ควรทำเท่านั้น สุดท้ายมดหมีได้แมวคืน ดีใจมาก

เห็นไหมเรื่องราวของมดหมี สอนอาตมาหมดเลยทั้ง เสียใจ วางใจอย่างไร? ควรรักษาใจให้ปกติแล้วจึงแก้ปัญหา? แก้ปัญหาตามที่สมควรทำ และไม่หวังผล ไม่คาดหวัง เพียงแต่ทำให้ดีที่สุด ผลจะออกมาอย่างไร? ก็ยอมรับได้ และสุดท้ายก็ให้เห็นความดีใจที่ได้แมวกลับมา ตอนแมวหายก็ไม่คาดหวังและเสียใจที่สุด ได้แมวคืนก็ไม่คาดหวังและดีใจที่สุด เป็นเรื่องใกล้ตัวมากๆ ทุกอย่างเกิดเหตุการณ์ที่เกินคาดฝันได้ทุกเวลา

เรื่องนี้มีครบทุกรส มีประโยชน์ในการปฏิบัติธรรมมาก และนี่คือการเอาธรรมะมาใช้กับชีวิตจริงที่อาจจะเกิดขึ้นกับทุกคนได้และ

อาตมาเห็นว่า มีประโยชน์อย่างน้อยหากใครได้อ่านเรื่องนี้ของมดหมี มดหมีก็จะได้รับบุญในการให้ธรรมะเป็นทานอีกต่อหนึ่งด้วย

ดังนั้น ก็ขอให้มดหมีรู้ว่า หลวงอาคณหนึ่งที่มดหมีเคยมาถวายอาหาร ได้ชื่นชมหนูอยู่และขออนุญาตคุณพ่อของหนูที่จะเขียนเรื่องราวความประทับใจนี้เก็บไว้และหวังว่าเรื่องนี้เป็นประโยชน์กับคนอื่น ๆ ที่ได้มาอ่านเรื่องของมดหมีได้อีกไม่น้อยทีเดียว

เข้าใจเรื่อง “สัมปชัญญะ” ผิดไป

ได้ความกระจ่างจากพระอาจารย์ที่เมตตาช่วยชี้แจงในเรื่องสัมปชัญญะให้ฟังว่า ที่จริงแล้วสัมปชัญญะมีสองส่วน คือ สัมปชัญญะภายใน ซึ่งเป็นสัมปชัญญะที่คู่กับสติ และสัมปชัญญะภายนอกที่พิจารณาตามเหตุว่า ความควรหรือไม่ควร ความจำเป็นหรือไม่จำเป็น ความปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย ความมีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ เป็นต้น

สติและสัมปชัญญะภายในหรือการระลึกรู้หรือการรู้เนื้อรู้ตัวสร้างขึ้นไม่ได้ เพียงต้องใช้การจดจำสภาวะที่เกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตามเราควรนำเหตุแห่ง “การสมควร” หรือสัมปชัญญะภายนอกเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย เพื่อความเหมาะสมในจริยาวัตรทั้งดงาม

และความถึงพร้อมที่ถูกต้อง เช่น ตอนนี้เป็นพระ เรานั่ง เดิน ตีมนั่ง พุดคุย หรือ ฯลฯ ต่อหน้าญาติโยมและไปในที่ใดๆ

ถึงแม้เราจะมีสติและสัมปชัญญะภายในประกอบก็ตาม แต่ก็ควรใช้สัมปชัญญะภายนอกดูถึงความเหมาะสมด้วย เป็นต้น หรือหากเป็นฆราวาสแล้วก็ไม่ต่างกัน ฉะนั้นการมีสัมปชัญญะภายนอกจึงเป็นเรื่องที่ควรมีความใส่ใจตรวจสอบตนเองอยู่เสมอและมีความสำคัญมากเช่นกัน

และพระอาจารย์ท่านยังพูดเลยไปถึงเรื่องที่ว่าตามักจะติดปัญหาอยู่พอดี คือ เป็นคนชอบตรึกนึก ไตร่ตรอง ครุ่นคิด อยู่กับคำบัญญัติหรืออนุบัญญัติต่างๆ แล้วก็มาสับสนเอง เช่น ตอนนี้มีสติหรือมีสัมปชัญญะอยู่นะ หรือรูปธรรม-นามธรรม เวทนา ฯลฯ ซึ่งพระอาจารย์ท่านยกตัวอย่างของท่านให้ฟังว่า **“ถ้าถามผมตอนนี้ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมมีสติอยู่หรือเปล่า?” ผมมีสัมปชัญญะตอนไหน? ตอนนี้มีสติเกิดหรือสัมปชัญญะเกิด หากรู้กับไม่รู้ต่างกันยังไง? ทุกอย่างจะเป็นภาระไปหมด วันๆ ต้องมานั่งคอยดูว่าอะไรเป็นสติ อะไรเป็นสัมปชัญญะ แล้วก็มาติดคำอนุบัญญัติต่างๆ แล้วจะไปรู้เนื้อรู้ตัวได้ที่ไหนกัน? สรุปแล้วท่านไม่ให้ไปสนใจคำบัญญัติต่างๆ ทั้งอรรถและพยัญชนะ มันจะสับสน แต่รู้ไว้เพื่อใช้เป็นภูมิความรู้ เอาไว้คุยกันเท่านั้น ก็คล้ายๆ กับนักอภิธรรมที่รู้มากมายแต่พอปฏิบัติจริงกับทำไม่ได้ดี เพราะมีคำศัพท์ในสมองมากเกินไปจนทำให้เกิดความสับสนและส่วนมากก็ไปยึดติดต่อคำบัญญัติเหล่านั้นนั่นเอง**

วาทะธรรมพระอาจารย์

- ให้ลืมเรื่องการปฏิบัติไปซะ รวมถึงลืมว่าเป็นนักปฏิบัติด้วย ไม่ต้องอยากบรรลุธรรม ไม่ต้องอยากเอาอะไร เพราะถ้ายังมีจิตเหล่านี้อยู่ มันก็จะไม่ “พอดี” ทรอก เพราะมันก็ต้องมารักษาการเป็นนักปฏิบัติเอาไว้ มันงั่งกั้วจะเพลอ ต้องคอยเฟ่ง และต้องทำอื่นๆ อีกมากมาย วางตัวเป็นปกติ ถ้าปกติไม่ได้ก็เพียงแค่ว่าไม่ได้ปกติ

- จากนี้ไปให้คิดเรื่องที้ออกจากตัว (เป็นผู้ให้) ว่าจะช่วยคนได้อย่างไร ไม่ใช่คิดเรื่องทีจะมาใส่ตัว คิดทีอยากจะได้อะไรต่อมิอะไร (จะเอาไว้ อยากได้ไว้) เช่น อยากบรรลุธรรม อยากปฏิบัติธรรม เป็นต้น แต่ก็ยังไม่ให้ทีงนะ ให้สร้างเหตุไถ่ล้ไปเรื่อยๆ ฝึกดูฝึกจำอย่าทีง

บิณฑบาต ประกาศพระศาสนา

อีกสองอาทิตย์ก็จะออกพรรษาแล้ว ต่อไปอาจจะได้ไปโปรดญาติโยมในที่อื่นๆ กันได้บ้าง อาจจะได้ไปบิณฑบาตในที่อื่นๆ อีกด้วย และรวมทั้งคงจะได้ติดตามพระอาจารย์ไปหาประสบการณ์กับท่านในสถานที่ต่างๆ อย่างแน่นอน

ส่วนการบิณฑบาตโปรดญาติโยมในแคว้นนี้ คณะอาตมาก็ยังปฏิบัติกิจของพระสงฆ์อยู่มิได้ขาด ยิ่งคงไปบิณฑบาตกันอยู่ทุกๆ วันอย่างสม่ำเสมอ นอกเสียจากวันไหนมีฝนตกหนักก็อาจจะต้องหยุดบ้าง

เมื่อลองมาทบทวนคุณภาพแห่งความทรงจำเมื่อครั้งที่อาตมาบวชมาในวันแรกๆ และออกบิณฑบาตในช่วงใหม่ๆ นั้น จะสังเกตเห็น

เห็นว่าญาติโยมที่มาใส่บาตรในช่วงนั้นยังมีไม่มากนัก แต่ในระยะ
หลังๆ จนถึงวันนี้ ก็จะทำให้เห็นว่าความศรัทธาของโยมที่มาใส่บาตรเริ่ม
มีมากขึ้นเรื่อยๆ โดยแรกๆ ก็จะมีแค่ไม่กี่บ้าน แต่พอโยมเริ่มเห็น
พระมาทุกวัน และอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าพระคณะอาตมานี้
ดูแล้วน่าเลื่อมใสก็เป็นได้ จึงทำให้ช่วงหลังๆ เริ่มมีการใส่บาตรกัน
มากขึ้นเรื่อยๆ จนในบางครั้ง รถเข็นที่เตรียมไปด้วยไม่พอใส่อาหาร
ที่รับมาจากการบิณฑบาต ทำให้ต้องโทรกลับไปให้ทางศูนย์นำรถ
ออกมารับอาหารถ่ายเทกลับไปหนึ่งรอบก่อน ในช่วงระหว่างทาง

และที่ว่าญาติโยมศรัทธาขึ้นหรือเลื่อมใสมากขึ้นนั้น ก็น่าจะ
เป็นไปได้ เพราะว่าพวกผู้เฒ่า ผู้แก่ หรือแม่กระทั่งลูกเด็กเล็กแดง
ก็งุมมือกันออกมาใส่บาตรให้เห็นกันหลายๆ บ้าน และเมื่อได้เจอกัน
บ่อยๆ ความคุ้นเคยระหว่างพระกับคน คนกับวัด ก็มีมากขึ้นไปอีก
ทำให้พระไม่ห่างคน คนก็ไม่ห่างวัด ความสัมพันธ์ก็เชื่อมโยงกันอยู่
อย่างนี้ และบ่อยครั้งที่ญาติโยมที่มาใส่บาตรก็คุยให้ฟังว่า รอ
พระชุดอาตมานี้แหละ จะใส่อาหารมากกว่าชุดอื่นๆ ซึ่งก็พอทราบว่า
มีพระวัดอื่นในบริเวณนั้นที่มาใส่บาตรเส้นทางเดียวกับอาตมาด้วย

ดังนั้น พระอาจารย์เอง ท่านจึงกำชับพระสงฆ์ว่า **“การบิณฑบาต
ก็สามารถที่จะประกาศพระศาสนาได้”** ยิ่งความเลื่อมใสให้เกิดขึ้น
กับญาติโยมที่พบเห็นได้ และเมื่อถึงวันนี้ วันเวลาก็ได้พิสูจน์แล้วว่า
เป็นจริงอย่างที่พระอาจารย์ท่านพูดจริงๆ เพราะญาติโยมที่มา
ใส่บาตรนี้ บางคนก็อายุมากแล้ว คิดว่าน่าจะประมาณอายุเจ็ดสิบปีถึง
แปดสิบปี ก็มีหลายบ้านเลยทีเดียว ลุงหรือยายเหล่านี้ ท่านคงพบ

เจอพระมามากมายแล้วในชีวิต คงจะทำบุญมากี่มาก ท่านเหล่านี้
คงพอจะมองออกว่าพระที่ดีเป็นอย่างไร และโดยเฉพาะชาวบ้าน
แถวนี้ยิ่งอาตมาได้มีโอกาสรับบาตรจากโยมเหล่านี้ทุกวัน ทำให้รู้ว่า
ญาติโยมแถวนี้ไม่ธรรมดาเลย รู้เรื่องพระเจ้าดีมาก และก็มีหลาย
ครั้งที่โยมใส่บาตรไปด้วย ด่าพระวัดอื่นให้ฟังอีกด้วย เอาเป็นว่า
ครบรสกันเลยทีเดียว บุญก็ได้เพราะกำลังใส่บาตรอยู่ แต่บาปก็
อาจจะได้ด้วยเช่นกันเพราะใส่บาตรไปก็ว่าพระวัดอื่นไปด้วย

ฉะนั้น ถ้าโยมเขาไม่ศรัทธาเสียแล้ว ก็ยากที่จะให้เขามาใส่
บาตร ตื่นมาเตรียมข้าวเตรียมของได้มากขนาดนี้ ดีไม่ดีมาทำกิริยา
ไม่สำรวม อาจจะได้โยมใส่ตะเพิดเอาได้ง่ายๆ เพราะโยมพวกนี้
ก็เป็นเจ้าถิ่นอยู่แล้ว จะมาทำซ่าส์นอกวัด เดี่ยวได้โดนตีแน่ๆ

ในระหว่างที่บิณฑบาตนั้น ก็จะได้เห็นวิถีชีวิตของชาวบ้าน ได้เป็นอย่างดี มีบ่อยๆ ไปที่ญาติโยมก็ชวนพระคุยด้วยความสนิทสนม แต่ก็เปี่ยมไปด้วยความเคารพนอบน้อม ดูแล้วกำลังพอดีใช้ได้ พุดคุยกันแบบน่ารักๆ ยิ้มแย้มแจ่มใสเข้าหากัน ทำให้ชาวบ้านแถวนี้ กับพระคณะอาตมาโดยเฉพาะพระอาจารย์นั้น มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทีเดียว โดยเฉพาะพระอาจารย์ชาวบ้านแถวนี้ตั้งให้ท่านเป็นขวัญใจมหาชนเพราะท่านยิ้มอยู่ตลอด ชาวบ้านก็ชอบและเคารพท่านเป็นอย่างดี

เหตุการณ์ที่น่าประทับใจก็มีหลายๆ ครั้ง ที่ทำให้ต้องแอบอมยิ้มก็มีให้เห็นอยู่เสมอ อย่างเช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่พระอาจารย์ซึ่งเป็นหัวหน้าบิณฑบาตพาหน้าพวกอาตมาไปทุกๆ เข้าเช่นเคยและเข้าวันนี้ก็ได้เดินไปสวนทางกับผู้หญิงที่ใส่เสื้อผ้าเก่าๆ คนหนึ่งแกชื่อ **“นางสาวจันทร์”** พ่อแม่ตายหมดแล้ว ตอนนั้นแกก็อายุน่าจะวัยกลางคนได้แล้ว แกถือผักบุงมาหอบหนึ่งด้วย เพิ่งกลับมาจากการเก็บผักบุงมาและคงกำลังจะไปขายที่ตลาด ดูแล้วก็เตาได้ไม่ยากกว่าแกเป็นคนจน แต่เมื่อแกเห็นพระอาจารย์ แกจะยิ้มให้ทันทีและนั่งลงไหว้ ทั้งๆ ที่แกก็ไม่ได้เตรียมอะไรมาใส่บาตร แต่ด้วยความที่ศรัทธาก็หยุดเดินแล้วนั่งลงไหว้ และดูแล้วก็คงจะพอรู้จักกับพระอาจารย์ด้วย เนื่องจากพระอาจารย์ท่านก็บิณฑบาตแถวนี้ ในช่วงเข้าพรรษามาหลายปีแล้ว ก็อาจจะรู้จักกัน พระอาจารย์จึงหยุดเดินแล้วหันไปคุยทักทายโยมผู้นั้น เห็นได้ชัดว่า ดูหญิงผู้นั้นปลื้มใจอย่างมาก เมื่อมีการคุยกันก็จะยิ้มและหัวเราะอย่างสุขใจเสีย แกคงไม่คิดว่าพระอาจารย์จะ

หยุดคุยด้วย และมาทราบจากพระอาจารย์ภายหลังว่าหญิงผู้นี้เป็นคนจน แต่แกก็มีจิตใจดี เห็นพระเดินบิณฑบาตกำลังจะผ่านไป ถึงไม่มีอะไรจะใส่บาตรก็ยังหยุดไหว้อย่างสวยงาม แถมพระอาจารย์บอกว่าหญิงคนนั้นยังพูดว่าจะตามเอาผักบุงที่เพิ่งเก็บไปขาย มาถวายได้ไหมอีกด้วย? เป็นภาพที่งามจริงๆ

นอกจากนี้แล้วก็ยังมีบ้านลุง ซึ่งแก่มากแล้วอีกคนหนึ่ง และเป็นเพียงบ้านเดียวที่พระอาจารย์จะเป็นผู้ให้พรทุกครั้งและให้พรไม่เหมือนบ้านใดเลย เพราะเนื่องจากเกรงกายไม่แข็งแรง นั่งไม่ค่อยได้ ถ้าจะนั่งก็ต้องทิ้งตัวลงนั่งไปกับพื้นดินเลย แถมตอนจะลุกก็ลุกไม่ค่อยไหว ต้องตั้งจิ้งหะดันตัวเองดีๆ อาตมาจำได้ว่าในช่วงแรกๆ ที่มารับบาตรใหม่ๆ นั้น ลุงคนนี้แกนั่งไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ต้องยืนรับพร แต่แกก็จะดักรอใส่บาตรพระอาจารย์มิเคยขาด และพระอาจารย์ก็ให้บทสวดมนต์ที่เป็นการรักษาโรคให้แกไปในตัว ท่องว่า **“อายุโท...พะละโท...ทีโล...”** และอะไรก็ไม่รู้ ยาวเลย จนกระทั่งวันนี้แกสามารถนั่งได้แล้ว ไม่น่าเชื่อเลย อาจจะเป็นมนต์คาถาที่พระอาจารย์เสกให้ทุกเช้าหรือเปล่าก็ไม่ทราบได้? หรืออาจจะเป็นยาขนานพิเศษของท่านสมเพชร ซึ่งท่านสมเพชรก็มีน้ำใจ เห็นว่าลุงคนนี้อายุไม่ดี ก็จะแอบปรุงยาสูตรที่ใครๆ ก็ไม่กล้าใช้มาให้ลุงคนนี้ โดยแอบพกมาให้

เมื่อลุงใส่บาตรรับพรพระเสร็จ ท่านสมเพชรก็มอบให้แล้วก็บอกวิธีใช้ให้เสร็จสรรพในทันที ที่นี้พอวันหลังๆ ท่านสมเพชรจะมาเช็คเรตติ้งของยาที่ท่านปรุงให้กับลุง ว่าแจ้งแค่ไหน? ท่านก็ถามว่า

ยาที่ให้ไปหมดหรือยัง? ท่านสมเพชรคงกะว่าลุงต้องใช้หมตกระปุกแล้วแน่ๆ เพราะนี่ก็ผ่านไปเกือบเดือนกว่าๆ แล้ว แต่ลุงแกก็ตอบแบบไม่ให้เสียน้ำใจว่า ก็ยังอยู่ ก็ยังใช้อยู่บ้างเพราะยามี่หลายอย่างตอบแบบไม่มองหน้าท่านสมเพชร คงเกรงว่าท่านสมเพชรอาจจะจับผิดได้ ก็โอ! ท่านสมเพชร ใครจะกล้าใช้ของท่านหละครับ ออ. (อ่านว่า ออ-ยอ) ก็ไม่มี แกรมเป็นยากินอีกต่างหาก เดี่ยวก่อนที่ลุงเขาจะกินยาของท่านอาจจะหันมาถามท่านสมเพชรว่า “ตายแล้วไปไหน?” ท่านสมเพชรจะตอบยังไงล่ะที่นี่.....

นอกจากนี้ก็ยังมีความที่พระอาจารย์ต้องเอาตัวรอดให้ได้ เป็นเรื่องยอดฮิตของชาวบ้านและคนไทยก็คือการขอเลขเด็ด หรือขอหวยทุกเช้าก่อนที่จะมีการประกาศผลรางวัล รู้สึกว่าเช้าวันๆ พระอาจารย์จะโดนรุม โดนแซวเป็นพิเศษ เช่น “จารย์ขอเลขเด็ดหน่อยซิ ไม่งั้นไม่ใส่บาตรนะ หรือ โห! จารย์ ขอสักงวดเถอะ” อะไรทำนองนี้ แต่พระอาจารย์ก็ไม่เคยพลาดที่จะหลุดปาก เรียกว่าระดับเซียนอย่างพระอาจารย์ท่านเอาตัวรอดได้สบายอยู่แล้ว

แต่ก็มีเรื่องแปลกหลายครั้งเหมือนกัน คือ ที่ร้านหมูπίง ซึ่งจะเป็นจุดที่พระโดนดักถามเลขเด็ดจากร้านนี้แหละเป็นประจำเพราะมีคนมาใส่บาตรหลายคน และวันนั้นพอดีพระที่มาบิณฑบาต พระมาด้วยกันทั้งหมด ๘ รูป และเช่นเคย คงจะเป็นเช้าวันที่หวยออกพอดี โยมที่ใส่บาตรหรือไม่ได้ใส่ ก็มาดักแซวขอเลขเด็ดเหมือนเดิม แต่คราวนี้พระอาจารย์ท่านก็พูดไปเล่นๆ ชนิดที่ไม่มีใครคิดว่ามันจะเป็นเลขเด็ดได้เลย เพราะว่าทุกที่ท่านก็ไม่เคยพูดอะไร แค่นั่งให้

เท่านั้น แต่เช้านี้พระอาจารย์บอกว่กันั้นับพระดูลีว่ามาก็รูป? ท่านก็พูดแบบธรรมดาแหละ และอาตมาจะบอกให้ว่าถ้าเป็นพระ เขาตีกันเป็นเลข “๘” (ซึ่งตัวเองก็เพิ่งมารู้แหละ)

และเชื่อไหมว่า “บาทาไร้เงา” หรือ ขุนศึก “กระบี่ไร้ใจ” ก็ทำงานอีกครั้งแล้วครับท่าน เพราะเลขที่ออกงวดนั้น คือ “๘๘” ตรงเป๊ะเลย พอรุ่งเช้าอีกวันก็ไม่ต้องพูดกันเลย โดนแซวแน่นอน บางคนก็มีโอดครวญเล็กน้อยเพราะคิดไม่ถึง ว่าเลขมันจะออกอย่างนี้จริงๆ เช่น โห! จารย์นะจารย์ บอกคนอื่นถูกหมดเลย แต่ผมดันไม่ได้ซื้อ หรือ จารย์งวดหน้าเอาอีกนะ เป็นต้น และพระอาจารย์ท่านก็บอกว่าพูดไปเล่นๆ มันดันออกเอง และเหตุการณ์แบบนี้ก็เกิดขึ้นอีกหลายครั้ง เช่น วันที่หวยออกอีกครั้งหนึ่งก็มีพระไปบิณฑบาตแค่ ๔ รูป ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีพระที่ออกมารับบาตรน้อยขนาดนี้ แต่เนื่องจากช่วงนั้นพระหลายรูปติดภารกิจทางศาสนา และปรากฏว่าหวยออก “๔๔” ชาวบ้านก็อือฮาอีกและมีคนถูกหลายคนด้วย เขามาเล่าให้ฟังในเช้าวันรุ่งขึ้น เพราะตั้งแต่หวยออก “๘๘” ก็เริ่มมีการสังเกตจากเซียนหวยบ้างแล้ว

อีกครั้งหนึ่ง พระอาจารย์ก็แก้มือออกงานออกทำนิ้วสองครั้ง ประมาทว่าอย่าเล่นเลยหวย ห้ามไม่ให้เล่น มันไม่ดี แต่คนจะดั่ง พระจะดั่งช่วยไม่ได้จริงๆ ครับ เพราะหวยออก “๕๕” และอีกทีพระอาจารย์โดนถามบ่อยเข้าก็เลยแก้มือออกโยมกลับไป แล้วทำเป็นเอาสัญลักษณ์นิ้วชี้ทำจู้ๆ ที่ปากว่าแล้วบอกว่า “คราวหน้าจะบอกให้” แต่ก็ปรากฏว่าคราวนั้นแหละหวยออก “๑๕” “๕๑” เป็นไง อาจารย์เรา

เล่นเอาซึ่มกันไปทั้งซอย อาตมาถามพระอาจารย์ที่ที่ที่ ท่านก็บอกว่า “ผมไม่มีอะไร? หายมันออกเอง ผมไม่รู้เรื่อง” อันนี้ก็ไม่รู้จริงหรือหลอกนะครับ? เพราะไม่เคยจับผิดพระอาจารย์ได้เลย ไม่เอาแล้ว ไม่มานั่งเดาเรื่องพระอาจารย์ดีกว่า เดียวโดนบาบาไร้งาของพระอาจารย์ฟาดกบาล ไม่คุ้มกัน (คุ้มแน่ๆ คุ้มกบาลไง!)

นี่ก็คือภาพต่างๆ ที่น่าประทับใจ เป็นการบิณฑบาตไปด้วยประกาศพระศาสนาไปในตัวด้วย ในคราวเดียวกันโดยแท้ทีเดียว เพราะเหตุอย่างนี้ เมื่อญาติโยมได้อยู่ใกล้ชิดพระที่ดีๆ ให้ความเคารพกันอย่างดี ก็จะเป็นประโยชน์ต่อญาติโยมเอง เพราะจิตใจที่ตั้งใจ ตั้งมั่นที่จะใส่บาตร เมื่อได้ทำไปแล้ว และพระที่รับไปนั้นท่านก็ได้ให้ศีลให้พร และยังมีกรทำให้ธรรมะกัน เล็กๆ น้อยๆ ตามสารทุกข์ สุกดิบกันบ้าง เหมือนเป็นคนครอบครัวเดียวกัน ดังนั้น ศาสนาก็จะยังมีอยู่ต่อไป ศรัทธาก็จะยังไม่เสื่อมคลาย พระก็ทำหน้าที่โปรดโยม ให้ความสว่างโยม โยมก็ทำหน้าที่บำรุงพระ บำรุงศาสนาและได้รับธรรมะอันวิเศษในการดำรงชีวิต ฉะนั้น **“กงล้อของพระศาสนา”** จะยังหมุนต่อไปไม่มีวันหยุด หมุนต่อไปตราบนานเท่านาน จากรุ่นลูกสู่รุ่นหลาน จากรุ่นแรกสู่รุ่นหลัง จากบรรพบุรุษสู่รุ่นเรา และตราบที่เราต้องรักษาพระศาสนาต่อไปชั่วชีวิต

ธรรมะ คือ ปัจจัยที่ห้า?

คนเราทุกวันนี้ก็ทราบกันดีอยู่แล้วว่าสิ่งที่จำเป็นที่สุดในชีวิตอย่างน้อยๆ ที่ต้องมี ก็คือปัจจัยสี่ (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย) ซึ่งหากขาดสิ่งเหล่านี้ไป จะทำให้ชีวิตที่เกิดมามีความทุกข์ทางโลกเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอย่างทันที

และในชีวิตจริงแล้ว ก็เชื่อว่าทุกๆ คนจะมีปัจจัยสี่ ที่ครบถ้วนสมบูรณ์เปรียบพร้อมเหมือนๆ กัน เท่าๆ กันก็ทำไม่ บางคนก็มีความสมบูรณ์ มีความพร้อมของปัจจัยสี่มาก บางคนก็มีความแตกต่างกันออกไป แต่ปัญหาคือไม่ว่าจะมีความสมบูรณ์หรือความเปรียบพร้อมของปัจจัยสี่จะมากหรือน้อยนั้น ก็ยังไม่สำคัญเท่ากับว่า มีแล้วจะทำให้ชีวิตมีความสุขที่แท้จริงได้อย่างไร?

เพราะการมีมากมีน้อยก็ไม่ได้การันตีว่าใครจะมีความสุขได้มากกว่ากัน เช่น บางคนอาจจะมีบ้านช่องใหญ่โต มีเครื่องนุ่งห่มดี ๆ มากมายจนเหลือ ที่จะใช้ มียา มีหมอประจําตัว มีอาหารอย่างดี มีกินมีใช้อย่างเหลือเฟือ

แต่หากว่าครอบครัวนั้นไม่มีความเข้าใจชีวิต ขาดศิลปะในการดำเนินชีวิต ขาดความรู้ความเข้าใจของชีวิต ก็ทำให้ชีวิตที่เป็นอยู่นั้นมีปัญหาเกิดขึ้น และครอบครัวไม่มีความสุข ซึ่งเรื่องเหล่านี้ก็มีให้เห็นอยู่บ่อยๆ ในสังคมและในยุคปัจจุบันก็ดูจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นทุกๆ ที่ และบางทีก็มีข่าวเล็ดรอดออกมา เช่น ถ้าเป็นคนดังเรื่องก็จะดังและนำเสนอผ่านออกมาทางสื่อต่างๆ ทั้งทีวี หนังสือพิมพ์ที่เขาดิพิมพ์เรื่องราวให้เห็นกันอยู่บ่อยๆ นี่คือพวกที่มีปัจจัยสี่สมบูรณ์ แต่ก็ไม่สามารที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขสมบูรณ์ได้

แต่ถ้าหากจะเปรียบเทียบในอีกมุมหนึ่ง ก็อาจจะเป็นกลุ่มคนที่ไม่เปรียบพร้อมเท่ากลุ่มแรกที่ได้ยกตัวอย่างมาและอาจจะมียปัจจัยสี่ที่ไม่เพียงพอในการดำรงชีวิต ซึ่งชีวิตก็มีความสุขอยู่แล้ว และถ้าเกิดไปมีปัญหาอื่นๆ เข้ามาอีกก็จะยิ่งทำให้ใช้ชีวิตลำบากกันเข้าไปใหญ่ เป็นไซคอสองชั้น แต่เป็นไซคร้ายนะ

ทีนี้ จะมีอะไรที่จะช่วยได้ จะมีอะไรที่พอจะบรรเทาอาการที่เรียกว่าความทุกข์ได้ ถ้าอยู่ๆ อาตมาเกิดยกขึ้นมาพูดและเสนอว่า **“ธรรมะ”** ลีช่วยได้ ธรรมะลีเป็นของดีของวิเศษ ธรรมะลีเป็นปัจจัยที่ห้า ก็อาจจะไม่มีคนฟังและอาจจะโดนโห่เอาได้ง่ายๆ ว่าเอาอะไรมาพูดไม่เห็นเข้าเรื่องเลย ไม่ได้เกี่ยวกันเลย แถมอาจจะโดนตะโกน

สวนทางมาว่า ปัจจัยที่ห้าที่นั่นตอนนี้ก็คือรถยนต์ บางคนก็ว่า ปัจจัยที่ห้า ก็คือ คอมพิวเตอร์ต่างหากละ หรือบางคนก็ว่า ปัจจัยที่ห้า ตอนนี้ก็คือการมีเมีย น้อย รู้ไว้ด้วยนะพระ อะโรยแบบนี้ เป็นต้น อันนี้ อาตมาว่าก็คงเถียงกันไม่จบแน่ๆ เพราะเหตุผลและความจำเป็นของแต่ละผู้คนก็คงไม่เหมือนกันอีก แต่เอาเป็นว่าอาตมาคิดว่า ถ้าเลยจากปัจจัยที่สี่ไปแล้วนั้น คงไม่ใช่ปัจจัยที่ห้าแล้วละ คงจะเป็นปัจจัยอำนวยความสะดวกที่ไม่จบแค่ห้าข้อแน่ๆ แต่คงมีอีกมากมายตามมาไม่สิ้นสุด ยาวเป็นหางว่าวเลยทีเดียว

แต่อย่างน้อยๆ เมื่ออ่านถึงตรงนี้แล้ว ก็อยากจะให้หยุดฟังสักนิดว่า อาตมามีได้ยึดยึดให้ธรรมะเป็นปัจจัยที่ห้า หรือเป็นสิ่งสำคัญอะไร แต่จะขอโอกาสที่จะชี้แจงว่าธรรมะนั้น จะรวมอยู่ในเนื้อเดียวกันกับทุกๆ ปัจจัยนี้แหละและถ้ามีมากก็จะทำให้ลดความทุกข์ลงได้ต่างหากละ

ทีจริงแล้ว ธรรมะไม่ใช่ปัจจัยข้อที่ห้า ข้อที่หก หรือข้อไหนๆ ทั้งนั้น ธรรมะก็อยู่ในทุกข้อนั้นแหละ ธรรมะถ้าจะเปรียบไปแล้ว ถ้าจะให้เห็นชัดก็เปรียบให้เป็น **“เหมือนน้ำบริสุทธิ์”** และถ้าจะหยิบจะจับให้ดูก็คงจะไม่มีใครสามารถจับนำมาให้ดูได้ว่าหน้าตาน้ำที่บริสุทธิ์เป็นอย่างไร? ดังนั้นภาชิตที่เคยบอกว่า **“ปั้นน้ำเป็นตัว”** จึงเห็นว่า คงจะไม่เป็นความจริงแน่เลย

และในโลกนี้คิดวาก็คงไม่มีใครกล้าพอที่จะบอกว่าไม่รู้จักคำว่า **“น้ำ”** คงไม่มีใครจะพูดออกมาว่า **“น้ำ”** เป็นสิ่งที่ไม่สำคัญหรอกนะ เพราะน้ำนี้แหละที่เป็นตัวประสานให้กับสิ่งอื่นๆ ให้เชื่อมต่อเข้ามา

หากัน เป็นตัวผสมให้มีความกลมกลืน ไม่ฝืด ไม่แข็ง ทำให้นิมวล
ผสานเป็นเนื้อเดียวกันหรือแม้กระทั่งว่าเป็นส่วนผสมแล้วทำให้เกิด
สิ่งใหม่ๆ ขึ้นมาได้ก็มีมากมาย

ฉะนั้น ลองคิดดูซิว่าถ้าโลกนี้ไม่มีน้ำแล้วชาวโลกจะลำบาก
แค่ไหน? แล้วทุกอย่างที่ใช้เราในชีวิตประจำวันนั้นล้วนแล้วแต่น้ำ
เป็นส่วนผสมทั้งสิ้น แม้กระทั่งมองไม่เห็นว่ามีน้ำอยู่ก็ตาม เช่น
กระดาษปูพื้น ไม้ปูพื้น ที่ว่าแข็งๆ ท่านมองเห็นน้ำไหม? ท่านว่ามัน
มีน้ำอยู่ไหม? ใครจะไปทราบว่ามีน้ำละ แข็งไปก็ออกอย่างนั้น แต่
แท้จริงแล้วมีส่วนผสมของน้ำหรือความชื้นของน้ำผสมอยู่ มีอยู่ใน
พื้นไม้ทุกๆ แผ่น เพียงแต่มีในปริมาณที่น้อยมากเท่านั้นเอง

ฉันใดก็ฉันนั้น ธรรมะก็เช่นกัน หากท่านหยุดฟังสักนิด
ท่านจะทราบว่า **ธรรมะเปรียบเหมือนเป็นน้ำที่บริสุทธิ์หากชีวิตมีธรรมะ
เป็นส่วนผสมแล้ว ชีวิตจะราบเรียบขึ้น หมายถึงว่าความทุกข์ที่ได้
รับจะลดลง จะเจือจางลง เพราะมีธรรมะเป็นตัวรับ เป็นตัวผ่อนแรง
ยกตัวอย่างเดิมก็ได้ อย่างเช่น กลุ่มคนที่บอกว่ายากจนนั้น แม้
ปัจจัยสี่ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตก็ยังมีไม่เพียงพอ แต่ถ้าเขามี
ธรรมะอยู่บ้าง อย่างน้อยเขาก็จะมองว่า ไม่เป็นไรเราอาจสร้างเหตุ
มาไม่ดี แต่อย่างน้อยเราก็พอใจในสิ่งที่มีอยู่ระดับหนึ่ง แล้วก็พยายาม
สร้างเหตุที่ดีต่อไป**

นอกจากนั้น อะไรที่เราอาจจะมียากในบางสิ่งบางอย่าง ที่
สามารถจะแบ่งปันสิ่งอื่นได้ก็ควรทำ ต่อไปเราจะได้ไม่ลำบากอีก
ซึ่งตรงนี้ก็อาจจะเป็นเรื่องของวิถีคิดและน้ำใจ อย่างน้อยเมื่อธรรมะ

ไม่ได้ช่วยย้ให้รวยขึ้น แต่อย่างน้อยเมื่อมีวิถีคิดที่ถูกต้องตามทำนอง
คลองธรรม ก็ทำให้ทุกข์ลดลงต่อหน้าต่อตาได้เลย โดยที่เขาก็ยัง
ดำเนินชีวิตต่อไป แต่ไม่โอดครวญเหมือนเดิม และน้ำใจที่เผื่อแผ่
ไปนั้น ก็อาจจะให้เขาได้อะไรตอบแทนกลับมาบ้าง จากการที่เป็นผู้
เริ่มให้ เป็นฝ่ายได้ให้ก่อนก็เป็นได้ อย่างน้อยการให้ในสิ่งที่มีมากก็
ทำให้เขาไม่เดือดร้อน และทำให้เขาสบายใจที่ได้สละความตระหนี่
ออกบ้าง ทำให้ได้ทำทานบ้าง และบางทีเมื่อเขาอาจจะได้อะไรๆ
ตอบกลับมาจากการเริ่มต้นที่เป็นผู้ให้ก่อน อันนี้ก็อาจจะทำให้เขามี
เพื่อนที่ดีเพิ่มขึ้น หรือสิ่งของที่ได้มาอาจจะเป็นสิ่งที่เขาขาดอยู่ก็ได้

เหล่านี้เป็นเรื่องราวของการที่มีธรรมะแทรกตัวลงไปในชีวิต
ทั้งสิ้นและอย่างน้อยก็รับประกันว่าผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก และผู้ให้ก็เกิด
ความสบายใจเห็นใหม่่ว่า ธรรมะช่วยได้จริงๆ และอาตมาเคยได้ยิน
คุณครูสอนตอนเด็กๆ ว่า ถ้าบ้านเรายากจนมีปลาเค็มแค่ชิ้นเดียว

จะทำอย่างไร? จึงจะมีกับข้าวอื่นๆ มีของอื่นกินเพิ่ม? คำตอบก็คือ ตัดปลาเค็มชิ้นนั้นแบ่งให้บ้านอื่นไปซิเดี๋ยวเขาก็ให้ของตอบกลับมาเอง เห็นไหมว่านี่คือเรื่องง่ายๆ ที่คนจนก็ทำได้ และมีความสุขได้ในทันที และสิ่งที่ยกตัวอย่างนี้ การให้นี้ ก็ไม่ได้ทำให้เขาแยลง จนลงไปจากเดิมอีกด้วย เพราะ “ได้ให้” ในสิ่งที่ “ให้ได้” และตัวเองก็พอมืออยู่แล้วไม่เดือดร้อนนั่นเอง

หรือถ้าจะยกตัวอย่างบ้านที่ว่า มีความเพียบพร้อม มีปัจจัยสี่ครบถ้วน เหลือกินเหลือใช้แต่ครอบครัวมีปัญหา ไม่มีมีความสุขในเบื้องต้นก็อาจจะให้ธรรมะเป็นข้อคิด เป็นตัวผสาน เริ่มต้นจากคนในบ้านหากมีธรรมะแล้ว ก็จะเริ่มที่จะหัดให้กัน ยอมรับฟังกัน เลิกอาฆาตพยาบาทกัน หากทำได้ ไม่ว่าจะปัญหาใดก็น่าจะมีทางออกและสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างสันติวิธี สุดท้ายก็ทำให้ทุกข์ในชีวิตลดลงได้เช่นกัน

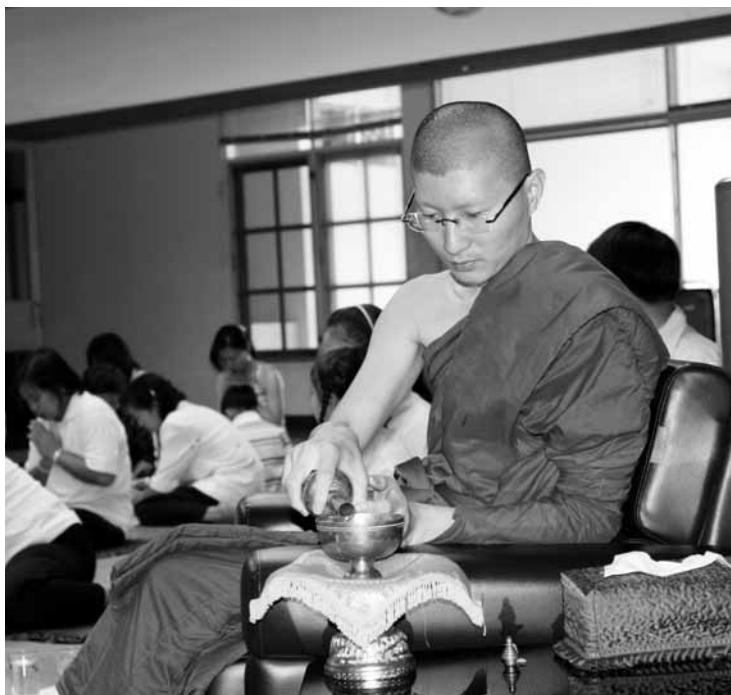
อย่างที่กล่าวมาว่า**ธรรมะก็เหมือนน้ำที่บริสุทธิ์มีแต่ประโยชน์ ไม่มีโทษ หากใครๆ ได้ดื่มจะชื่นใจ** และหากบ้านเรือนใดที่มีธรรมะเป็นส่วนผสมที่สำคัญอยู่และมีมากพอด้วยแล้วละก็ ธรรมะก็จะทำให้ชีวิตมีความสุขเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน

ฉะนั้น จึงอยากให้ทุกคนทุกท่านได้มีโอกาสดื่มน้ำที่บริสุทธิ์นี้ อย่างทั่วถึงกัน แล้วท่านจะทราบว่า ธรรมะนอกจากจะเป็นความสำคัญของทุกๆ ปัจจัยแล้ว ธรรมะยังเป็นปัจจัยในปัจจัยอีกด้วย ธรรมะยังสามารถคุ้มครองท่านและคุ้มครองโลกนี้ให้อยู่กันอย่างสงบสุขได้...ตลอดกาลนานเทอญจริงๆ

พระอาจารย์เตือน

• จะมารอหุงข้าวให้สุกก่อน เสร็จแล้วค่อยไปทำกับข้าว แล้วกว่าจะได้กินกันก็นานเต็มที ทำไม่ไม่ทำไปพร้อมๆ กันละ ขณะที่หุงข้าวก็ไปเตรียมทำกับข้าว ทำไปพร้อมๆ กัน พอข้าวสุกก็ได้กินข้าวพร้อมกับข้าวพอดี อันนี้พระอาจารย์ท่านเปรียบถึง **หากแต่มารอรักษาศีลให้บริสุทธิ์ก่อน เสร็จแล้วค่อยมาทำสมาธิ แล้วจึงมาเจริญปัญญาที่พอดีกัน ชาตินี้คงไม่มีวันที่ศีลจะบริสุทธิ์ได้ทุกวันหรอกนะ** แต่หากในแต่ละขณะๆ หนึ่งมีการเจริญสติอยู่ก็เท่ากับมีศีล (อินทรีย์สังวร) สมาธิ (สัมมาสมาธิ) ปัญญา (ความเข้าใจ) ไปในคราวเดียว ได้ครบทีเดียวกันในคราวเดียวกันเลย

ตั้งมั่นเท่านั้น จำไว้

นี่ก็ล่วงเลยมาเกือบสองอาทิตย์แล้วที่ไม่สามารถที่จะเขียนบันทึกส่งอารมณ์ให้กับพระอาจารย์ได้อีกเลย เพราะหลังจากหัวข้อสุดท้ายที่พระอาจารย์ได้อ่านไป คือ เรื่อง “**ธรรมะ คือ ปัจจัยที่ห้า?**” ได้เขียนจบลง เชื่อไหมว่าถ้าอ่านดีๆ ก็พอที่จะอนุมานได้เลยว่านี่คือ บทสรุปของการบันทึกนี้พอดี เป็นบทที่สรุปให้เลยว่าธรรมมีความสำคัญแค่ไหน และเชื่อไหมว่า? อาตมาเองได้ลองอ่านย้อนไปดูตั้งแต่วันแรกๆ ที่ลงมือบันทึกอย่างไม่เป็นไรเป็นพาย มีคำสอนวาทะธรรมของพระอาจารย์ปะปนอยู่ในข้อความมากมาย แต่เมื่อนานไปๆ เมื่อวันเวลาเคลื่อนออกไปเรื่อยๆ อาตมาเริ่มมีรายละเอียดและความเข้าใจมากขึ้น และคำสอนของพระอาจารย์ที่เขียนกลับมีน้อยลง

เพราะมันได้ซึมเข้าไปในความเข้าใจของอาตมานั่นเอง และบันทึกบทตั้งแต่ช่วงกลางๆ เป็นต้นไปจนถึงบทสุดท้ายนี้ อาตมาแทบจะบอกได้เลยว่าอาตมาไม่ใช่เป็นคนเขียนและถ้าจะให้เขียนอีกทีก็คงจะทำไม่ได้ และก็ไม่สามารถที่จะหาคำตอบได้ว่ามีอะไรมาสิงร่างอาตมาอยู่ในขณะนั้นๆ ถึงสามารถที่จะถ่ายทอดเขียนบันทึกออกมาได้เป็นแบบนี้ และเมื่อบันทึกมาถึงหัวข้อที่ว่า **“ธรรมะ คือ ปัจจัยที่ห้า?”** นั้น อาตมาก็ไม่เคยคิดว่าบทนี้จะบันทึกสุดท้าย และก็คิดว่าคงต้องมีอะไรที่ถ่ายทอดลงไปได้อีกในบันทึกฉบับนี้ แต่หลังจากนั้นจนถึงขณะที่บันทึกอยู่นี้ อาตมาไม่สามารถที่จะเขียนอะไรออกมาได้อีกเลยทุกอย่างเหมือนจะจบลงจริงๆ เขาให้เวลาอาตมาสามเดือนและเขาก็จัดสรรให้บันทึกมันจบลงเท่านี้เขาใช้อาตมาเป็นเครื่องมือที่จะถ่ายทอดอะไรๆ ออกมาเป็นตัวหนังสือ จนถึงวันนี้อาตมาก็ไม่ทราบว่าเขานั้นคือใคร และเป็นอะไร เขาอยู่ที่ไหน แต่ที่แน่ๆ ไม่มีเรา แน่หนอน ไม่ใช่เราเขียนแน่ๆ

เพราะหลังจากนั้น สมองในส่วนที่ต้องใช้เขียนเพื่อที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ในการปฏิบัติและการดำเนินชีวิต เพื่อบันทึกให้เก็บไว้เป็นความทรงจำและเป็นเครื่องเตือนใจ พร้อมกับส่งอารมณ์กับพระอาจารย์ไปในตัวนั้น สมองส่วนนี้ของอาตมาได้หายไปทันที มันว่าง มันไม่มีอะไร มันเขียนไม่ออก และสิ่งที่เข้ามาแทนที่กลับเป็นสิ่งที่เขียนและถ่ายทอดไม่ได้อีกต่อไป กลายเป็นหลายๆ สถานะที่หลังไหลเข้ามาแทนที่ จนตั้งตัวไม่ติดและไม่สามารถที่จะตีความและเขียนบันทึกต่อไปได้อีกเลย ไม่ใช่ใช้ว่าอาตมา

จะบรรลुरुธรรมหรืออะไรหรอกนะ ไม่ขนาดนั้นหรอก เพียงแต่ทุกๆ อย่างที่เกิดขึ้นหลังจากหัวข้อสุดท้ายที่เขียน มันไม่สามารถที่จะอธิบายถ่ายทอดอะไรได้ และมันรวดเร็ว หลากหลาย เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นแบบวันต่อวัน มันบีบคั้น และเมื่อ **“งง”** จนได้ที่ อาตมาต้องเดินไปหาพระหมื่นแล้วถามพระหมื่นว่า **“พี่ผมเป็นอะไรไปเนี่ย?”** ซึ่งพระหมื่นท่านจะเข้าใจสภาวะอาตมาเสมอ

จากนั้น ก็ถึงคิวที่ต้องรายงานตัวกับพระอาจารย์ แล้วบอกท่านว่าตอนนี้ผมเป็นอย่างนี้ๆ มันมีแบบนี้ๆ เกิดขึ้น ท่านนั่งหลับตา รับฟัง และตอบแบบผู้รู้ที่รู้แจ้งแทงตลอดให้ฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ่งสุดท้ายที่ท่านบอกกับอาตมา คือ **“มันเป็นสภาวะขั้นสูง เป็นปรมาตม์ทั้งหมด มันถ่ายทอดเป็นตัวหนังสือไม่ได้ไม่ต้องบันทึกแล้ว”**

นี่คือการส่งอารมณ์ครั้งสุดท้ายโดยที่ไม่ต้องใช้ตัวหนังสือ เพราะเขียนสื่อสารไม่ได้ และก็บังเอิญเหมือนกับคอร์สเรียนในช่วงเช้าพรรษาที่จะปิดลงพอดีเพราะจะออกพรรษาอยู่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้าแล้ว (ออกพรรษา ๗ ตุลาคม ๒๕๔๙) และในขณะที่อาตมานั่งรายงานกับพระอาจารย์อยู่นั้น พระอาจารย์ทักขึ้นมาว่า นั้นรอยแดงอะไร? เพราะขณะนี้อาตมามีผื่นแดงขึ้นบริเวณหน้าอก และรับรู้ได้ว่าภายในกายนี้มีความร้อนมาก โคนขาถึงเกือบปลายเท้ามีอาการขนลุกซ่าตลอด แต่นี่ก็เป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันมาจากอีกหลายๆ สถานะที่เกิดขึ้นก่อนหน้าที่ตั้งสัจพาดห์กว่ามาแล้วชนิดที่ว่าไม่มีให้ซ้ำแต่ยาก อึดอัด และเข้าใจสุดๆ บางทียากแก่การที่จะรับได้ว่าเป็นหรือคือ **“เรา”**

และสิ่งที่พระอาจารย์กำชับคือ ไม่ต้องไปทำอะไร ให้กิเลส
มันเผาให้เต็มที่ ตอนนี้นั้นจะทุกข์สุดๆ แต่ให้ใช้ขันติ และความตั้งมั่น
เท่านั้น

“ครับพระอาจารย์ ผมจะจำไว้ ผมจะให้มันเผา ผมจะอดทน
ผมจะไม่ทำอะไรให้เป็นอะไร ผมจะรับฟังคำของพระอาจารย์และ
น้อมนำมาปฏิบัติครับ”

เป็นอย่างไบบ้างครับ รู้สึกอย่างไร อ่านไปแอบดูใจกันทัน
บ้างหรือเปล่า? และนี่ก็คือบทบันทึกถึงเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นแม้ว่า
วันนี้พระสุภกิจจะ จะได้ตายจากความเป็นพระไปแล้ว คงเหลือแต่
เพียงนายสุภกิจเท่านั้น ซึ่งเขาก็ก็นคงเป็นผู้ชายธรรมดาเหมือนเดิม

แต่ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะวัดขึ้นที่พระอาจารย์ได้ให้ไว้ทุกคำสอน
ทุกความรู้สึก ทุกความเข้าใจ มันเริ่มทำงานและเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

ทุกอย่างได้ซึมซับเข้าสู่จิตดวงนี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว สิ่งต่างๆ
ที่ผ่านเข้ามา ก็เพื่อที่จะผ่านออกไป เราทุกคนพยายามไปกักเก็บ
อะไรเอาไว้หรือผลักใสอะไรออกไปหรือเปล่า จึงไม่เห็นความเป็นจริง
สุดท้ายก็เกิดเป็นทุกข์ ควบคุมอะไรได้ที่ไหนแล้ว ไม่มีการเข้าไป “ทำ”
อะไรให้เป็นอะไร เมื่อไม่มีการเข้าไปทำอะไรให้เป็นอะไร แล้วอะไรๆ
จะทำให้เป็นอะไรได้อย่างไร ไม่เป็นอะไรกับอะไร ไม่มีอะไรกับอะไร
อะไรมีแต่ไม่มีอะไร อะไรเป็นแต่ไม่เป็นอะไร พ้นแล้วจากอะไรๆ
อะไรๆ ก็เป็นเพียง “อะไรๆ” เท่านั้น เพียงแค่ “รู้” ว่าอะไรเป็นอะไร
ก็เป็นอะไรกับอะไรไม่ได้จริงๆ ไม่มีอะไรที่จะทำให้อะไรๆ เป็นอะไรๆ
ไปได้ ถ้าเข้าใจและเป็นให้ เป็น หากท่านต้องการพบความจริง ทำได้
แค่เพียง เพียงแค่ “รู้” เท่านั้นเอง

สุดท้ายพระอาจารย์ได้ฝากกล่าวไว้เตือนใจบทหนึ่งว่า

อะไร เอ๋ยอะไร...

อะไร หนออะไร...

สักวา	ขณะนี้	อะไรเกิด
แล้วท่านเกิด	อะไร	กับอะไรใหม่
ถ้าไม่	เพียงแค่นี้	ว่าอะไรเป็นอะไร
ก็จะเกิด	อะไรและอะไร	ตามอะไรมา
จะนั้นเพียง	แค่นี้	ว่าอะไรเป็นอะไรกันเกิดหนา
แล้วจะพา	ให้พานพบ	สບสุขสันต์
ไม่ต้องเวียน	มาพบพาน	สังสารวัณ
พ.นวลจันทร์	ขอฝากไว้	แค่นี้เอ๋ย....
อะไรจำ	อะไร	ขอลา...ก่อน

ความเข้าใจ ของผู้เขียน

ด้วยกุศลจิตที่ผู้เขียนได้มีความตั้งใจทดแทนคุณครูบาอาจารย์ที่ท่านได้กรุณาให้ความเมตตาอบรมสั่งสอนจนผู้เขียนได้บันทึกเรื่องราวต่างๆ ลงในหนังสือเล่มนี้จนเป็นผลสำเร็จ และได้มีโอกาสเผยแพร่ธรรมแก่ท่านทั้งหลาย หากหนังสือเล่มนี้ยังพอมีประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านอยู่บ้าง **ผู้เขียนใคร่ขอเชิญชวนท่านผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบทุนในการสร้าง “สถานปฏิบัติธรรมค่ายอัครเบญจพล” และ “สถานปฏิบัติธรรมสวนอินดิธรรม”** เพื่อการอันควรในพระพุทธศาสนาต่อไป

ขออนุโมทนามา ณ โอกาสนี้
ผู้เขียน
supphakitjo@hotmail.com

**สถานปฏิบัติธรรมค่ายอัครเบญจพล
อำเภอบ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี**

ในนาม “นางดวงใจ น้อยมี” (ติดต่อ ๐๘๑-๘๖๘-๒๓๙๖)
ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาถนนนวมินทร์ เลขที่บัญชี ๐๗๗-๒-๑๔๗๑๒-๐

**สถานปฏิบัติธรรมสวนยินดีธรรม
อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี**

ในนาม “นางยินดี สุขสด”
ธนาคารกรุงไทย สาขาศรีวิชัย เลขที่บัญชี ๘๒๗-๑-๓๕๓๘๙-๖

ประวัติ ของผู้เขียน

ผู้เขียนมีความสนใจใฝ่ธรรมมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก บ้านอยู่
ใกล้วัด โรงเรียนแรกที่เรียนก็เป็นโรงเรียนวัด ชีวิตจึงวนเวียนไป
ไม่ไกลจากวัดนัก วัดจึงเป็นสถานที่ที่คุ้นเคยและชินตาไม่ต่างไป
จากเด็กต่างจังหวัดทั่วไปที่มีชีวิตผูกพันกับวัด ผู้เขียนเริ่มเรียนชั้น
ประถมศึกษาที่โรงเรียนวัดสุขไพโรวัน จากนั้นได้ศึกษาต่อระดับ
มัธยมศึกษาที่โรงเรียนเบญจมราชูทิศ จ.จันทบุรี และศึกษาต่อ

ระดับในระดับชั้นปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย เมื่อจบการศึกษา ผู้เขียนได้ปฏิบัติงานเป็นพนักงานธนาคารอยู่หลายปี ก่อนจะหันมาทำงานในด้านสื่อโฆษณา แต่ในระยะเวลาดังกล่าวแม้จะสำเร็จการศึกษาและนำความรู้ที่ได้รับมาประกอบอาชีพแล้วก็ตาม ผู้เขียนรู้สึกว่าย่างขาดบางสิ่งอย่างที่ควรกระทำอย่างยิ่งสำหรับลูกผู้ชายไทย นั่นคือการบวชเพื่อทดแทนคุณบุพการีและพระศาสนา ดังนั้นผู้เขียนได้บวชเป็นพระภิกษุครั้งแรกในปี ๒๕๔๒ เป็นเวลา ๒๔ วัน (บวชตามประเพณี) ที่วัดแถวๆ บ้านเกิด จ.สุพรรณบุรี

จากนั้นผู้เขียนได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้การปฏิบัติธรรมเรื่อยมา และด้วยความศรัทธาเลื่อมใสในสาวกของพระศาสดา จึงได้อุปสมบทอีกครั้งหนึ่งในปี ๒๕๔๙ ได้บวชเรียนและจำพรรษา ณ ศูนย์วิปัสสนา ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์สอง) เป็นระยะเวลาประมาณ ๕ เดือน จนได้มีความรู้ความเข้าใจหลักธรรมคำสอนในระดับหนึ่ง เมื่อได้ลาสิกขาแล้ว ผู้เขียนยังได้นำหลักธรรมคำสอนที่ได้รับมาปรับประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิตให้เป็นไปด้วยความไม่ประมาท และยังสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านประทานหลักธรรมคำสอนซึ่งได้รับการถ่ายทอดมาจากครูบาอาจารย์ จนถึงปัจจุบัน ทำให้ผู้เขียนเป็นคนหนึ่งที่มีโอกาสได้ศึกษาธรรมะ ดังนั้นเจตนาธรรมของผู้เขียนจากนี้ไปก็เพื่อที่จะดำรงไว้ซึ่งพระศาสนา และทำหน้าที่ให้สมกับเป็น **“พุทธศาสนิกชน”** ที่สมบูรณ์คนหนึ่ง